SAS

CIUDAD JUÁREZ

Ciudad Juárez :
pour Malko, pire que l'enfer !

GÉRARD DE VILLIERS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 190
Son Altesse Sérénissime
Ciudad Juarez
Ciudad Juárez, 2011
V 1.0

Capitolul I

Guillenno Ramirez îşi puse o mână posesivă pe fundul cambrat al lui Miriam Vasquez şi îi urlă în ureche:

— *Vamos*[1].

Atmosfera de la Don Felix începea să se încingă. Nimeni nu le mai privea pe cele câteva fete cocoţate pe un podium, în dreapta barului, care se străduiau să danseze lasciv răsucindu-se în jurul stâlpilor metalici din oţel în chiloţeii lor tanga. Bineînţeles, erau cu toate de vânzare, dar clienţii barului veniseră fiecare cu partenera lui sau preferau să-şi petreacă seara bând bere sau tequila.

Cu pălării „Stetson” pe cap, cizme din piele de crocodil sau de struţ, curele late la care era înfipt câte un pistol, vorbeau tare, beau zdravăn, urmărindu-şi cu priviri viclene vecinii de masă, care puteau fi capabili oricând de vreun gest violent. Don Felix era barul la modă din Ciudad Juarez, situat pe strada Benito Juarez, cu o clientelă formată din

1 Să mergem.

narcos[2], cu ai lor *sicarios*[3] parfumaţi, şi poliţişti veroşi. Cuvântul „corupt” era prea slab pentru a defini poliţia din Ciudad Juarez.

Jumătate lucra direct cu *narcos,* cealaltă jumătate avea grijă să nu se bage nimeni peste afacerile cartelului Juarez. Frecventarea barului Don Felix era ca o paranteză într-o lume feroce în care se decapitau oameni la fel de uşor cum se respira.

Clienţii erau cu toţii însoţiţi de fete agăţate de pe stradă, lucrătoare la *maquinadoras*[4], care încercau să uite ritmul infernal şi salariile mizerabile, înecându-şi amarul în alcool şi sex. Fete foarte tinere, care, după „utilizare”, erau fie aruncate, fie asasinate, în funcţie de dispoziţia clientului.

Ciudad Juarez, la sud de Rio Grande, frontiera naturală care separa Mexicul de Statele Unite, era cunoscut drept oraşul unde erau asasinate femeile: şapte sute treizeci în şase ani. Doar doi vinovaţi arestaţi şi judecaţi. Şi nici aceştia nu erau adevăraţii vinovaţi: torturaţi de poliţie, ar fi mărturisit orice unor judecători care nu aveau decât un singur gând: să închidă un dosar pentru *Fiscal ia Especial para la Attencion de Homicides de Mujeres*[5].

Cum Miri am Vasquez nu se clintea, Guillermo Ramirez îşi puse mâna lată acoperită cu păr sub fundul ei şi o împinse, ca să o forţeze să-şi croiască drum prin masa compactă de clienţi. Câţiva bărbaţi îmbrânciţi se întoarseră, gata de scandal, dar când îl văzură pe Guillermo Ramirez, se calmară. Un colos

2 Traficanţi de droguri.
3 Asasini plătiţi.
4 Fabrici de asamblare unde lucrau aproape 200.000 de persoane.
5 Forţa Specială pentru Rezolvarea Cazurilor de Femei Ucise.

cu umeri de docher, trăsături brutale şi o uşoară tendinţă spre îngrăşare.

Pistolul Colt 45 de la curea, ţinut la vedere, îi sporea aspectul floros. Dar şi faptul că majoritatea clienţilor ştiau că era membru al uneia din bandele cartelului Juarez, Aztecos, cea mai feroce organizaţie de traficanţi din statul Chihuahua, aflată în conflict cu cartelul Sinaloa pentru controlul oraşului.

Miriam Vasquez şi partenerul ei reuşiră să iasă din local. Strada Benito Juarez părea moartă. Doar câteva femei şi doi sau trei copii se ascundeau în întuneric, plătiţi să anunţe dacă soseau poliţişti. Don Felix era unul din cele mai bune *picaderos*[6] din centrul oraşului. Şi unul din puţinele baruri care continuau să funcţioneze. De la plecarea americanilor, în urmă cu doi ani, barurile, cluburile de noapte şi chiar şi restaurantele se închiseseră, din lipsă de clienţi. În plus, atmosfera de teroare care domnea asupra oraşului descuraja oamenii să iasă din case.

Doar piaţa Catedralei îi primea sâmbăta pe negustorii ambulanţi şi pe oamenii obişnuiţi veniţi să se mai relaxeze.

Acolo o agăţase Guillermo Ramirez pe Miriam, chiar în acea dimineaţă, în timp ce aştepta, alături de alte colege, *ruta*[7] care le transporta la *maquinadora* din parcul industrial Fernandez.

Aceste uzine de asamblare aduseseră prosperitate oraşului. Împrăştiate aproape peste tot, primeau piese din Statele Unite şi le asamblau cu ajutorul

6 Loc unde se vinde cocaină.
7 Autobuzul.

lucrătoarelor aproape analfabete, prost plătite, pentru a le expedia apoi tot în Statele Unite.

Miriam Vasquez era una din cele 200.000 de „mâini mici” care se agitau, fără prea mari speranţe, să-şi îmbunătăţească soarta.

Totuşi, tânăra mexicană, foarte înaltă, cu un nas uşor cârn, un bust modest care contrasta cu fundul cambrat, avea şarm.

Imaginea acestui fund cambrat îl aţâţase instantaneu pe Guillermo Ramirez.

Cu tricoul ei alb cu inscripţia „Honolulu”, un loc unde nu va putea merge niciodată, şi jeanşi mulaţi, era deosebit pe apetisantă.

Cu un aer de rege, *sicario* o dusese mai întâi să cineze la o *cantina* din centru, un restaurant popular unde se servea bucătărie mexicană, după care ajunseră la Don Felix.

Guillermo Ramirez apăsă pe telecomandă pentru a descuia portierele maşinii sale, o Cherokee 4×4 roşie, parcată chiar în faţa localului, vizavi de un aparat de taxare care nu funcţionase de ani de zile. Poliţia avea altceva de făcut decât să scrie procese-verbale.

Cherokee, la fel ca majoritatea maşinilor cumpărate din El Paso, de cealaltă parte a Rio Grande, frontieră naturală între Mexic şi Statele Unite, nu avea numere de înmatriculare.

De fapt, pentru a folosi un vehicul cumpărat din Statele Unite, trebuia să plăteşti o taxă uriaşă pentru a obţine plăcuţe de înmatriculare mexicane. Cum nimeni nu era dispus să plătească, 45.000 de autovehicule fără numere de înmatriculare circulau prin Ciudad Juarez sub privirile poliţiei. Pentru că

majoritatea poliţiştilor municipali erau cumpăraţi de traficanţi, şoferii nu riscau mare lucru...

Farurile maşinii Cherokee, parcată în „spic”, luminau un panou amplasat între cele două uşi de acces de la Don Felix: *No armas, no drogas, no menores*[8].

Trei sferturi din clienţi erau înarmaţi, jumătate din fete aveau mai puţin de cincisprezece ani, iar cocaina vândută de barman era una de calitate excepţională, *„pura”.*

După ce se deschise portiera, Guillermo Ramirez o împinse pe Miriam Vasquez înăuntru, profitând de poziţie ca să-i mângâie fundul – de care ar fi vrut tare mult să profite.

Ducând o viaţă periculoasă, profita la maxim de fiecare mică bucurie. Chiar şi cei ca el, membri ai unei bande respectate, riscau să sfârşească decapitaţi, îngropaţi în deşert. Era suficientă o mică greşeală. Chouy „El Diablo”, şeful clanului Aztecos, nu glumea cu disciplina. O simplă întârziere în livrarea drogurilor sau în execuţia cuiva se pedepsea printr-un glonţ în cap.

Abia urcat în Cherokee, Guillermo Ramirez porni climatizarea la maxim. Afară erau 38 de grade...

Miriam Vasquez întoarse capul spre el şi întrebă timid:

— Fără arme, iară droguri. Iară minore.

— *Donde vamos?*[9]

Întrebarea îl deranjă pe *sicario.* Chiar înainte de a demara, încuie portierele, împiedicând orice posibilitate de a fugi, apoi zise:

8 Fără arme, fără droguri, fără minore.
9 Unde mergem?

— *A la casa.*[10]

Se îndepărtară rapid de centru, luând-o spre sud-est. Asfaltul făcu loc drumului de pământ. Niciun pieton, puţine maşini, terenuri virane, case mici albe sau gălbui, cu acoperiş din tablă ondulată.

Colonia La Gaviota nu era una prosperă. Frontiera vecină se materializa printr-un fir de apă ce curgea printre două ziduri cu sârmă ghimpată, zonă patrulată de „ofiţerii vamali” americani pe nişte ATV-uri mari. Aceasta era dublată de o cale ferată pe care defilau convoaie interminabile ce aduceau materia primă la *maquinadoras.* La sud, se întindeau ultimele case din cartier, măturate de vânt.

Guillermo Ramirez opri în faţa unei case mici şi sări din maşină, asaltat imediat de o rafală violentă de vânt. Bătea mereu vântul la Ciudad Juarez: un vânt puternic care acoperea oraşul cu un strat gălbui de culoarea deşertului. Cum majoritatea străzilor nu erau asfaltate, doar acoperite cu un nisip cenuşiu, oraşul trăia în praf.

Sicario deschise portiera din dreapta şi o trase pe Miriam afară, apoi până la uşa casei. Trei încuietori cu trei chei diferite. Abia intrat, Guillermo Ramirez se duse la aparatul de aer condiţionat pentru a elimina căldura apăsătoare. Nu erau decât două camere, cu o baie şi o bucătărie pe care nu o folosea niciodată şi unde se îngrămădeau tot felul de lucruri, printre care o presă de format „cărămizile” de marijuana, amintire a vremurilor în care debutase.

— *Que quieres tomar?*[11]

---

10 Acasă.

11 Ce vrei să bei?

Fără să mai aştepte răspunsul, luă o sticlă de bere şi o desfăcu cu dinţii.

Miriam Vasquez îl privea, intimidată, stând în picioare în mijlocul camerei.

Liniştit, Guillermo Ramirez îşi descheie cămaşa şi o dădu jos, arătându-şi bustul puternic, acoperit cu un păr negru ca al unui urangutan.

Apoi, se duse spre Miriam Vasquez şi, punându-şi palmele mari pe fesele cambrate, o trase spre el.

— Ştii că ai un fund frumos! zise el. O să ţi-l pătrund...

Tânăra, speriată, încercă să scape. Imediat, Guillermo Ramirez, lăsând fundul tinerei, îi cuprinse cu amândouă mâinile gâtul şi zise:

— Ce vrei să bei?

— Proastă mică, dacă mă refuzi, te sugrum! Nu ai fi prima.

Speriată, Miriam Vasquez încetă să opună rezistenţă.

— *Bueno!* aprobă Guillermo.

Luă mâna dreaptă a fetei şi o aşeză în partea din faţă a pantalonului său.

— Vezi, mă excit deja! făcu el, ilar.

Cum Miriam Vasquez nu se clintea, îşi desfăcu cureaua pantalonilor, apoi fermoarul, lăsându-i să cadă în vine, arătându-şi slipul roşu, deformat de un sex excitat.

— Dezbracă-te! ordonă el.

Se aşeză pe pat, îşi scoase ghetele, apoi pantalonii.

Miriam Vasquez nu se clintise. Îi aruncă o privire întunecată.

— Vii, sau nu?

Cum ea se apropia de pat, el îşi dădu jos slipul şi se întinse zicându-i:

— *Chupa!*[12]

Întinse braţul şi o atrase pe fată spre pat. Într-o clipă, o despuie de toate hainele. Miriam Vasquez era slabă, dar forma feselor ei era minunată. Guillermo Ramirez încercă să-i aplece capul spre abdomenul lui, dar ea îi opuse rezistenţă.

— Eşti timidă! zise traficantul. O să te ajut, o să te fac să pluteşti în ceruri.

Se ridică, luă de pe noptieră o cutie de pastile şi o deschise. Era plină cu o pudră albă.

— Este din cea bună! zise el. Pură. O să te ajute.

Delicat, băgă degetul în cutie, luă nişte cocaină şi începu să-şi dea pe glandul sexului.

Miriam Vasquez tot nu se mişca. O prinse cu putere de ceafa şi mormăi:

— Dacă nu mi-o sugi, îţi tai sânii.

O prinse de un mamelon şi o strânse până ce fata ţipă.

Calmată, tânăra îi cuprinse sexul gros cu gura, iar Guillermo Ramirez se lăsă pe spate cu un zâmbet larg.

— Să nu muşti! îi zise el.

Adesea, fetele neexperimentate nu stăpâneau bine mişcările.

În scurt timp, bărbatul se simţi mândru de erecţia lui. Cu buzele roşii, privirea sclipind, Miriam Vasquez părea mai destinsă.

— *Espera!*[13] îi zise traficantul.

Imediat ce fata îşi săltă capul, se sculă şi o forţă

12 Suge!
13 Aşteaptă!

să se aşeze în genunchi, cu fundul pe marginea patului. Se apropie, ţinându-şi sexul cu mâna dreaptă, tatonă puţin şi se înfipse dintr-o mişcare în vintrele ei.

Miriam Vasquez scoase un ţipăt scurt. Nici măcar cocaina cu care se pudrase Guillermo Ramirez nu îi atenuă durerea. După câteva minute, pentru că drogul îi întârzia orgasmul, bărbatul se retrase şi puse mâna pe fundul tinerei, forţând-o să se cambreze. Înţelegând ce voia să facă, Miriam Vasquez ţipă.

— *No! Por favor!*[14]

Guillermo Ramirez nu băga în seamă protestele ei. Calm, îşi aşeză sexul în dreptul sfincterului tinerei, o forţă să se întindă pe burtă şi se lăsă peste ea.

Miriam Vasquez urlă. Mădularul gros o penetrase aproape zece centimetri. Încordat de plăcere, Guillermo Ramirez gâfâia ca un taur.

— *Tu es muy buena!*[15] zise el.

Tânăra plângea, neputincioasă, cu senzaţia că îi ia foc abdomenul.

Pistolero se înfipse tot mai adânc, smulgând ţipete de durere victimei. Era euforic: a doua zi dimineaţă se ducea la El Paso şi urma să câştige mulţi bani. Ajuns în pragul plăcerii, îi veni o idee: să facă ceea ce îi plăcea *cu adevărat.*

Nedezlipit de fesele fetei, îşi duse braţul după gâtul ei, împiedicând-o să ţipe. Îşi reluă mişcările şi, când se simţi invadat de plăcere, îşi încordă braţul şi trase violent spre spate capul lui Miriam Vasquez. Se auzi un trosnet sinistru în momentul în care

14 Nu, te rog!
15 Eşti foarte bună!

vertebrele cervicale ale tinerei se fracturară.

Chiar în momentul în care Guillermo Ramirez se elibera în ea. Simţi o plăcere uimitoare, mai intensă decât orice.

Mai rămase un timp în aceeaşi poziţie, apoi se retrase. Miriam Vasquez nu mai mişca. Guiliermo Ramirez se duse să facă un duş, fluierând melodia dintr-un *narco corrido*[16].

Se şterse şi se îmbrăcă repede la loc. Înainte de a se culca, mai avea o formalitate neplăcută de îndeplinit. Luând corpul lui Miriam Vasquez, îl urcă pe umăr şi ieşi.

Azvârli cadavrul în spatele maşinii Cherokee şi se urcă la volan. Direcţia sud. După zece minute, ieşi de pe autostrada spre Chihuahua, o luă la dreapta, trecând prin faţa hipodromului şi ajunse la terenurile virane din jur. Ieşi de pe drum şi mai merse câteva sute de metri. Când opri şi sări din maşină, fu biciuit de o rafală de vânt. Era o linişte mormântală. Departe, în urma lui, se zăreau câteva lumini de la *colonia* Cote Bravo.

Deschise portbagajul şi trase corpul lui Miriam Vasquez, urcându-l pe umeri. Parcurse vreo treizeci de metri prin deşert, apoi, cu o mişcare din umăr, scăpă de cadavru. Se întoarse spre Cherokee, fără măcar să mai privească în urmă. Vor descoperi cadavrul peste câteva zile sau săptămâni, dacă nu o devorau coioţii până atunci. Oricum, nu avea nicio importanţă.

Din sutele de femei care fuseseră asasinate în Ciudad Juarez, după ce adesea fuseseră torturate, niciuna nu fusese răzbunată. Asasinii nu fuseseră

16 Imn al traficanţilor.

niciodată arestaţi. Oricum, apartenenţa lui Guillermo Ramirez la clanul Aztecos îl ferea aproape de orice.

Se urcă în maşină şi puse un CD cu *narco corrido.* După zece minute, se oprea în faţa casei albe cu acoperiş din tablă. În momentul în care cobora din maşină, fu prins în lumina unor faruri. O maşină era parcată în întuneric, în faţa casei sale.

Speriat, se opri, realizând că, în grabă, nici măcar nu-şi luase pistolul.

În lumina farurilor, apăru un bărbat. Avea faţa descoperită şi un *cuerno de chiva*[17] în mână. Îl cunoştea bine: Manuel Urbina, unul dintre colegii săi din banda Aztecos. Acesta îi zâmbi lui Guillermo Ramirez.

— *Buenas noches, amigo*![18]

Alţi trei bărbaţi apărură din întuneric, toţi cu câte un Kalaşnikov. Cu gura uscată, Guillermo Ramirez reuşi să schiţeze un zâmbet.

— *Buenas noches! Que quieres?*[19]

— *Una carne asada.*[20]

Această precizare îl linişti parţial pe traficant. Totuşi, o lichidare nu se decidea, de obicei, în mijlocul nopţii.

Manuel Urbina continuă:

— Putem intra la tine să discutăm?

— *Como no!*[21]

Guillermo Ramirez deschise cele trei încuietori şi intră, urmat de cei patru bărbaţi. Ultimul închise uşa.

---

17 Kalaşnikov.
18 Bună seara, amice!
19 Bună seara. Ce vrei?
20 „Barbecue” – codificare pentru lichidare, omor, crimă.
21 Bineînţeles.

Pistolero se întoarse.

— *Que quieres...*

Nu îşi termină vorbele. Manuel Urbina tocmai îl lovise în faţă cu crosa pistolului. Obrazul stâng al lui Guillermo Ramirez sângera. Cu toată forţa, Manuel Urbina ţinti de data aceasta stomacul.

Guillermo Ramirez se prăbuşi, cu capătul ţevii inexpresive a Kalaşnikovului la câţiva centimetri de faţă.

Bueno, amigo, zise cel care tocmai îl lovise. Lucrezi pentru *las tres lettres*[22]*.* Nu-i bine.

Înspăimântat, Guillermo Ramirez înţelese că era vorba, într-adevăr, de *una came asada.*

A lui.

Capitolul II

Guillermo Ramirez simţi cum corpul i se acoperă de o sudoare rece ca gheaţa în timp ce aştepta sunetul metalic al culasei de Kalaşnikov.

Avea să moară.

Maşinal, închise ochii. Ştiind că era complet inutil să implore milă de la fostul său *companero*[23]*.* La traficanţi, cruzimea se manifesta în stare pură.

Simţi oţelul rece pe gât şi, în tăcere, îl imploră pe Dumnezeu. Putea fi traficant şi asasin, dar asta nu însemna că nu avea credinţă.

Un acces de râs îl întrerupse din rugăciunea tăcută.

— *Cabron! Coyote!* Credeai că scapi aşa uşor! Ţi s-

22 Cele trei litere – în argoul mexican, DEA – Drug Enforcement Administration – Agenţia americană de luptă împotriva drogurilor.
23 Camarad.

a pregătit un tratament special...

O dată ce moartea se îndepărta, Guillermo Ramirez decise să nu se dea bătut şi zise:

— Manuel! Mă cunoşti, nu am făcut nimic. Sună-l pe *„El Diablo"* Mă ştie.

Chouy *„El Diablo"* era şeful bandei Aztecos. Aproape toţi traficanţii aveau porecle. El îl recrutase pe Guillermo.

Ţeava Kalaşnikovului i se înfipse din nou în mărul lui Adam, iar Manuel zise cu răutate:

— *Coyote!* Chiar *el* ne-a trimis aici! Şi o să-l vezi.

Ceilalţi trei pistolari începuseră să scotocească prin casă. Manuel Urbina îi interpelă:

— Nu aţi găsit nimic?

— *Momento!* zise unul din bărbaţii care se chinuiau să răstoarne un dulap.

Guillermo Ramirez închise ochii. Rugându-se din nou, dar nu din aceleaşi motive. Îi auzea pe cei trei cum se dezlănţuiau, sfâşiind saltele, spărgând mobile, răsturnând sertare. Ar fi vrut ca acest vacarm să nu înceteze...

Pentru a se amuza, Manuel Urbina înlocui ţeava puştii cu cizma, îngreunându-i respiraţia prizonierului.

Deodată, se auzi un urlet aproape de el.

— *Es aqui!*[24]

Manuel Urbina îşi ridică cizma de pe gâtul lui Guillermo Ramirez şi îi zise:

— *Mira!*[25]

În acelaşi timp, lovi cu cizma în capul prizonierului pentru a-l forţa să întoarcă privirea.

---

24 Acolo!
25 Priveşte!

Guillermo Ramirez îl văzu atunci pe unul din *sicarios* care arăta un mic magnetofon cu un fir şi un microfon, prevăzut cu benzi de plastic pentru a putea fi fixat pe piele. Guillermo Ramirez simţi că vomită: un instructor DEA îl învăţase să fixeze dispozitivul pe piept, pe sub cămaşă, cu microfonul ascuns într-un buzunăraş minuscul din material textil.

În acea secundă, fu sigur că nu va mai vedea lumina zilei.

— *Vamos!* zise Manuel Urbina.

Îl făcură să se ridice cu lovituri de picioare şi, încadrat de cei cinci pistolari, Guillermo Ramirez trebui să se întindă în portbagajul maşinii 4×4, direct pe planşeu. Pe tot parcursul drumului, cei doi bărbaţi aşezaţi pe bancheta de deasupra lui se distrară lovindu-l cu picioarele.

Micul convoi intră pe şoseaua „Panamericană”, care traversa Ciudad Juarez de la nord la sud, trecu prin faţa aeroportului şi, după câţiva kilometri, făcu la dreapta pe o şosea de pământ, încă un kilometru şi vehiculele opriră. Copleşit de lovituri de picioare şi de pat de armă, Guillermo Ramirez fu aruncat din maşină. Recunoscu imediat locul în care se aflau: Lote Bravo, un imens teren viran, la sud de Ciudad Juarez, la marginea deşertului.

Cei şase bărbaţi porniră pe un drum care ducea spre est. Pulsul lui Guillermo Ramirez crescu brusc: chiar în faţa lor, zări girofarul unei maşini de poliţie! Miracol!

Cu toate acestea, cei cinci pistolari care îl însoţeau nu păreau speriaţi.

Apropiindu-se, Guillermo Ramirez distinse o

maşină de poliţie albastru cu alb în care era un singur tip, blocând drumul care ducea la Panamericană. Speranţa i se evaporă: Manuel Urbina tocmai îi făcuse un semn amical poliţistului, care fuma stând la volan…

Unul dintre nenumăraţii poliţişti „murdari” care erau plătiţi de traficanţi. Ca jumătate dintre poliţiştii oraşului.

— Mai repede, *amigo,* zise Manuel Urbina, lovind cu patul puştii în spatele prizonierului, „El Diablo” te aşteaptă.

Ceva mai departe, ieşiră de pe drum, intrând pe o cărare aproape invizibilă la capătul căreia se zărea ceva ce semăna cu un foc de tabără.

Guillermo Ramirez ştiu imediat despre ce era vorba şi aproape că vru să fugă, chiar dacă ar fi fost doborât imediat. Curajul îl părăsi şi continuă să meargă. Foarte repede, „focul de tabără” se dovedi a fi de la flăcările scoase de trei butelii de gaz. Aşezate pe sol, încingeau pereţii unui butoi din tablă de două sute de litri, atârnat deasupra focului.

Acesta era înconjurat de un fel de eşafodaj, format din trei bârne mari din lemn al căror capăt se afla la peste doi metri de gura butoiului. Deasupra atârna o funie, trecând prin vârful eşafodajului. Guillermo Ramirez simţi cum inima i se chirceşte: nu se înşelase.

Mai mulţi bărbaţi se aflau în jurul acestui ciudat foc de tabără. Unul dintre ei se detaşă de grup pentru a veni la Guillermo Ramirez şi *sicarios* se îndepărtară respectuoşi pentru a-l lăsa să treacă. Solid ca un docher, cu părul dat pe spate, un nas puternic, gâtul scurt, degaja o impresionantă forţă

animalică aproape deranjantă. Cămaşa albă brodată era descheiată aproape până la buric, dezvelind un tors păros, acoperit de lanţuri groase de aur, iar de unul atârna o cruce ornată cu pietre preţioase.

Se opri în faţa lui Guillermo Ramirez, cu un zâmbet larg pe buze. Chouy „El Diablo”, şeful clanului Aztecos, se înfuria rar.

— *Oue tal, „Toro”?*[26]

Guillermo Ramirez avu impresia că i se înfipse un pumnal în inimă. „Toro” era numele său de cod ales de DEA. În principiu, nimeni nu îl cunoştea.

Masiv ca un stejar, Chouy „El Diablo” îl privea cu un zâmbet crud. Întinse braţul şi îl împinse pe prizonier cu degetul în plex.

— Eşti surprins, nu? Ar trebui să ştii că Aztecos află totul.

Unul dintre pistolari se apropie şi îi întinse micul magnetofon lui Chouy „El Diablo”.

— *Jefe*[27], am găsit asta la el acasă.

Şeful clanului Aztecos luă magnetofonul, îl privi îndelung şi îl întrebă pe Guillermo Ramirez, cu o voce calmă, aproape mieroasă:

— Este al tău?

Prizonierul vru să răspundă, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Sudoarea îi curgea pe frunte, forţându-l să închidă din ochi. Adăugându-se temperaturii de afară, flăcările de gaz încingeau şi mai mult atmosfera.

În faţa tăcerii lui Guillermo Ramirez, Chouy „El Diablo” continuă pe acelaşi ton calm.

— Bineînţeles că este al tău! Ascultai muzică?

---

26 Ce faci, Toro?
27 Şefule.

Cu capul plecat, Guillermo Ramirez părea o statuie.

— *Bueno!* O să-l ascultăm o dată cu tine, continuă Chouy „El Diablo”. Sper că ai un cântec care îmi place…

Porni magnetofonul. Auzi la început o hărmălaie neclară, apoi se distinse o voce: vocea lui Chouy „El Diablo”. Dând ordine pentru transportarea clandestină spre El Paso a cinci „amigos” din Los Fares.

Şeful clanului Aztecos ridică privirea, prefăcându-se surprins.

— Dar este întâlnirea de ieri…

În afară de suflul flăcărilor şi al vântului, nu se auzea nici musca. Guillermo Ramirez, cu capul plecat, se transformase într-o statuie de sare. Chouy „El Diablo” zise, cu îndoială prefăcută:

— Ţi-ar fi dat zece mii de dolari pentru această înregistrare?

Cum Guillermo Ramirez nu răspundea, îi administra brusc o lovitură cu piciorul. Vârful cizmei albastre din piele de crocodil îl lovi pe prizonier sub abdomen şi acesta se aplecă cu un urlet de durere.

— *Entiendes?*[28] întrebă cu aceeaşi voce blândă Chouy „El Diablo”.

Guillermo Ramirez ridică ochii când termină de vomitat şi zise cu o voce slabă:

— Omoară-mă.

Chouy „El Diablo” izbucni într-un râs zgomotos.

— Bineînţeles, *cabron*[29], că o să te omor, dar nu cum crezi tu. Ştiu totul despre tine. În doi ani, ai

28 Înţelegi?
29 Prostule.

încasat 200.000 de dolari de la DEA, care sunt păstraţi la Wells Fargo Bank din El Paso. Mă voi folosi de tine ca să-i sperii pe cei care ar avea de gând să facă la fel ca tine, să trădeze banda Aztecos.

Se întoarse şi chemă un bărbat care stătea lângă foc.

— Felipe! Fă-ne un spectacol frumos.

Un tip apăru din întuneric. Înalt, deşirat, cu o pălărie pe cap, ochi înfundaţi în orbite şi un nas ca de vultur, Felipe Pando era un fost poliţist, a cărui cruzime controlată perfect îl transformase într-un executant perfect. Începuse să lucreze pentru Aztecos ca „încasator”. Chouy „El Diablo” îl trimisese să pedepsească familia unui mic distribuitor care furase 12.000 de dolari de la bandă, păstrând banii din vânzarea cocainei pentru el, după care fugise în El Paso.

Trebuia să dea un exemplu.

Felipe Pando pătrunse în modesta casă a traficantului şi o împunsese cu un cuţit în abdomen pe Maria-Luisa, soţia vinovatului, forţând-o să meargă la bancă să retragă banii. Apoi, o dusese înapoi acasă şi o omorâse cu lovituri de picioare, sărind pe abdomenul ei, până ce femeia nu mai respirase. Pentru a-şi termina treaba, îi sugrumase pe Elvira, de 7 ani, şi Carlos, de 8 ani, cei doi copii ai cuplului.

Aceste fapte de arme îi deschiseseră porţile în clanul Aztecos şi de atunci se perfecţionase în execuţiile „speciale”.

Dădu un ordin către *pistoleros* care stăteau în jurul prizonierului. Imediat, doi dintre ei îl apucară

de mâini pe Guillermo Ramirez şi i le legară la spate. Apoi, îl legară de picioare, cu aceeaşi funie. Pentru că era complet imobilizat, alţi doi *pistoleros* îl apucară pe Guillermo Ramirez de subsuori şi îl traseră spre „focul de tabără”.

Un clocotit se auzea din butoi: era plin cu apă care fierbea, încălzită de buteliile de gaz.

Unul dintre *pistoleros* apucă de extremitatea corzii care trecea prin capătul trepiedului din lemn şi o legă de încheieturile mâinilor lui Guillermo Ramirez.

Alţi doi apucară de celălalt capăt al corzii şi traseră cu putere.

Coarda se întinse, trăgându-l de încheieturi, şi Guillermo Ramirez urlă de durere.

Cei doi îl ridicară în aer. Scoase un nou urlet de durere: în timp ce se răsucea atârnat de funie, piciorul drept se lovise de butoiul plin cu apă clocotită.

Acum, Guillermo Ramirez era suspendat deasupra butoiului, cu picioarele la câţiva centimetri de suprafaţa apei clocotite.

Chouy „El Diablo” se apropie de el şi îi zise:

— Spune-mi dacă nu este suficient de cald…

Guillermo Ramirez scoase un urlet neclar.

Cei doi *pistoleros* care ţineau de capătul corzii îi dădură uşor drumul câţiva centimetri, şi cizmele lui atinseră apa fiartă. Vaporii de apă îi învăluiau picioarele ca un suflu arzător.

— *Adios, coyote!* zise Chouy „El Diablo”.

Era semnalul. Cei doi bărbaţi începură să-l coboare încet pe Guillermo Ramirez. Pentru câteva secunde, fu protejat de căldură de cizme, apoi apa fiartă pătrunse sub pantaloni şi el începu să urle.

Cu o lentoare sadică, *sicarios* îl cufundau în apa clocotită.

Când ajunseră la pulpele picioarelor, urletul lui Guillermo Ramirez nu mai conteni. Apa îl fierbea literalmente de viu. Ca pe un homar. Chouy „El Diablo” scutură din cap şi zise unuia din *sicarios*:

— Pune muzică!

Guillermo Ramirez avea deja apa până la talie.

Ţipetele sale nu mai aveau nimic uman.

Unul dintre pistolari puse un CD-player pe plafonul unei maşini şi introduse un CD.

O melodie bine ritmată, cântată de *Tigres del Norte*[30] în onoarea traficanţilor. Degeaba, nici măcar muzica nu acoperea complet urletele osânditului. Fu nevoit să dea volumul mai tare.

Chouy „El Diablo” privea corpul care se cufunda în apa clocotită cu o satisfacţie evidentă.

Când mai rămăsese afară doar capul, ridică braţul. Pistolarii se opriră.

— *Halto!* zise şeful *Aztecos, no mas*[31].

Guillermo Ramirez nu mai ţipa, corzile vocale fiind inflamate. *Narco corrido* continua, vesel şi antrenant. Chouy „El Diablo” ridică braţul şi oamenii săi începură să-l ridice pe Guillermo Ramirez până ce acesta fu scos complet din butoi. Abia atunci Felipe Pando se apropie de osândit, cu o macetă în mână. Cu îndemânare, începu să-i taie cămaşa şi pantalonul ud, dezvelind pielea roşie şi umflată care se desprindea fâşii.

Guillermo Ramirez începu să urle din nou. Vocea i se gâtui când simţi lama ascuţită a macetei care

30 Tigrii din Nord.
31 Nu mai mişcaţi!

începea să-i decupeze bucăţile de piele ce se dezlipeau. Chouy „El Diablo” privea scena, cu poftă. Îi zise lui Felipe Pando:

— Fă-i o injecţie, trebuie să reziste cât mai mult.

Fostul poliţist scoase dintr-o geantă o seringă deja pregătită şi o înfipse în coapsa victimei, injectându-i un puternic tonic cardiac.

Chouy „El Diablo” nu voia să se termine prea repede…

Bucăţile de piele continuau să cadă, descoperind o carne roşiatică şi umflată.

— *Segundo viaje!*[32] zise şeful bandei Aztecos.

Sicarios lăsară coarda, cufundând din nou corpul în apa clocotită… Prizonierul reuşi să ţipe ceva mai tare, apoi tăcu brusc, cu capul căzut.

— *Mierda!* zise Chouy „El Diablo”. Ridică-l!

Se conformară.

Chouy „El Diablo” luă maceta din mâinile lui Felipe Pando şi începu să o plimbe pe bucăţile de piele rămase pe picioare.

Guillermo Ramirez păru că se trezeşte brusc şi urlă din nou.

— *Cabron!* făcu printre dinţi şeful bandei Aztecos.

Cu un entuziasm reînnoit, începu să manevreze maceta. Nu mai avea haine şi o treime din piele era deja desprinsă, dezlipindu-se uşor cu maceta.

Chouy „El Diablo” se depărtă şi aruncă maceta.

— *Una mas*![33]

Coborâră din nou corpul lui Guillermo Ramirez în butoiul cu apă clocotită. De această dată, durerea era atât de puternică, încât prizonierul începu să

32 Tura a doua!
33 Încă o dată!

geamă, scoţând ţipete neregulate.

Era sfârşitul. Chouy „El Diablo” o ştia din experienţă. Acest gen de tortură nu era aplicat decât anumitor trădători. Se mulţumea să-i sugrume şi să le taie capul trădătorilor ordinari.

Acum, trebuia să dea un exemplu: dacă Guillermo Ramirez ar fi reuşit să comunice informaţiile către DEA, ar fi pus în pericol o operaţiune care putea aduce mulţi dolari bandei Aztecos. Doar că Chouy „El Diablo” dorea să-şi mărească vila. În plus, era indispensabil să-i descurajeze pe cei care ar fi fost tentaţi să colaboreze cu DEA.

Trecuse un minut lung. Din nou Chouy „El Diablo” făcu semn să ridice prizonierul. Părea nemişcat, dar când şeful clanului Aztecos reîncepu să-i jupoaie abdomenul, Guillermo Ramirez începu din nou să urle.

Nu pentru mult timp: ţipătul i se înecă în gât şi ultimele bucăţi de carne îi fură smulse fără să provoace vreo reacţie. Doar pentru a se distra, Chouy „El Diablo” îi tăie cu grijă sexul şi testiculele, roşii. Oricum, nu mai avea nevoie de ele…

Opriseră deja melodia *narco corrido* cântată de *Los Tigres del Norte.* Şeful bandei Aztecos luă o foaie de hârtie pe care erau scrise cu cerneală roşie cele trei litere DEA şi o fixă pe spatele mortului cu un pumnal.

Sicarios opriseră gazul; răsturnară apa clocotită şi alţii recuperară coarda şi scripetele care mai puteau fi de folos.

Zece minute mai târziu, toţi se urcau în maşinile lor. După un kilometru, trecură pe lângă maşina de poliţie şi Chouy „El Diablo”, din Range Roverul său,

îi făcu un semn amical poliţistului care „securizase” execuţia lui Guillermo Ramirez.

Treaba o dată terminată îi aducea 10.000 de pesos[34].

*

Ofiţerul de serviciu de la sediul DEA din El Paso, Mesa Hills, răspunse la telefon şi zise:

— 08057140, ascult.

Acest număr era cel rezervat denunţărilor anonime, primite obligatoriu de un cetăţean american, pentru a nu descuraja intenţiile bune. O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi un bărbat care vorbea engleza cu un puternic accent mexican, răspunse:

— *Cabron!* Vreau să vă dau nişte veşti despre *El Toro.* A suferit arsuri solare grave... Ar trebui să-l recuperaţi înainte să fie mâncat de coioţi. *Adios amigo!*

Operatorul transferase deja apelul la secţia operaţională. Agentul de serviciu tresări când auzi numele şi transferă apelul la secţiunea „căutări”.

— Urmăriţi apelul, imediat.

În mai puţin de un minut, sună telefonul.

— Apelul provine de la cartierul general al poliţiei municipale din Ciudad Juarez, anunţă centralista de la sediul DEA.

Capitolul III

După ce parcă maşina, Malko deschise uşa

34 Circa 1.000 de dolari.

restaurantului „Norton American Grill” din Tyson Corner Center. În acea dimineaţă de sâmbătă, sala era plină. Doar familii de spioni! Trebuie spus că Tyson Corner se afla la zece minute de mers pe şosea de la Langley spre Me Lean, care trecea pe lângă *compound-ul*[35] CIA din Langley.

Mulţi agenţi ai CIA locuiau în zonă, din comoditate, ceea ce explica faptul că sâmbăta îşi duceau familiile să mănânce un hamburger într-unul din numeroasele restaurante din Tyson Corner, un târguşor din statul Virginia, care, altfel, nu prezenta niciun interes.

Un braţ se ridică în fundul sălii, iar Malko începu să se strecoare printre mesele acoperite cu feţe de masă în carouri ca în bistrourile franţuzeşti, în timp ce mâncarea era cu specific american, combinată cu o varietate de beri şi de vinuri de origine îndoielnică.

Oamenii de la diverse mese îl priviră intrigaţi: aici, nu erau decât spioni cunoscuţi sau vecini la fel de cunoscuţi...

Ted Boteler se ridică pentru a-i strânge mâna viguros şi amical.

— Mulţumesc că aţi venit până aici! se scuză el.

— *No hard feeling!*[36] răspunse Malko în timp ce se aşeza. În weekend în Washington este cu adevărat sinistru. Aici, cel puţin, se poate respira şi există viaţă.

Tyson Corner era situat pe malul sudic al râului Potomac, la vreo şaisprezece kilometri de Washington.

Ceilalţi clienţi îşi reluară conversaţiile,

35 Complex de locuinţe.
36 Nicio supărare.

necunoscutul fiind prieten cu un spion din familie. Ted Boteler era bine cunoscut: invitatul său nu putea fi decât un spion de familie bună…

Malko sosise cu o seară înainte de la Viena, la solicitarea şefului diviziei de operaţiuni. Fără să ştie motivul. Abia avusese timp să-şi revină după aventurile chineze[37]. După ce se despărţise de generalul Li Peng şi de amanta lui, căpitanul Lou Zhao. Aceştia hotărâseră să rămână în Taiwan.

În schimb, membrii echipajului avionului său şi „suita" generalului, ofiţeri ai armatei aeriene chineze, se întorseseră la Beijing.

Un loc unde Malko nu va mai pune curând piciorul, după manevra pe care le-o jucase celor din Guoambu: să-l determine pe unul dintre ofiţerii cei mai prestigioşi ai Armatei Naţionale de Eliberare să trădeze, luând-o cu el şi pe amanta sa, informatoare a CIA.

Poate cea mai frumoasă operaţiune din viaţa sa.

Ospătarul aduse meniul, iar Malko alese o salată Caesar şi coaste de miel la cuptor.

— Am un vin chilian bun, propuse Ted Boteler.

Malko îl gustă, apoi zise:

— Presupun că aveţi un motiv bun pentru a mă invita să luăm masa…

În jurul lor, copiii crescuţi în stil american tăceau un zgomot infernal, jucându-se şi alergând în jurul meselor. În această ambianţă familială, era ciudat să discuţi subiecte serioase…

Ted Boteler privi prudent în jurul său, dar masa lor era mai retrasă.

— Uite, anunţă el, avem o mare problemă… Vă

37 SAS nr. 127 şi 128 *Dragonul Roşu,* Editura Meteor Press (2012).

amintiţi de cele două atentate din Buenos Aires, în 1992 şi 1994, împotriva ambasadei Israelului şi a unuia dintre centrele lor culturale?

— Vag, recunoscu Malko, au trecut peste cincisprezece ani de atunci. Pentru asta mi-aţi cerut să vin? Vinovaţii nu au fost niciodată arestaţi.

— Din păcate, nu! oftă Ted Boteler. Argentinienii au lucrat ca nişte porci. Dar nu asta este problema. *Ştim* că autorii erau libanezi, fie din diaspora locală, fie membri ai reţelei externe a Hezbollah-ului.

— În contul Iranului?

— Nu. Israelienii le „seceraseră” mai mulţi lideri importanţi şi au vrut să se răzbune. Totuşi, este un caz închis. Cunoaşteţi un oraş cu numele de Ciudad del Este?

— Nu. De ce?

— Este unul din locurile cele mai corupte din lume, în Paraguay. Separat de Brazilia printr-un pod peste râul Parana care poate fi traversat fără dificultate. Este ceea ce se numeşte regiunea celor trei frontiere, deoarece Argentina este foarte aproape. În Ciudad del Este, se poate cumpăra orice: arme, droguri, obiecte furate, smaralde din Columbia. Este un oraş fără legi, dedicat doar traficului.

— Simt că îmi veţi cere să merg acolo, afirmă Malko, zâmbind.

Ted Boteler îi zâmbi la rândul lui.

— Asta v-ar permite să admiraţi cascadele din Iguazú, cel mai frumoase din lume. Dar şi să vă întâlniţi cu una dintre „sursele” noastre. Un libanez, comerciant de electronice, Mourad Salam.

— De ce? Nu aveţi pe nimeni la Buenos Aires sau în Brazilia?

— Ba da, dar este un subiect *foarte* sensibil. Preferăm să lucrăm din exterior. Iată de ce. În Ciudad del Este trăieşte o importantă colonie de libanezi şiiţi. De acolo a cumpărat Hezbollah explozivii utilizaţi la maşinile-capcană împotriva israelienilor. Apoi, maşinile au fost „pregătite" în cartierul libanez din Buenos Aires. Or, acum ceva timp, Mourad Salam s-a prezentat la staţia noastră din Sao Paolo pentru a ne da o informaţie capitală: membri ai Hezbollah-ului invitaţi de camarazii lor şiiţi intraseră în contact cu membrii FARC[38] care vin să-şi vândă cocaina în Ciudad del Este.

— Hezbollah-ul vrea să se lanseze în traficul cu cocaină?

— Nu. Unii membri ai săi le-au propus columbienilor o afacere neaşteptată: trupele de gherilă FARC fac contrabandă cu cocaină în Statele Unite. Au înţelegeri cu cartelul Juarez, care controlează jumătate din traficul spre Statele Unite. Graţie celor două oraşe-gemene, Ciudad Juarez în Mexic şi El Paso în Statele Unite. În acest loc, Rio Grande del Sud nu este decât un fir de apă şi sute de camioane traversează în fiecare zi frontiera pentru a aduce produsele fabricate de *maquinadoras,* uzinele de asamblare din Ciudad Juarez.

— Şi?

— Hezbollah-ul le-a oferit mulţi bani celor din FARC dacă aceştia din urmă îi puteau convinge pe mexicanii din Ciudad Juarez să introducă ilegal în Statele Unite oameni şi materiale.

38 Fuerzas Armadas Revolutionaras de Colombia (Forţele Armate Revoluţionare din Columbia).

— Mexicanii au această posibilitate?

Ted Boteler dădu din cap.

— Absolut. Chiar merg după oameni de-ai lor refugiaţi în El Paso pentru a-i executa. Frontiera este lejeră.

— Vor să comită atentate în SUA?

— Sunt şanse. Mai ales, după moartea lui Osama bin Laden. Organizaţia Hezbollah, deşi şiită, a fost mereu în fruntea luptei împotriva evreilor şi cruciaţilor…

— Au reuşit deja să-şi introducă oameni în SUA?

— Încă nu ştim nimic, recunoscu americanul. Dar am aflat alte lucruri. DEA are o „sursă” în Ciudad Juarez, în banda Aztecos, din cadrul cartelului Juarez. Un *sicario* care a fost prins în El Paso după ce îl eliminase pe un fugar din banda Aztecos. DEA i-a oferit să aleagă: ori câţiva zeci de ani de închisoare, ori devenea o „cârtiţă”. Nu a ezitat mult timp. Acum câteva zile, a dat un telefon către ofiţerul de legătură din El Paso pentru a-i spune că înregistrase o conversaţie între şeful clanului Aztecos, un anume Chouy El Diablo, şi oameni din cadrul FARC veniţi special în Ciudad Juarez, tocmai pentru a-şi încheia afacerea.

— *Bingo!* făcu Malko, dând deoparte coastele de miel, mult prea pătrunse, tare ca talpa.

Ted Boteler îşi lăsă capul în jos.

— Nu chiar. „Sursa” DEA, Guillermo Ramirez, nu a mai ajuns la El Paso. În ziua în care trebuia să vină, poliţia mexicană i-a găsit cadavrul la sud de Ciudad Juarez. Mort, după ce fusese torturat oribil. Traficanţii îl fierseseră de viu…

— Este înflorător, recunoscu Malko.

— De două ori, precizează americanul. Fiindcă un necunoscut a sunat la DEA pe numărul destinat denunţurilor anonime, anunţând moartea lui *El Torn,* numele de cod atribuit lui Guillermo Ramirez, cunoscut doar de câţiva membri ai DEA din El Paso.

— Există trădători în interiorul DEA?

— Desigur, dar nu americani sadea. Ceea ce este şi cazul celor care ştiau că El Toro era Guillermo Ramirez. Am discutat cu şeful DEA din El Paso. Zice că nu poate fi nicio scurgere de informaţii de la el. Doar trei persoane, împreună cu el, cunosc numele de cod al lui Guillermo Ramirez. Se bănuieşte că a vorbit sub efectul torturii.

Lucru imposibil de verificat.

Un înger trecu.

— *Bad news!*[39] făcu Malko.

— *Very bad news*[40]*,* sublinie americanul, care impun o reacţie. Mă gândeam la început să vă trimit la Ciudad Juarez, dar, fără a avea o idee clară privind scurgerile de informaţii, riscăm să vă trimitem la masacru. Anul trecut, au avut loc acolo 4503 crime. Traficanţii sunt de o cruzime incredibilă. Protejaţi de poliţia municipală şi de o parte a poliţiei federale mexicane. Felul în care au tratat „sursa” DEA dovedeşte sălbăticia lor. Ştiu că aţi avut de-a face cu destule atrocităţi, dar Ciudad Juarez depăşeşte orice imaginaţie.

Malko schiţă un zâmbet.

— Presupun că nu m-aţi adus până aici doar pentru a mă speria…

— Este adevărat, admise Ted Boteler. V-am spus

39 Veşti proaste.
40 Veşti foarte proaste.

că avem o „sursă” în Paraguay, în Ciudad del Este, Mourad Salam. Cel care ne-a informat despre înţelegerea dintre Hezbollah şi FARC. Ar trebui să mergeţi la el, să încercaţi să aflaţi mai multe. Fără îndoială, Ciudad del Este e un oraş corupt, dar mai puţin violent decât Ciudad Juarez. E o misiune fără risc.

Malko scutură din cap.

— Experienţa m-a învăţat că nu există misiune fără risc.

Ted Boteler nu răspunse, mulţumindu-se să-l întrebe, pe un ton voit lejer:

— Când aţi putea pleca acolo? Cel mai bine este să treceţi prin Brazilia. Sau să luaţi un avion spre Asuncion, capitala Paraguay-ului.

— Aveţi oameni la Ciudad del Este? întrebă Malko.

— Nu.

Tăcură, pentru a-i lăsa timp ospătarului să aşeze cele două cafele. Restaurantul se golea de spioni. Ted Boteler adăugă, cu un zâmbet uşor forţat:

— Se pare că acele cascade din Iguazú chiar sunt magnifice.

În plus, avea umor.

Negru.

*

Alfredo Reyes coborî din taxiul care tocmai îl adusese de la Asuncion la Ciudad del Este. Avenida de Brazii, principala arteră a oraşului, era un fel de focar plin cu turişti brazilieni, maşini vechi americane, motociclete. Oamenii strigau, se interpelau de pe o parte pe cealaltă a şoselei

înguste, fără trotuar.

La câţiva metri de sol, firele electrice ale nenumăratelor branşări aiurea formau un fel de pânză de păianjen negricioasă.

Sări într-o parte pentru a evita o motocicletă care mergea în zigzag şi înjură. Detesta acest oraş, deşi venea des aici. Fusese însărcinat de statul-major al FARC să finalizeze înţelegerea cu Assad Barakah, un mare client al FARC, care cumpăra cantităţi importante de cocaină care erau apoi trimise spre Europa. Libanezul avea multiple domenii de activitate, vindea arme, importa din China ceasuri false Rolex şi putea procura aproape orice. De asemenea, când le ceruse celor din FARC să-l ajute să transfere ilegal în Statele Unite oameni şi materiale aparţinând organizaţiei Hezbollah, aceştia nu comentaseră, fixând doar un preţ ridicat.

Mişcarea FARC nu făcea politică în afara Columbiei, dar avea contacte cu numeroase grupări teroriste. Când hotărâseră, cu câţiva ani înainte, să lanseze o campanie cu maşini-capcană în Bogota, apelaseră la ETA[41] care, contra unei livrări de explozibili, pusese la dispoziţia FARC doi tehnicieni specializaţi în maşini-capcane.

Aceştia se întorseseră apoi în Spania, o dată ce misiunea de antrenare fusese încheiată…

Bineînţeles, cererea libanezului nu fusese uşor de îndeplinit. Gherilele FARC nu controlau diferitele carteluri mexicane care se mulţumeau să treacă drogurile peste graniţă, în Statele Unite. Dar livrau cartelului Juarez aproape o sută de tone de cocaină în fiecare an. Acesta câştiga sume considerabile

41 Mişcare teroristă bască.

trecându-le peste frontieră pentru a fi revândute distribuitorilor americani. De asemenea, când membrii FARC le ceruseră să treacă cinci agenţi clandestini din Ciudad Juarez în El Paso, acceptaseră fără discuţie. Aceşti luptători ai Hezbollah-ului aveau toţi paşapoarte, false evident, ca şi cele ale membrilor FARC care doreau să călătorească în afara Columbiei.

Cei cinci indivizi sosiţi din America de Sud aşteptau în Ciudad Juarez, într-o *„casa de seguridad"* a cartelului, şi totul decursese bine până când apăru un obstacol neaşteptat: banda Aztecos era „penetrată" de DEA. Trebuise să oprească totul.

Alfredo Reyes simţi căldura umedă care îi apăsa pe umeri: prăfoasă, insuportabilă. Era motivul pentru care atâţia oameni se plimbau cu imense umbrele multicolore pe străzile din Ciudad del Este. Parcurse aproape alergând cei câţiva metri până la intrarea în clădire, sediul firmei Mona Lisa, un minunat turn alb ce contrasta cu casele mizerabile de pe avenida de Brazii, cu faţade negricioase, deformate de radiatoarele aparatelor de aer condiţionat.

Din ziua în care fostul dictator al Paraguay-ului, Eric Stroesser, hotărâse să facă din Ciudad del Este o zonă liberă, toţi hoţii de pe continent, chiar şi din alte părţi, veniseră în acest colţ de paradis al afacerilor, care semăna mai degrabă cu o sucursală a infernului: aproape niciun hotel, nicio distracţie, un cazinou mic şi valuri de brazilieni – aproape 20.000 pe zi – care treceau pe Podul Prieteniei peste râul Parana, pentru a veni să cumpere la preţuri mici ceea ce nu se găsea sau era prea scump în Brazilia.

Abia ajunse la intrarea maiestuoasă din sticlă a clădirii, că un indian guarani cu fruntea îngustă, înarmat cu o mitralieră, îi bară calea.

— *Donde va?*[42]

— Señor Barakah, anunţă columbianul.

— *Muy bien.*

Se apropie şi un al doilea paznic, la fel de ameninţător. În timp ce primul îl ţinea pe Alfredo Reyes în bătaia mitralierei, al doilea îl verifică rapid pe columbian şi se ridică zâmbind.

— *Muy bien.* Etajul optsprezece.

În Ciudad del Este, toţi comercianţii plăteau paznici, poliţia fiind inexistentă, invizibilă şi coruptă, în timp ce procentajul răufăcătorilor creştea neîncetat. Cum un pistol se cumpăra la fel de uşor ca o periuţă de dinţi, se creau destul tentaţii, cu toate comorile oferite potenţialilor cumpărători.

Evident, aici nu se apela niciodată la autorităţi: mai întâi se omora.

Alfredo Reyes traversă holul pavat cu marmură şi strănută. Domnea un frig siberian în clădire, având în vedere cele 30 de grade şi umiditatea din exterior.

La etajul optsprezece, dădu nas în nas cu două mitraliere, ţinute de indieni cu feţe inexpresive şi ochi mici, rotunzi, plini de răutate. Garda pretoriană a lui Assad Barakah.

— *El Señor Barakah me espera*[43], preciză columbianul.

Prudenţi, cei doi cerberi îl urmăriră până la uşa secretariatului, unde o tânără, mulată într-un

42 Unde mergeţi?

43 Domnul Barakah mă aşteaptă.

pulover roşu şi o fustă scurtă, neagră, care părea vopsită pe fesele bombate, îi adresă un zâmbet strălucitor din gura mărită cu silicon.

— *El Jefe* vă aşteaptă, anunţă ea cu o voce languroasă.

Apoi deschise uşa capitonată în piele a biroului lui Assad Barakah.

*

Assad Barakah semăna cu o cucuvea cu ochelari groşi şi nasul coroiat. Se ridică pentru a-l primi pe musafirul său care îl depăşea cu un cap. Libanezul era scund şi firav, cu o alură de contabil. Doar ochii săi vioi indicau un adevărat infractor.

Era în America Latină de aproape douăzeci de ani şi nu se ferea deloc de trecutul său dubios, presărat cu câteva sejururi în spatele gratiilor din diferite închisori. Cei doi se aşezară pe o canapea albă, situată în faţa ferestrelor care ofereau o panoramă către Ciudad del Este. De sus, oraşul era ceva mai puţin urât.

— *Bueno!* făcu libanezul, totul merge bine? Aduci marfa?

Alfredo Reyes scutură din cap.

— *No, amigo,* veşti proaste.

Ochii de cucuvea ai libanezului clipiră rapid în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Apoi, un zâmbet mecanic îi acoperi îndoiala.

— Ce veşti proaste?

Deodată, o dădu afară pe secretara care se pregătea să desfacă o sticlă de Comtes de Champagne.

— DEA din America este la curent cu manevra noastră în Mexic. Prietenii noştri din Ciudad Juarez au descoperit o „cârtiţă” în cartelul lor. Imediat, oamenii din cartel au blocat totul şi cer explicaţii.

— Unde sunt cei cinci camarazi? întrebă Assad Barakah.

Cunoscând ferocitatea mexicanilor, aceştia puteau foarte bine să-i fi lichidat pe cei cinci membri ai Hezbollah-ului pentru a elimina problema.

Răspunsul columbianului îl linişti.

— I-au adăpostit într-o *casa de seguridad* şi vor să-i trimită înapoi la noi. Spun că dacă americanii descoperă ceea ce fac, asta le poate afecta mult afacerile. Cum au putut afla de această manevră? continuă el. Credeam că doar două persoane sunt la curent: tu şi cu mine.

Zâmbetul lui Assad Barakah îngheţă. FARC nu agrea trădătorii.

— Mai este o a treia persoană, se grăbi el să precizeze, cel care le-a făcut paşapoartele false.

Columbianul tresări.

— Este imprudent să mai ştie şi alţii.

— Am oameni care-mi fac treaba, se apără libanezul.

— Cine a făcut paşapoartele?

— Un prieten libanez, Mourad Salam.

— Este sigur?

— Credeam că da, zise Assad Barakah. Am făcut destule afaceri împreună. Mă miră să fi vorbit, dar nu se ştie niciodată… Poate a fost păcălit.

Instinctiv, căuta o scăpare, în timp ce îşi zicea că niciodată nu erai sigur de un libanez…

— *Bueno*, concluzionă Alfredo Reyes, sunt cazat la

Acaray. Nu voi pleca din Ciudad del Este până ce această situaţie nu se va clarifica. Mexicanii sunt furioşi.

— Voi verifica, promise Assad Barakah.

— Fă-o repede! zise sec Alfredo Reyes. Altfel, îţi trimit înapoi tipii şi închei această *mierda.*

Adică îl lichida pe Mourad Salam, după ce îl va face să vorbească, şi pe Assad Barakah pentru că fusese imprudent.

Ar găsi oricând un alt distribuitor pentru cocaina sa. În Ciudad del Este nu era o problemă.

Cei doi îşi strânseră mâna ca doi vechi amici, lăsând sticla de Taittinger neîncepută. Niciunul dintre ei nu avea chef să sărbătorească. Assad Barakah urmări din priviri silueta înaltă a columbianului. Rezistând tentaţiei de a-l lichida preventiv. Oricum, nu ar fi făcut decât să amâne problema...

Treizeci de secunde mai târziu, îl sună pe omul care era mâna lui dreaptă şi îi ceru să-l supravegheze atent pe Mourad Salam.

Avea nevoie să reflecteze înainte de a ataca frontal, pentru a rezolva problema.

Era absolut necesar: inamicii gherilelor FARC umpleau deja mai multe cimitire.

Capitolul IV

Prins în ambuteiajul infernal de pe *Ponte de Amizade*[44], podul ce separa Brazilia de Paraguay, Malko privea mulţimea de pietoni care se grăbea spre Ciudad del Este. Era mult mai rapid şi mai ieftin

44 Podul Prieteniei.

să mergi pe jos decât să iei un taxi. De o bună bucată de timp, brazilienii nu mai aveau nevoie de viză, cu condiţia să nu se îndepărteze mai mult de o sută de kilometri de oraş.

Seara, reveneau spre Brazilia, încărcaţi cu cumpărăturile, pentru a se târgui cu puţinii vameşi care nu erau corupţi. Din cauza structurilor metalice ale podului, nu se vedeau nici măcar apele fluviului Paraná, care se vărsa la câţiva kilometri mai departe în râul Iguazú.

Taxiul porni din nou, apropiindu-se cu câţiva metri de imensul arc din ciment care marca intrarea în Paraguay. De aceea se produceau ambuteiajele, nu din cauza controalelor, inexistente de altfel. Din două, benzile şoselei se îngustau într-una…

Malko căscă, visând la un pat precum un câine la un os. Călătoria lungă îl epuizase: Washington – New York, apoi New York – Sao Paolo. În fine, Sao Paolo – Foz de Iguazú cu o necunoscută companie aeriană braziliană, într-un Embraer, la care jumătate dintre centurile de siguranţă dispăruseră.

Probabil furate de candidaţii la sinucidere.

În fine, taxiul trecu de arcul de piatră care marca intrarea în paradis… Şoferul se întoarse.

— *A donde va, señor?*[45]

— La hotel Acaray, răspunse Malko, care făcuse rezervarea din Brazilia.

— *Muy bien. Quieres una mujer?*[46]

Cel puţin, în Paraguay aveau grijă de străini. Malko urma să spună „nu” când realiză că poate ar avea nevoie de altceva.

45 Unde mergeţi, domnule?
46 Foarte bine. Doriţi o femeie?

— *Una mujer, no, pero una arma, si*[47] răspunse el.

— *No problemo, señor,* îl asigură şoferul, vom trece pe la unul din prietenii mei înainte de a merge la hotel.

Malko îi întâlni privirea în retrovizoare: devenise, brusc, plină de respect.

Un bărbat care cumpăra o armă înainte de a se caza nu putea fi decât un *sicario* venit să „lucreze”.

Taxiul intră pe îngusta avenida de Brazii, claxonând pentru a îndepărta nenumăraţii pietoni. Cum nu exista trotuar, nimeni nu se sinchisea. Fără a mai vorbi de nenumăratele moto-taxi care rulau nebuneşte. În fine, taxiul făcu la dreapta pe o stradă în pantă şi opri în faţa unui butic pe care scria „Shopping Cristal”.

— *Vamos!* făcu şoferul de taxi.

După ce încuiase atent vehiculul, intră, urmat de Malko, într-un magazin îngust, plin cu tot felul de mărfuri vechi. O adevărată harababură. Se opriră la o tejghea în spatele căreia trona un tip gras în cămaşă albă, cu o mustaţă lungă şi un cap chel. Şoferul se aplecă la urechea lui şi şopti câteva cuvinte. Faţa negustorului se lumină şi zise un *„como no!”*[48] sonor.

Cu un zâmbet larg, întors spre Malko, îi propuse:

— *Un mate, señor?*

Băutura naţională. O infuzie de plante locale din care toţi paraguayenii obişnuiau să bea peste măsură.

Malko acceptă, şi comerciantul îl apostrofa în dialectul guarani pe un tânăr aşezat pe jos, lângă o

47 O femeie, nu, dar o armă, da.
48 Bineînţeles.

cutie, cu un Uzi pe genunchi. Apoi, bărbatul gras îl conduse pe Malko până la o anexă din fundul magazinului. Desfăcu un lacăt enorm şi deschise uşa din metal, blindată.

Era ca peştera lui Ali Baba: numai arme, cea mai importantă fiind o mitralieră rusească „Duşka” de 14 mm, cu cutii de muniţie. Peste tot, puşti de asalt, Kalaşnikov sau M 16 şi pistoale de toate naţiile agăţate în cuie de un perete.

— *À la disposition de usted, señor,* anunţă vânzătorul. Dacă luaţi două arme, vă fac 30% reducere…

Malko examină peretele acoperit cu arme de mână, alegând un mic revolver Deux Pouces, calibru 38, Colt, care părea nou. Îl desprinse de pe perete, îi deschise butoiaşul şi examină ţeava. Cei doi îl priveau admirativ.

Era, evident, un profesionist.

— Îl iau pe acesta, anunţă el.

— *Uno solo?* întrebă vânzătorul, decepţionat.

— *Şi,* şi două cutii de cartuşe.

Fără să se descurajeze, vânzătorul scoase dintr-o cutie un mic toc Cordura.

— Este un toc pentru gleznă, explică el. De foarte bună calitate. Un G.K. Este foarte discret.

Malko luă tocul din piele.

— Costă 350 de dolari cu totul, anunţă vânzătorul. Aveţi un permis de port-armă?

— Nu, recunoscu Malko, surprins.

— Atunci, încă 20 de dolari.

Scoase dintr-un sertar un document ştampilat de serviciul de arme din Paraguay şi întrebă:

— Cum se scrie numele dumneavoastră, *señor*?

Malko îl spuse pe silabe, apoi întinse patru bancnote de o sută de dolari, luând restul şi permisul de armă. Încă nu ştia dacă pistolul Colt îi va fi util, dar, având în vedere atmosfera din Ciudad del Este, era mai util decât un plan al oraşului.

Ieşiră. Nimeni nu furase taxiul.

Cinci minute mai târziu, opreau în faţa hotelului Acaray. O mică clădire albă cu vreo zece etaje, care adăpostea şi un cazinou, singurul din Ciudad del Este.

— Aşteptaţi-mă! îi ceru Malko taximetristului.

*

Recepţionerul îi întinse lui Malko cheia şi o cartelă care oferea zece jetoane gratuite la cazinou.

— *Con permesso, señor*[49].

Camera era impersonală, climatizată şi sumar mobilată. Malko lăsă geanta de voiaj, îşi fixă *anckle-hoister-ul*[50] în jurul gleznei drepte, îşi aranjă la loc pantalonul şi coborî. Urcat înapoi în taxi, îi zise şoferului:

— Vreau să merg pe Caile de Esperanza, la un magazin care se numeşte Foxconn.

— *Como no, señor!*

Zece minute mai târziu, erau acolo. O stradă destul de lată, pavată cu plăci roşiatice, multe lipsă. Firma spălăcită indica într-adevăr „Foxconn”.

— Vă aştept, *señor*? întrebă şoferul de taxi cu lăcomie.

— Nu, mulţumesc, făcu Malko.

49 La dispoziţia dumneavoastră.
50 Tocul de gleznă.

Acesta îi întinse imediat cartea de vizită.

— Aş fi bucuros să vă mai servesc, *señor.* Dacă trebuie să plecaţi *repede* din oraş, contaţi pe mine.

Era ferm convins că Malko venise să îndeplinească un „contract”. Ceea ce, evident, nu îl şoca. Malko intră în magazinul Foxconn: un amalgam de aparatură electronică. O tânără indiancă se apropie, cu un zâmbet comercial pe buze.

— *Bienvenido, señor, que quieres?* Am primit nişte ceasuri Rolex minunate.

— Am venit să-l văd pe *señor* Mourad Salam.

— Îl cunoaşteţi?

— Da. Spuneţi-i că sunt un prieten al lui Mike, din Sao Paolo.

Vânzătoarea dispăru pe o scară în spirală şi reapăru, plină de amabilitate.

— *Señor* Mourad vă aşteaptă, *señor.* Atenţie, scările sunt înguste.

Când Malko ajunse la primul etaj, dădu peste un bărbat foarte înalt, cu părul grizonant dat pe spate, masiv, cu ochii mici. În jur de şaizeci de ani. Comerciantul libanez îi strânse îndelung mâna şi întrebă cu o voce lentă:

— Aţi fost urmărit?

Ca şi cum ar fi fost o întrebare normală.

Surprins, Malko nu putu zice decât:

— Nu cred.

Mourad Salam schiţă un zâmbet şi zise cu vocea sa lentă:

— Trebuie mereu să fiţi prudent. *Un mate?*

— Cu plăcere.

Libanezul se întoarse şi zise:

— Linda!

Din biroul alăturat apăru o brunetă minunată. O siluetă de vis, cocoţată pe pantofi cu toc înalt, cu buze cărnoase şi ochi mari. Alura generală a unei autentice târfe tropicale.

— Ne aduci două mate, *querida?* ceru libanezul.

Maşinal, îi mângâie fundul, ceea ce demonstra raporturile dintre ei. Încă o aleasă pe baza favorurilor sexuale.

Imediat ce ieşi din birou, Mourad Salam întrebă:

— Ce vânt bun vă aduce? Mike e bine? Îl cunosc demult timp, e un tip de treabă. Mi-a aranjat multe treburi. Nu mă puteam întoarce în Liban, din cauza unor defăimări. El a convins autorităţile libaneze că sunt un comerciant cinstit.

Probabil că a fost nevoie de multe eforturi…

Malko rămase ca de marmură şi îl anunţă:

— A apărut o mare problemă. Informaţia pe care i-aţi comunicat-o lui Mike era exactă. Hezbollah-ul vrea să introducă nişte oameni în Statele Unite cu sprijinul cartelului Juarez. Doar că mexicanii au descoperit şi au lichidat o „cârtiţă” a DEA care se infiltrase în rândurile lor şi se pregătea să-i demaşte. Am vrea să aflăm mai multe despre aceşti membri ai Hezbollah-ului, pentru a-i intercepta la frontieră. Câţi sunt? Semnalmentele lor, numele sub care călătoresc etc…

Trăsăturile lui Mourad Salam încremeniră, iar ochii i se închiseră şi mai mult, devenind invizibili.

— Voi avea neplăceri, făcu el, pentru că voi fi suspectat. Este grav.

Vorbea la fel de lent, dar tonul vocii i se schimbase.

— De ce v-ar suspecta pe dumneavoastră? întrebă

Malko.

Mourad Salam răspunse:

— Fiindcă doar eu şi cu cel care a negociat operaţiunea cu FARC cunoaştem detaliile. Or, aceşti oameni sunt extrem de periculoşi...

— De ce v-a implicat?

Mourad Salam făcu un gest evaziv.

— Oh, suntem prieteni vechi, este libanez, ca şi mine.

— În acest caz, insistă Malko, trebuie neapărat să aflăm mai multe despre aceşti libanezi din Flezbollah. Ca să-i putem intercepta la frontiera americano-mexicană.

Bărbatul solid păru că se chirceşte.

— Este foarte periculos, zise el.

— Trebuie să încercăm, insistă Malko. Altfel, Mike se va supăra pe dumneavoastră. Şi s-ar putea să mai aveţi nevoie de el.

Remarca păru să aibă efect asupra libanezului.

— La ce hotel sunteţi cazat? întrebă el.

— La Acaray, camera 207. Mă numesc Malko Linge, adăugă el dându-i cartea de vizită pe care era trecut numărul telefonului mobil.

Mourad Salam o puse atent pe biroul său.

— Ceea ce îmi cereţi este foarte dificil, zise el, dar o să văd ce pot face.

Se ridică şi îi întinse lui Malko o mână moale, zicând:

— Aveţi grijă, sunt mulţi oameni periculoşi în Ciudad del Este.

*

Abia ieşi Malko din birou, că Mourad Salam o chemă pe Linda.

— Ai prieteni la Buenos Aires? o întrebă el.

— Da, de ce?

— Poate va trebui să mergem un timp acolo. Fă pregătirile.

Imediat ce tânăra ieşi, libanezul deschise unul dintre sertarele biroului şi luă un Colt 45 automatic. Îl armă şi îl puse într-un sertar întredeschis. Blestemând DEA şi pe americani. Îi cunoştea pe cei din FARC: dacă îl suspectau cât de cât, îl decapitau. Nu mâna de lucru lipsea în Ciudad del Este. Brusc, se gândi la riscul asumat de necunoscutul care tocmai îl vizitase: un agent al CIA. Dacă i se întâmpla ceva rău, „Mike” se putea supăra pe el. Din fericire, îi mai rămânea o armă secretă pe care nu o va utiliza decât în ultimă instanţă.

Se întrebă apoi dacă nu ar trebui să-l contacteze pe cel care îi comandase cele cinci paşapoarte pentru membrii Hezbollah-ului, dar decise să nu facă nimic.

*

— Mourad Salam a primit vizita unui *gringo,* anunţă Luis Miguel, omul de încredere al lui Assad Barakah, care îl însărcinase să-l urmărească pe prietenul său libanez. Locuieşte la hotel Acaray. Este, desigur, un american…

Libanezul puse jos stiloul. Nu se aştepta la o reacţie atât de rapidă din partea americanilor. Ceea ce îl plasa în liga întâi.

Cu vocea sa blândă, monotonă, îi zise lui Luis Miguel:

— Vei câştiga 2.000 de dolari. Găseşte un *sicario* de încredere şi lichidează-l pe acest *gringo.* După ce vei rezolva asta, te duci la Mourad Salam şi-l omori. Apoi, îi vei scotoci biroul şi îmi vei aduce actele pe care le găseşti.

Această metodă brutală era singurul mijloc de a neutraliza suspiciunile FARC. O dată plecat Luis Miguel, încercă să se ocupe de conturile sale, dar nu reuşea. Ştiind că, în ciuda paznicilor săi, nimic nu rezista în faţa gherilelor FARC. Bineînţeles, răul era făcut şi încasase destui bani pentru aceasta: cincizeci de kilograme de cocaină pură. Trebuia, totuşi, să le arate amicilor săi columbieni că era la fel de feroce ca ei şi demn de încredere. Lichidarea acelui *gringo* ar fi un prim pas.

*

Mourad Salam o strigă pe Linda.

— O să-mi faci un serviciu. Apropo, ce culoare au chiloţii tăi astăzi?

O întrebare rituală.

— Albi, făcu Linda coborând privirea. Vrei să-i dau jos?

Mourad Salam avea uneori capricii ciudate. Linda îi fusese trimisă de un prieten marocan căruia îi furniza cocaină. Pentru un stagiu… Avea cu cel puţin treizeci de ani mai puţin ca el, dar era extrem de docilă.

— Nu, nu, zise el. Ascultă ce am să-ţi spun.

Capitolul V

Sala de mese de la hotelul Acaray era sinistră, în hol, o orchestră de indieni guarani cânta Carnavalul cu un accent sfâşietor de melancolic. Harpa mare avea sonorităţi disperate. Tocmai când Malko se întreba cum va petrece seara, i se păru că are o halucinaţie: silueta sexy a Lindei, amanta probabilă a lui Mourad Salam, intra pe uşa turnantă. Cu rochia ei din bumbac imprimat, mulată, foarte scurtă, cu picioarele bronzate, cocoţată pe tocuri, trezea poftele oricărui bărbat. Văzându-l pe Malko, se îndreptă spre el cu paşi unduiţi.

— *Buenas,* zise ea, mă bucur să sunteţi aici. Domnul Mourad m-a trimis la dumneavoastră.

Hieratică, cu privirea lipsită de expresie şi foarte sexy, stătea înfiptă în faţa lui Malko, ca o minunată plantă verde.

Malko o privi, întrebând de ce libanezul i-o trimisese pe Linda. Era un cadou de bun-venit? Sau altceva?

— Mourad nu putea veni personal? întrebă Malko, prudent.

Linda abia dacă zâmbi.

— În seara aceasta este cu familia, cu soţia şi copiii.

Spusese asta fără amărăciune, pe un ton calm.

— Aveţi vreun mesaj pentru mine? întrebă Malko.

— Nu, un pachet. Este în geanta mea.

— Daţi-mi-l.

Ea se uită spre recepţie, unde angajatul o privea cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu aici. Putem merge în camera dumneavoastră?

Intrigat, Malko porni spre lift, cu Linda pe urmele

lui. În cabină, ea rămase la distanţă de el, cu privirea total inexpresivă.

O păpuşă gonflabilă.

Abia ajunşi în cameră, deschise geanta şi îi întinse un pachet înfăşurat în hârtie de ambalaj, de care era prins un plic mic.

Malko luă pachetul şi remarcă imediat greutatea neobişnuită. Desfăcu plicul. Înăuntru, un bilet cu două cuvinte: *Be careful*[51].

Desfăcu ambalajul şi găsi un pistol automat Walter PPK cu un încărcător suplimentar prins cu bandă adezivă de mâner. Aproape că izbucni în râs: cheltuise 350 de dolari degeaba!

Ridicând capul, întâlni privirea inexpresivă a Lindei. În ciuda aerului ei uşor idiot, era chiar atrăgătoare.

— Ştiţi un restaurant bun? întrebă el la nimereală.

Fii atent.

— Unul libanez? Da, merg adesea cu Mourad.

— Altceva?

— Ba da, un *churrasqueria*[52] pe calea Flor de Mayo.

— Vreţi să mă însoţiţi?

— Dacă vreţi, dar trebuie să luăm un taxi.

— *Vamos,* făcu Malko.

În cel mai rău caz, nu va cina singur.

*

Linda abia se atinsese de bucata enormă de carne şi băuse două sticle de Coca Cola. Conversaţia era dificilă, deoarece nu era spontană. Malko reuşise

51 Fii atent.

52 Restaurant specializat în preparate de carne.

totuşi să cunoască puţin viaţa ei: studiile de manichiură la Rabat, de care nu era interesată, apoi invitaţia libanezului.

Tatăl ei o încurajase să accepte, oferindu-i chiar şi un bilet de avion...

— Sunteţi mulţumită de viaţa în Ciudad del Este? o întrebă Malko.

— Da, merge, făcu Linda. Dar nu există plajă. Mă uit mult la televizor.

Terminaseră. Li se aduseră din partea casei două *mate.* Pe durata cinei, Linda îşi păstrase figura inexpresivă.

Ieşiră: căldura nu se domolise deloc. Abia ajunşi în taxi, Malko o întrebă:

— Vă duc acasă?

Pentru prima dată, Linda se învioră.

— Nu vreţi să bem ceva la Acaray? propuse ea. Au o orchestră şi se dansează. Mourad nu vrea niciodată să danseze.

Malko nu prea îl vedea pe uriaşul libanez legănându-se pe ringul de dans...

— Cu plăcere, zise el.

Întâlniră orchestra de indieni guarani în faţa unui mic ring de dans pustiu, de lângă bar. Se cânta în cor „El Humavoquenito" care celebra veselia Carnavalului. Datorită acordurilor de harpă, era de fapt o baladă melancolică. Indienii guarani nu erau nişte ţipi prea veseli...

După ce comandă o nouă Coca, Linda sări imediat în picioare.

— Dansăm?

Malko o urmă pe ring. Tânăra se legăna într-o manieră extrem de senzuală, cu privirea în gol. Un

fel de dans din buric, neaşteptat la această latitudine...

Când se apropie de ea, Linda îl lăsă să-şi treacă o mână în jurul taliei ei, iar el îi simţi pubisul atingându-se de el. Totuşi, nu manifesta nicio dorinţă, niciun interes, ochii ei mari privind în gol.

Nu era o intelectuală.

Malko începu să o dorească serios pe această femelă pasivă care degaja fără să vrea un sex-appeal extraordinar. Se apropie şi mai mult de ea şi îi atinse fundul bombat. Linda se învioră uşor. Cel puţin din priviri, dar nu reacţionă.

Privirile li se întâlniră, iar ea îl întrebă cu o voce calmă:

— Vreţi să faceţi dragoste cu mine?

Neaşteptat. Cum Malko nu răspunse, ea adăugă:

— Mi-ar plăcea mult. Mourad nu îmi face niciodată nimic. Doar mă pipăie.

Cinci minute mai târziu, mergeau spre lift.

Abia ajunsă în cameră, Linda îşi întinse mâinile la spate şi îşi descheie fermoarul rochiei care căzu pe jos. Tânăra chiar avea un corp splendid, îmbrăcată doar în sutien „push-up” şi un triunghi din nailon negru.

Cu nonşalanţă, se îndreptă spre pat. Se aşeză, îşi scoase sutienul şi chilotul, apoi se întinse pe spate...

Malko fu aproape inhibat de această simplitate indiferentă. Se dezbrăcă şi el, şi se duse lângă ea. În fine, Linda se agită, cuprinzând mădularul lui Malko cu mâna şi masturbându-l.

Nu schimbară niciun cuvânt până ce sexul lui Malko nu se întări la maximum.

Atunci, Linda se întoarse şi se aşeză în genunchi

pe pat.

Într-o poziţie fără echivoc. Avea coapse subţiri ca de băiat, un fund mic şi foarte bombat, pielea mată.

Când simţi sexul lui Malko atingându-l pe al ei, tresări şi zise calmă:

— Nu acolo, sunt virgină.

Fermă, îi dirijă mădularul tare spre deschizătura feselor.

Malko, cu sângele clocotind, nu putea să creadă! mai întâi, pătrunse cu precauţie câţiva centimetri, fără cel mai mic efort. Linda începuse să geamă şi îşi strecură mâna dreaptă sub abdomen. Malko vedea degetele lungi cum se agită peste sex, un gest care îi sporea şi mai mult dorinţa. Se înfipse adânc în fundul Lindei.

Fără prea mari probleme.

Pe pipăite, Linda îi luă mâna dreaptă şi i-o puse pe coapsa ei.

O invitaţie mută.

Îşi înfipse solid mâinile în şoldurile slabe, penetrând-o cu putere. Ea juisă cu un ţipăt ascuţit, la câteva secunde după ce Malko se eliberase în ea.

*

După ce ieşi din baie, Linda se îmbrăcă, la fel de impenetrabilă şi indiferentă. Cu o voce calmă, ceru:

— Daţi-mi douăzeci de dolari. Nu am bani de taxi.

El se execută, surprins, iar ea ieşi din cameră. Nu schimbaseră niciun sărut, nicio mângâiere în afara masturbării frenetice.

Era totuşi prima oară, de *foarte* mult timp, când Malko făcea dragoste cu o virgină…

Se culcă, relaxat, dar îngrijorat. Cum va găsi Mourad Salam informaţiile pe care le căuta?

Climatizarea făcea un zgomot infernal şi reuşi cu greu să adoarmă.

*

După o reflecţie serioasă, Malko lăsase la hotel pistolul Walter PPK oferit de Mourad Salam, preferând micul Colt şi *ankle-holster-ul* G.K. Îi îngreuna un pic glezna dreaptă, dar era mai practic.

Hotărâse să meargă să-l ia tare pe Mourad Salam.

Temperatura de afară era la fel de sufocantă. Se opri la ieşirea din hotel, în căutarea unui taxi. Traficul era intens, iar pietonii se grăbeau prin sutele de magazine care ofereau tot ceea ce îţi puteai imagina.

În timp ce aştepta taxiul, deja transpirat din cauza umidităţii, Malko reperă la vreo zece metri o femeie grăsună, îmbrăcată cu un tricou negru şi un şort foarte scurt, în şlapi, care mergea pe stradă agitând un ghem de cauciuc transformat în bici. Urla onomatopee în dialectul guarani, în timp ce lovea trecătorii cu arma improvizată.

Declanşând un râs general.

Un claxon o făcu să tresară şi se întoarse: o motocicletă venea pe şosea, cu viteză. Ca să nu fie lovită, femeia se trase spre partea dreaptă a străzii. Malko fiind în raza ei de acţiune, ea ridică biciul pentru a-i lovi. Malko nu avu timp decât să se ferească, sărind într-o parte. Chiar în momentul în care trecea motocicleta.

Zări o fracţiune de secundă motocicleta pe care se

aflau doi bărbaţi echipaţi cu căşti. Cel din spate, îmbrăcat în negru, ţinea îndreptată spre el o armă de mână. Se auziră mai multe împuşcături, apoi motocicleta dispăru. Nebuna nu mai ţipa.

Ţinând în mână biciul din cauciuc, zăcea pe şosea, scuturată de mişcări convulsive.

Malko simţi cum cămaşa din voal i se lipeşte de piele, şi nu din cauza căldurii...

Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese cum să reţină numărul de înmatriculare şi nici măcar marca motocicletei.

Ca un automat, începu să meargă prin mijlocul mulţimii şi se întoarse. Un grup de gură-cască se strânsese în jurul femeii care agoniza.

Era evident că încercaseră să-l omoare, şi acel salt într-o parte, făcut pentru a nu fi lovit de bici, îi salvase viaţa.

Mai mult ca oricând, îşi zise că trebuia să-l viziteze pe Mourad Salam. Libanezul îi putea spune cine încercase să-l elimine. Deodată, îl străbătu un gând. Şi dacă tocmai ei trimisese motocicleta? Totuşi, în acest caz, nu i-ar fi dat şi o armă... Se opri la intersecţie pentru a aştepta un taxi.

Neştiind planul oraşului Ciudad del Este, nu realiza dacă magazinul lui Mourad Salam era departe sau nu.

*

Luis Miguel îşi dădu jos casca şi o lăsă şoferului motocicletei, după care alergă spre *edificio* Maria Isabel, unde să găseau birourile firmei Mona Lisa. Cei doi paznici care îl cunoşteau se dădură la o

parte respectuos. Nu se discuta cu un *sicario.*

Într-un timp record, paraguayanul ajunsese la etajul optsprezece şi intră ca vântul în biroul secretarei.

— *El Jefe* este aici? zise el.

— Da, dar...

Nu o mai ascultă şi deschise uşa biroului lui Assad Barakah. Libanezul vorbea la telefon şi închise după câteva secunde, privindu-l pe Luis Miguel cu un zâmbet satisfăcut.

— S-a făcut?

— Nu, răspunse Luis Miguel, l-am ratat!

Privirea libanezului se încruntă în spatele ochelarilor. Semăna cu o cucuvea furioasă.

— Te-a văzut?

Celălalt ridică din umeri.

— Evident, dar aveam căşti, iar motocicleta avea un număr fals. Ce facem?

Assad Barakah tăcu câteva secunde. Cum au putut nişte *sicarios* de profesie să rateze o ţintă atât de uşoară?

Trimisul CIA urma, bineînţeles, să reacţioneze, iar prima persoană la care s-ar duce să ceară socoteală ar fi cea pe care o vizitase, Mourad Salam.

Decizia fu luată rapid:

— Duceţi-vă la Mourad Salam, ordonă el, şi lichidaţi-l. Repede. Nu trebuie ca *gringo* să poată discuta cu el.

Altfel, se putea declanşa o catastrofa.

— *Muy bien,* răspunse Luis Miguel, întorcându-se deja pentru a pleca să îndeplinească noua misiune.

— *Espera!*[53] zise scurt Assad Barakah. Fără arme

53 Aşteaptă!

de foc, pentru că nu vreau să alertez întreg oraşul.

*

Malko fierbea: niciun taxi nu apăruse prin zonă timp de zece minute. Nu voia să-i telefoneze lui Mourad Salam, preferând să-l ia prin surprindere. Avea, desigur, o idee despre cel care îi trimisese pe ucigaşi pe urmele lui.

În fine, un moto-taxi se opri în dreptul lui Malko.

— *A donde va, señor*?

— Pe strada Maria Luâsa, răspunse Malko, aşezându-se pe scaunul uzat al motocicletei.

Înainte să demareze, şoferul se întoarse cu un zâmbet larg şi zise, cu jumătate de gură:

— *Quiere mujeres? Droga?*

Malko nu răspunse, cu gândul la scopul său: să dea de urma ucigaşilor.

Motociclistul conducea bine şi repede. Le luă totuşi cincisprezece minute pentru a ajunge pe strada Maria Luisa. Malko îi arătă şoferului buticul lui Mourad Salam, acesta lăsându-l chiar în faţa magazinului Foxconn, după ce îi ceruse cinci dolari. Moneda oficială în Paraguay era guarani, dar toată lumea se baza pe dolari.

Magazinul părea pustiu. Nici urmă de vânzătoare. Ajunse până la mica scară în spirală care ducea la biroul lui Mourad Salam Iară să întâlnească pe nimeni. În momentul în care urma să urce scările, un urlet oribil şi prelungit se auzi de la primul etaj.

O voce de bărbat.

Cu pulsul până ia cer, Malko încremeni.

Câteva secunde mai târziu, treptele scărilor de

deasupra lui tremurară sub paşi de bărbaţi. Apăru o siluetă grasă, urmată de o faţă plată de indian, cu părul negru prins în coadă.

Văzându-l pe Malko care îi bloca drumul, bărbatul se opri brusc, îmbrâncit de un al doilea individ care cobora în urma lui. Aproape că se prăbuşiră.

— *Vamos, vamos,* zise al doilea ins care nu îl văzuse încă pe Malko.

Acesta din urmă şi primul dintre ei se înfruntară din priviri câteva fiucţiuni de secundă, apoi totul se puse în mişcare. Al doilea bărbat, din spate, îl văzu şi el pe Malko.

Urlă imediat:

— *Mata lo!*[54]

Câteva secunde mai târziu avu loc o bubuitură violentă şi un glonţ se înfipse în perete, la câţiva centimetri de capul lui Malko. Bărbatul din faţa lui Malko băgă mâna la curea pentru a-şi lua arma.

Malko vru să se dea înapoi, dar se dezechilibra, alunecă şi căzu, chiar la baza scărilor.

În momentul în care adversarul său scotea un pistol mare de la curea şi îl arma cu un zgomot sec.

— *Hijo de puta!*[55] zise el ridicând arma.

Capitolul VI

Malko era ghemuit, încercând să se ridice, când îl văzu pe bărbat scoţând arma, crezând că este în poziţie de inferioritate.

Mâna lui abia atinse *anckle-holster*-ul G.K. în care se afla pistolul Colt. Cu aceeaşi mişcare, armă şi

54 Omoară-l!
55 Bastardule!

întinse braţul. Privirea lui o întâlni pe cea a bărbatului de pe scară, care rămase stupefiat. Nu era un război cu mănuşi... Malko apăsă pe trăgaci, de două ori, şi trase. Bubuiturile părură asurzitoare, iar cel asupra căruia trăsese căzu în faţă, rostogolindu-se pe scări.

Malko îl evită la limită.

Al doilea, după o scurtă ezitare, se întoarse şi urcă precipitat, dispărând din raza vizuală a lui Malko.

Acesta porni pe urmele lui, urcând scările înguste cât de repede putea.

Aproape că se lovi de Linda, care stătea în picioare în capătul scărilor, cu privirea înnebunită, cu trăsăturile crispate.

— L-au omorât! strigă ea. L-au omorât!

— Era un bărbat înaintea mea, zise Malko, unde este?

— A fugit pe fereastră. Este un acoperiş chiar dedesubt. O să sun poliţia.

— Aşteptaţi! Unde este Mourad?

— Acolo, în biroul lui.

Malko cunoştea drumul şi se precipită în biroul libanezului. Mourad Salam era prăbuşit pe fotoliul său, cu capul căzut pe spate, tenul livid. Din abdomen îi ieşea mânerul unui pumnal, iar pe cămaşa albă se întindea o pată enormă de sânge, care se scurgea pe podea. Libanezul fusese înjunghiat. O rană oribilă îi despica abdomenul în diagonală, dar încă mai respira, cu amândouă mâinile crispate pe abdomen.

— Chemaţi o ambulanţă! îi zise Malko Lindei. Repede, încă trăieşte.

Se apropie de rănit şi libanezul deschise ochii,

privindu-l pe Malko. Mai întâi, cu o privire pierdută, apoi ceva mai sigură, şi pronunţă câteva cuvinte neinteligibile. Malko vedea cum i se mişcau buzele, dar nu înţelegea nimic. Se întoarse.

— Linda, ce spune?

Mourad Salam vorbea în arabă…

Tânăra se aplecă spre el şi îşi puse urechea la gura lui. Ca şi cum voia să se agaţe de ceva, libanezul îşi puse o mână însângerată pe antebraţul ei. Linda se întoarse spre Malko.

— Vrea să deschid seiful. Sunt nişte hârtii acolo pentru dumneavoastră.

— Repede.

Tânăra marocană se opri în faţa unui vechi seif zidit în peretele din capătul camerei, manevră mânerele şi deschise uşa blindată. Malko văzu teancuri de bani şi, lângă ele, un plic. Linda îl luă şi se întoarse spre libanez.

Imediat ce veni lângă el, o prinse din nou de braţ, iar ea îi băgă plicul sub nas.

Mourad Salam dădu greoi din cap şi pronunţă câteva cuvinte în arabă. Linda se întoarse spre Malko.

— Acestea sunt!

Deodată, ţipă scurt. Mâna lui Mourad Salam încă îi strângea braţul, dar faţa îi încremenise, iar privirea i se stinse.

Murise.

Tânăra se retrase, înspăimântată.

Privirea ei o întâlni pe cea a lui Malko. Acesta băgase plicul în buzunar.

— Acum, îi ceru el, sunaţi la poliţie. Dar să nu menţionaţi de mine.

— Mi-e frică! bâigui ea. Vreau să plec de aici. Luaţi-mă de aici.

Malko nu ezită decât o secundă.

— OK. Veniţi. Dar repede.

Tânăra îi putea fi de folos. Cunoştea oraşul, iar el nu avea decât un singur gând: să părăsească Ciudad del Este cât mai repede posibil: cei care îl asasinaseră pe Mourad Salam şi încercaseră să-l omoare pe el mai devreme aveau să recidiveze desigur.

Coborâră scările în spirală, câte patru, sărind peste mortul care zăcea la capătul treptelor, şi ajunseră în stradă. Trebuiră să meargă cel puţin 100 de metri până ce găsiră un taxi.

— La hotel Acaray, zise Malko.

Întors spre Linda, o întrebă:

— Există o altă cale de a ajunge la Foz de Iguazú în afară de Podul Prieteniei?

Acolo, îl aşteptau cu siguranţă adversarii săi.

— Da, undeva mai sus, pe Rio Parana, zise tânăra. Este o insulă în mijlocul fluviului, care este folosită de toţi contrabandiştii. Se află pe teritoriul Paraguay-ului şi acolo se strâng pentru a traversa dincolo.

— Ştiţi să ajungeţi?

— Nu sunt aşa de sigură…

Malko se gândi apoi la taximetristul care îl adusese în Ciudad del Este. Cartea sa de vizită încă se mai afla în buzunarul său. Bărbatul răspunse imediat.

În spaniola sa rudimentară, Malko îi aminti cine era şi îl întrebă dacă putea veni după ei la hotel Acaray.

— *Como no!*

Şoferul părea bucuros...

Prudent, Malko îl puse pe taximetrist să oprească ceva mai departe de hotel Acaray şi continuă pe jos, atent. Linda era pe urmele lui.

Nu-i aştepta nimeni...

După trei minute, era în camera lui. Nu îi trebui prea mult să plătească. Se întoarse spre Linda.

— Mai vreţi să părăsiţi oraşul?

— Da, făcu ea simplu, altfel, mă vor omorî: i-am văzut omorându-l pe Mourad. Unul dintre cei doi i-a înfipt un pumnal lung în abdomen şi l-a despicat. A fost oribil.

Trăsăturile i se încordaseră şi îşi pierduse tot sex-appeal-ul. Când ieşiră din hotel, taxiul era deja acolo. Şoferul îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet larg.

— *Vamos al Ponte?*[56]

— Nu, făcu Malko.

Linda începu să discute în spaniolă cu şoferul, iar acesta se întoarse spre Malko.

— Cunosc locul de care îmi spune. Este la vreo zece kilometri la sud de oraş. Doar că, nu puteţi trece în Brazilia decât noaptea. Va trebui să aşteptaţi acolo.

— Nicio problemă.

— Vă costă 300 de dolari, adăugă şoferul de taxi.

— Nicio problemă. *Vamos.*

Nu respiră decât când urcă în taxi şi se întoarse pentru a verifica dacă erau urmăriţi.

*

56 Mergem la pod?

Falezele care dominau Rio Parana lăsaseră loc unei plaje cu nisip şi noroi. O linişte respectuoasă domnea în maşină, tulburată doar de staţia radio. Şoferul părea bucuros că intuiţia nu îl înşelase: avea onoarea de a transporta un *sicario,* în plus, şi însoţit de o tânără atrăgătoare, îşi zise că poate chiar din cauza ei venise să regleze nişte conturi la Ciudad del Este.

Părăsind şoseaua principală, intră pe un drum noroios care cobora până la fluviu. Ajunseră la un debarcader din lemn. Din câteva camioane se transfera încărcătura pe o barjă propulsată de motoare puternice. Bărbaţi se agitau peste tot, transportând lăzi şi saci până la barjă. Domnea o căldură sufocantă, umedă, apăsătoare.

— *Espera!* zise şoferul.

Plecă spre ponton. Abia se îndepărtase, că un bărbat se apropie de taxi, cu un pachet în mână. Malko se încordă. Necunoscutul zâmbea şi îi făcu semn să coboare geamul. Când deschise, desfăcu o bucată de pânză, arătând un pistol-mitralieră Uzi cu două încărcătoare.

— *Solamente cinco ciento dollares*[57], îi propuse el.

Cum Malko refuza, acesta scoase din sac ceva ce semăna cu o cărămidă maro.

— Un kilogram de *paraguayan brown,* anunţă el. *Vinte dollares...*

Din fericire, se întoarse şoferul.

— Vă aşteaptă, anunţă el.

Înainte ca Malko să poată face vreun gest, Linda băgase mâna în geantă şi scoase un teanc gros de

57 Doar 500 de dolari.

bancnote de o sută de dolari, întinzând trei şoferului de taxi, fără niciun cuvânt.

Stima acestuia din urmă faţă de Malko crescu şi mai mult. Nu numai că era un *sicar io,* dar era întreţinut de o fată fermecătoare, care nu avea decât jumătate din vârsta lui!

— *Buena suerte!*[58] le zise el, băgând banii în buzunar.

Când coborau spre mal, Malko o întrebă pe Linda:

— De ce aţi plătit dumneavoastră?

Ea zâmbi vag.

— Am luat banii care erau în seif. Altfel, i-ar fi furat cineva. Dumneavoastră îmi faceţi un serviciu. Singură, nu aş fi îndrăznit niciodată să plec.

Un indian guarani cu o figură de nătâng îi aştepta la capătul unei „pasarele”, făcută din două plăci din lemn; la curea i se vedea crosa unui pistol.

— *Cinquanta dollares,* ceru el.

De data aceasta plăti Malko.

Se strecurară printre cutii, containere şi oameni ghemuiţi aproape peste tot; după cinci minute, barja porni spre insula din mijlocul fluviului l’arana, acoperită de vegetaţie.

Malko privea apa mâloasă, maronie, plină de ochiuri. Ar fi fost de preferat să nu eşueze…

*

Insula nu era decât un antrepozit, aglomerat de lăzi şi containere păzite de contrabandişti cu arme. Unul dintre ei se apropie de cuplu.

— Prima traversare se va face pe la ora zece, îi

58 Succes!

anunţă el. Costă 25 de dolari de persoană.

Insula se afla pe teritoriul paraguayan. Pentru a ajunge pe malul brazilian, era mai bine să treacă noaptea, pentru a evita vameşii curioşi şi, oricum, avizi de bunuri.

Malko se uită la ceas: abia ora unu şi jumătate.

— Dacă vreţi să vă odihniţi, făcu bărbatul, există aici un „hotel”. Costă 20 de dolari.

— Mergem, făcu Malko.

Hotelul era o cabană din lemn. În interior, câteva paturi de campanie, cutii, praf. Într-un colţ, un duş.

— *No hay aire condicionado*[59], îi avertiză paraguayanul.

Inutil de precizat: erau peste 40 de grade în interior, dar era mai bine decât afară, sub soarele arzător, cu privirile dubioase ale altor călători aţintiţi asupra Lindei.

Malko se întinse pe un pat. Era imposibil să doarmă din cauza căldurii: o adevărată saună. Luă din buzunar plicul scos din seiful lui Mourad Salam şi îl deschise. Nu conţinea decât o simplă foaie de hârtie albă pe care erau trecute cinci nume, urmate de numărul de paşaport şi de naţionalitatea fiecăruia: două documente columbiene, unul mexican, unul guatemalez şi unul venezuelean.

Identităţile false ale membrilor Hezbollah care voiau să ajungă în Statele Unite.

Ultimul cadou postum de la Mourad Salam. Deci el fabricase documentele false.

Malko era nerăbdător să se afle într-un loc civilizat pentru a transmite preţioasa informaţie către CIA. Dacă anunţau postul de frontieră dintre Ciudad

59 Nu este aer condiţionat.

Juarez şi El Paso, aveau mari şanse să-i prindă pe terorişti. Nici nu trebuiau să meargă în Mexic.

Când îndoia la loc hârtia, auzi un clipocit de apă şi întoarse capul: complet goală, Linda era sub duş. Răsucindu-se sub apa răcoroasă.

Ieşi de sub duş. Nu exista decât un prosop murdar, iar tânăra se întinse pe pat, încă udă.

— Ar trebui să faceţi la fel, îi sugeră ea lui Malko.

Acesta, transpirat, nu ezită. În timp ce făcea duş, Linda nu îl scăpă din ochi. Ca şi cum îi descoperea corpul.

Apa răcoroasă era plăcută pe această căldură apăsătoare.

Malko se întinse, ceva mai calm, şi reuşi să adoarmă. În cele din urmă, călătoria lui la Ciudad del Este nu fusese inutilă.

*

Când Malko deschise ochii, era ceva mai puţin cald, dar noaptea se lăsase brusc, aşa cum se întâmpla mereu la tropice. Ca o perdea neagră.

Corpul îi era acoperit din nou de transpiraţie.

Strigă:

— Linda!

— *Şi.*

Distinse vag o siluetă care se ridica din patul vecin, iar tânăra veni să se aşeze lângă el. Cu un gest natural, se aplecă spre Malko şi acesta simţi cum o gură caldă îi cuprinde sexul adormit. Ori Linda nu înţelesese de ce o strigase, ori fusese bine educată…

La început, nu simţi aproape nimic. Căldura. Linda

se încăpăţână şi reuşi să-l cuprindă cu totul, dovedind o tehnică ce trăda o bună experienţă. Malko închise ochii.

Era ireal şi plăcut.

Mângâie fundul dezvelit al Lindei şi doar această atingere îi întări erecţia.

Gura ei îi trezi o puternică dorinţă de a o penetra pe această femelă fierbinte. Ca şi cum îi ghicise gândurile, Linda se întrerupse pentru a-i spune:

— Vreau să ejaculaţi în gura mea.

Evident, nu voia să-şi asume riscul ca Malko să o violeze.

Când se eliberă între buzele ei, femeia îl goli până la ultima picătură de erotism.

Apoi, se duse la duş, după care se întinse pe pat, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

După două ore, se auzi ciocănind la uşă şi o voce care anunţa:

— *Vamos!*

Linda şi Malko se îmbrăcară. Se înnoptase de-a binelea. Când ieşiră, un bărbat cu o lanternă puternică îi conduse până la malul dinspre Brazilia. Oameni se agitau în jurul unei barje încărcate la maximum. Se strecurară printre cei deja ghemuiţi pe punte, ţinând strâns preţioasele cumpărături, şi nenumăratele cutii şi lăzi. Totul era supratаxat în Brazilia şi un simplu televizor costa aproape salariul pe un an...

Găsiră în fine un colţ liniştit spre prova şi se aşezară pe nişte cutii.

— Ce veţi face la Foz de Iguazú? o întrebă Malko.

În ciuda intimităţii lor sexuale, nu se tutuiau...

— O să iau avionul spre Buenos Aires, făcu tânăra.

Nu mă voi mai întoarce la Ciudad del Este. Am nişte rude acolo.

Barja porni, tăind silenţioasă apele întunecate ale fluviului Parana.

Câteva lumini apărură pe malul brazilian, foarte jos, iar barja eşuă pe nisipul negru. Vreo douăzeci de bărbaţi aşteptau pentru a ajuta la descărcat.

Linda şi Malko se strecurară până la mal. Ceva mai departe, aşteptau câteva taxiuri. Luară unul.

— *Vamos a Foz,* zise Malko.

— Mă puteţi lăsa şi pe mine? cern Linda. Am o prietenă la care voi dormi.

— Bineînţeles.

Ea îi dădu adresa şoferului. După o jumătate de oră, intrau într-un mic oraş brazilian a cărui curăţenie contrasta cu mizeria din Ciudad del Este. Case frumos aliniate, lumini pe stradă, copaci tunşi. Şoferul se opri în faţa unui mic imobil modern, iar Linda puse mâna pe portieră, întoarsă spre Malko.

— *Adios. Buena suerte.*

— Adio, Linda, răspunse Malko.

Imediat ce taxiul porni, Malko se aplecă şi îşi desfăcu *anckle holster*-ul GK, punându-l pe podeaua taxiului, cu tot cu armă.

În Brazilia nu ar mai avea nevoie de el, iar arma l-ar face pe cineva fericit.

*

Vocea lui Ted Boteler vibra de mulţumire.

— Este formidabil, exulta el. Cu asta o să-i prindem pe răufăcători.

— Vreţi să v-o aduc la Langley?

Şeful D.O. ezită:

— Nu, vom câştiga timp. Mergeţi la El Paso, să vă vedeţi cu cei care se ocupă de caz. Poate vor avea nevoie de precizări.

— Dar nu am nimic în plus, obiectă Malko. Doar această listă.

— Nu-i nimic. Apoi, El Paso este un oraş plăcut. Nu este Ciudad del Este. Sunaţi-mă când veţi ajunge acolo.

Capitolul VII

Coborând din avionul Boeing 767 al companiei Delta Airlines, Malko avu impresia că intră într-o saună. Peronul micului aeroport ultramodern din El Paso emana o căldură sufocantă, de peste 40 de grade, iar pasagerii cursei de Atlanta se grăbeau să ajungă la zonele cu climatizare. Plecând din Sao Paolo, Malko nu găsise un zbor direct, şi fusese nevoit să aştepte aproape trei ore în Atlanta.

În aeroport îl aştepta un bărbat cu un panou în mână, pe care era scris numele său. Înalt, costum deschis la culoare, cravată cu dungi, ochelari şi o faţă pătrată.

Când Malko se apropie de el, îi întinse imediat mâna, cu un zâmbet larg.

— Tom Crawford Junior, anunţă el. Ted Boteler vă salută. Am sosit de la Washington acum patru ore şi deja am chef să plec înapoi. Nenorocită căldură!

— Şi eu la fel, oftă Malko. Parcă am fi în Africa.

Doar ce traversaseră peronul şi era deja leoarcă…

— Urmaţi-mă, zise Tom Crawford întinzând mâna.

Traversară holul terminalului de sosiri, unde

atârna un gigantic drapel american, iar afară dădură peste drapelul texan. Clădirea nou-nouţă, coafată cu o cupolă verde, semăna vag cu sediul unei Misiuni din Marele Vest.

Un Chevrolet alb aştepta lângă trotuar, cu un şofer negru la volan.

Tom Crawford şi Malko se instalară pe locurile din spate, iar americanul îi explică:

— Avem o întâlnire într-o oră la DEA. Ei se ocupă de operaţiunea „Hezbollah” din partea noastră. Ted Boteler mi-a spus că aţi recuperat datele din paşapoartele false ale celor cinci „bandiţi”. Este formidabil! La întâlnire va participa şi un reprezentant de la Patrula de Graniţă, cei care îi vânează pe „coioţi” şi pe „wet-back”[60]...

Având în vedere nivelul scăzut al fluviului Rio Grande în acest anotimp, imigraţii clandestini nu riscau să se ude prea mult la picioare...

El Paso era un mic oraş curat, tipic californian, cu clădiri modeme şi bulevarde interminabile, tăiat în două de la nord la sud de Franklin Mountains.

Abia ieşiţi din aeroport, intrară pe Patriot Freeway înspre sud, cotind apoi pe Interstate 10, care ocolea tot oraşul. După treizeci de minute, ajunseră la Mesa Hills, un cartier elegant, situat în vestul oraşului.

Chevrolet-ul trecu pe lângă un zid cenuşiu care înconjura nişte clădiri albe, de două etaje, cu geamuri pătrate, cu un filtru albastru care reflecta lumina, pe care atârna un panou mare: „El Paso Federal Justice Center”.

Intrarea era controlată cu un gard automat. Un paznic, anunţat dinainte, îl deschise imediat şi

60 „Cei cu spatele ud” – imigranţi clandestini.

intrară în parcare.

— DEA ocupă jumătate din etajul al doilea, explică Tom Crawford Junior, iar FBI-ul, cealaltă jumătate, precum şi etajul al treilea.

În Statele Unite, parterul era considerat etajul unu, ceea ce putea duce la o anumită confuzie.

Un bărbat, care avea atârnat de gât un ecuson DEA, îi aştepta la intrare. Veni spre ei şi se prezentă:

— Agent special Douglas Apocado. O să vă conduc la şef, John Mac Cain. El conduce „Intelligence Center”.

Imobilul era securizat la maximum: paznici afară şi în interior. Trecură de primul control, la parter, şi luară liftul.

Un buton mare roşu, cel de la etajul al doilea, avea sigla cu cele trei litere: DEA.

Malko strănută: temperatura era siberiană, în comparaţie cu cuptorul de afară.

Trecură de un al doilea punct de control pe palierul de la DEA. Două drapele decorau intrarea: steagul cu stele şi fanionul DEA. Lângă un „tablou de onoare” al agenţilor DEA morţi la datorie din 1927.

Aproape patruzeci de nume. Mulţi căzuţi la datorie în America Latină, dar niciunul în Mexic.

Abia trecură Malko şi Tom Crawford Junior de ultimul punct de control, că un bărbat burtos, ras în cap, cu ecusonul DEA la gât, apăru cu un zâmbet jovial.

— John Mac Cain, anunţă el, sunt şeful Centrului de Informaţii din cadrul DEA în El Paso. Eu coordonez operaţiunea voastră. Vă aşteptăm pentru o şedinţă de informare, împreună cu Mike Cukor, de

la Patrula de Graniţă.

Intrară într-o sală mică din capătul culoarului, unde se afla deja un bărbat în cămaşă, cu faţa ridată, privirea vioaie, cu o cană de cafea în faţă.

O femeie destul de puternică, cu ochelari, se ridică sprintenă în faţa vizitatorilor. John Mac Cain o prezentă imediat.

— Mărgărită, secretara mea. Ea se ocupă de tot ce am nevoie!

Abia se aşezaseră cei trei, că Mărgărită le şi turnă cafea americană în ceştile mari. John Mac Cain deschise discuţia.

— Tom Crawford Junior a fost trimis de la Washington pentru a coordona eforturile noastre în acest caz cu Hezbollah-ul, explică el. Malko Linge a lucrat deja în Paraguay. Este ceea ce am putea spune un „*Special Agent”.*

Malko nu reacţionă.

Mike Cukor, de la Patrula de Graniţă, îl privi intrigat. Atmosfera era rigidă, foarte strictă. Malko vru să scape de acest formalism specific şedinţelor administrative.

— Presupun că sunteţi depăşiţi? îi zise el lui John Mac Cain.

Americanul zâmbi forţat.

— Anul trecut, am reţinut o tonă şi jumătate de cocaină pură. Cred că vom bate recordul în acest an: am capturat deja peste o tonă şi nu suntem decât în iunie...

— Nu se poate face nimic? se miră Malko.

John Mac Cain se ridică şi se duse la o hartă mare de pe peretele din fund.

— Iată situaţia, explică el. Ciudad Juarez, oraşul

unde s-a proclamat independenţa Mexicului acum aproape un secol, este de acum în mâinile a două carteluri ale drogurilor care îşi dispută supremaţia. Sinaloa, cel mai puternic, şi Ciudad Juarez. Ei sunt cei care controlează intrarea de cocaină pe teritoriul american. Ajung să treacă clandestin aproape două sute de tone pe an.

— Dar cum procedează?

Malko era stupefiat.

John Mac Cain puse degetul pe hartă, pe Rio Grande, frontiera naturală dintre Statele Unite şi Mexic.

— Ciudad Juarez este oraşul pereche cu El Paso, explică el. Trei poduri permit trecerea frontierei: podul Santa Fe, pentru vehicule care merg din Mexic în Statele Unite şi pentru pietoni, în ambele sensuri; podul Laredo pentru vehicule care merg din Statele Unite spre Mexic şi un a treilea pod, cel mai periculos pentru noi, podul Cordova-Americas, mai la est. Este rezervat camioanelor şi vehiculelor care deţin un permis de trecere permanent. Nu există niciun control, totul fiind făcut de la distanţă. Acest pod este folosit de sute de camioane care aduc în Statele Unite produsele asamblate în *maquinadoras,* imense ateliere unde lucrează mai ales femei. Pentru a opri traficul de cocaină, ar trebui verificat fiecare camion, fiecare colet: este imposibil. Până acum doi ani, traficanţii treceau cantităţi mari la un singur drum, uneori şi câte o tonă de cocaină. Acum, sunt împărţite în sutele de camioane şi o mulţime de „cărăuşi”, pietonii care trec pe podurile Santa Fe şi Laredo, în fiecare zi. Imposibil să-i controlăm pe toţi. Nici nu mai vorbesc de imigranţii clandestini care,

ajutaţi de „coioţi”, călăuzele, reuşesc să treacă frontiera. Adesea, „coioţii”, în loc să le ceară bani, le propun să treacă drogurile dincolo. Uneori, adăugă şeful Centrului de Informaţii din cadrul DEA, sunt folosite şi mici avioane care aterizează în deşert, de partea *noastră*, iar încărcătura este preluată de dealerii americani.

După ce a prezentat acest tablou apocaliptic, se aşează la loc.

— Şi poliţia mexicană? întrebă Malko.

Americanul zâmbi resemnat.

— În poliţia municipală, jumătate dintre poliţişti sunt corupţi, iar cealaltă jumătate lucrează direct pentru carteluri. Cei care refuză sfârşesc în două bucăţi, cu capul aşezat pe un zid, pentru a servi drept exemplu.

Copleşit, Malko decise să canalizeze discuţia spre tema principală.

— Slavă Domnului, făcu el zâmbind pe jumătate, Agenţia nu se ocupă de traficul de droguri. Cum se prezintă cazul pentru care am venit aici, cu cei cinci membri Hezbollah care încearcă să intre clandestin în Statele Unite?

Tom Crawford Junior luă cuvântul.

— Imediat ce am primit, la Langley, informaţia de la staţia noastră din Sao Paolo, am transmis la sediul DEA din El Paso tot ceea ce ştiam. Din păcate, nu mare lucru. Doar informaţia potrivit căreia cei cinci membri Hezbollah ceruseră cartelului Juarez să-i ajute să intre în America. Fără nume, fără precizări. Doar faptul că cei cinci ar fi fost aduşi aici de trupele columbiene FARC, care îşi valorifică o parte din producţie în Ciudad Juarez. Acolo s-au

stricat lucrurile.

Cu o mină serioasă, John Mac Cain continuă:

— Am pierdut în această operaţiune una dintre cele mai bune „surse”: Guillermo Ramirez, un bandit mexican recrutat aici, membru al bandei Aztecos. Cu un renume prost.

— Un ucigaş? întrebă Malko.

— Nu a omorât niciodată americani, preciză John Mac Cain. Doar alţi traficanţi.

Concluzia? Mexicanii erau foarte prost văzuţi de această parte a frontierei.

— Aveţi totuşi o antenă importantă aici, remarcă Malko. Această sursă chiar era singura?

John Mac Cain coborî privirea.

— Este o situaţie aparte. Niciunul dintre noi nu are dreptul să meargă de cealaltă parte. Prea riscant. De altfel, de doi ani, militarii americani care se duceau să se distreze în barurile din Ciudad Juarez au interdicţie să mai plece. Trei americani au fost ucişi de gloanţe, dintre care doi soldaţi, din motive necunoscute. Oraşul este ca şi mort, oamenii nu prea ies, din cauza războiului dintre cartelurile din Sinaloa şi Ciudad Juarez. Au loc multe crime, multe reglări de conturi şi altele. Cartelurile folosesc ucigaşi tot mai tineri.

Aceştia nu ştiu să tragă, ciuruind totul în jur. Iată de ce oraşul este pustiu şi majoritatea barurilor şi restaurantelor închise.

— Nu lucraţi deloc cu omologii dumneavoastră mexicani? se miră Malko.

John Mac Cain afişă un zâmbet dezamăgit.

— Sunt patru poliţii diferite de cealaltă parte, explică el. Poliţia Militară, care doar supraveghează

frontiera, ca şi Patrula de Graniţă de la noi. Aceştia nu ştiu nimic. Apoi, este Poliţia Federală. Sunt ceva mai puţin corupţi decât ceilalţi, dar ne detestă, acuzându-ne că facem o imagine proastă Mexicului. Mai rămân Poliţia Statului Chihuahua şi Poliţia Municipală. Atât de corupte, încât nici nu merită să vorbim despre ele.

Un înger trecu, vizibil descurajat.

— Era prima dată când aveam o „sursă" bună în interiorul cartelului Juarez, sublinie John Mac Cain. În doi ani, i s-au plătit aproape 200.000 de dolari. Lucra bine. Ne-a ajutat să oprim mai multe încărcături de cocaină.

— Şi nu să identificaţi traficanţii? întrebă Malko.

John Mac Cain îi aruncă o privire plină de dezamăgire.

— Toată lumea îi cunoaşte! Nici poliţia federală americană, nici autorităţile locale nu se ating de ei. Le este teamă. Traficanţii au recrutat o bună parte a poliţiştilor locali. În Ciudad Juarez, când vă opreşte un poliţai, vă poate da o amendă sau două gloanţe în cap din ordinul cartelului. Şi va fi în uniformă, într-o maşină de poliţie. Una *adevărată.*

Îngerul trecu, cu o vestă antiglonţ.

Şi când te gândeai că Ciudad Juarez era la o aruncătură de băţ de acest oraş normal, de cealaltă parte a lui Rio Grande!

— Cum s-a întâmplat cu moartea lui Guillermo Ramirez? întrebă Malko.

— Încă nu ştim totul, recunoscu John Mac Cain. Guillermo Ramirez venea periodic aici, la El Paso, pentru a fi interogat. Acum vreo zece zile, mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că, la următoarea

deplasare, îmi va aduce cinci *gringos* care se pregăteau să treacă frontiera.

— Autorităţile mexicane nu puteau coopera?

John Mac Cain zâmbi.

— Nu cooperează *niciodată.* În Ciudad Juarez nu este nimeni arestat, decât cei care fac probleme cartelului sau „micii” traficanţi.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Şeful Centrului de Informaţii deschise un dosar aflat în faţa lui, scoase nişte fotografii şi i le întinse lui Malko.

— Aşa ceva.

Imaginea era insuportabilă. Un cadavru care părea jupuit de viu zăcea pe un sol pietros, într-un colţ de deşert mărginit de dealuri golaşe.

— L-au scufundat de mai multe ori într-un butoi cu apă clocotită, precizează John Mac Cain. În plus, i-au smuls bucăţi de piele cu maceta, după care l-au abandonat acolo unde a fost torturat... Iar a doua zi, a sunat aici un mexican, pe linia destinată denunţurilor anonime, pentru a anunţa că El Toro plătise. Era numele de cod al lui Guillermo Ramirez.

— Cum l-au aflat? întrebă imediat Malko.

— Nu de aici, făcu vioi John Mac Cain. Doar trei cunoşteam numele lui. Trebuie să fi vorbit sub tortură.

— Aţi putut urmări apelul?

— Da, venea de la Comisariatul Central din Ciudad Juarez.

Îngerul trecu şi fugi, înspăimântat.

Malko rupse tăcerea şi zise:

— Iată ce am aflat.

Scoase din servieta sa foaia pe care erau trecute

numele false şi numerele paşapoartelor celor cinci membri Hezbollah şi i-o întinse lui John Mac Cain.

— Ar trebui să vă fie de ajutor. Am obţinut aceste date de la cel care a fabricat paşapoartele, un informator din Ciudad del Este al Agenţiei. Nu există riscul să vorbească: e mort.

Americanul privi îndelung documentul, apoi ridică privirea.

— Mai ştie cineva ce aţi aflat dumneavoastră?

Malko ezită.

— Ei ştiu că suntem pe urmele acestor ţipi.

John Mac Cain scutură uşor din cap.

— Puteţi fi sigur că *deja* şi-au ars paşapoartele. La Ciudad Juarez, nu este dificil să găsească altele. Chiar dacă transmitem la toate punctele de trecere cele cinci nume, riscăm să nu ne fie de folos.

Pentru prima dată, reprezentantul Patrulei de Graniţă deschise gura.

— Pot trece şi clandestin, cu ajutorul *coioţilor.* Aceştia sunt în legătură cu cartelul.

Fusese ca un duş rece pentru Malko. Călătoria lui la Ciudad del Este nu folosise la nimic.

Se întoarse spre reprezentantul CIA.

— Ce părere aveţi?

Tom Crawford Junior dădu din cap.

— Mă tem că John are dreptate. Aceşti ţipi sunt foarte prudenţi. Poate că i-au trimis înapoi pe libanezi în Columbia. Nu vor să-şi asume riscuri pentru afacerile lor.

Din nou o linişte suspect de lungă, întreruptă de trimisul CIA.

— Acest caz este extrem de grav, remarcă el. Dacă nişte terorişti reuşesc să intre în Statele Unite,

poate au ca scop să-l răzbune pe Osama bin Laden. Şi au şanse de succes.

— Ar trebui să întăriţi controalele, îi sfătui Malko.

John Mac Cain zise:

— Nu văd cum…

— În acest caz, remarcă Malko, trebuie să găsiţi o altă „sursă”.

Americanul îl privi cu un zâmbet contrariat.

— Este extrem de dificil.

Din nou linişte.

Tom Crawford Junior zise pe un ton calm, adresându-se lui Malko:

— Cred că singura soluţie ar fi ca dumneavoastră să preluaţi această anchetă în Ciudad Juarez.

Malko fu gata să cadă de pe scaun.

— Au loc patru mii de asasinate pe an în Ciudad Juarez, remarcă el. Nu am chef să fiu o pradă uşoară. Nici să sfârşesc decapitat.

— Avem nevoie de cineva de încredere şi serios, interveni John Mac Cain. *Trebuie* să-i găsim pe aceşti cinci terorişti, înainte de a apuca să treacă frontiera. Or, noi nu avem dreptul să mergem de cealaltă parte, fiind cetăţeni americani.

— Mi-aţi spus chiar dumneavoastră că nu vă puteţi baza pe nimeni, remarcă Malko. La ce bun să riscăm?

— Nu chiar, precizează John Mac Cain. Am primit o vizită foarte discretă, acum două săptămâni: o femeie foarte drăguţă, El vira Ochoa. Este *comandante* în Poliţia Statului Chihuahua.

Tocmai a fost numită la Ciudad Juarez pentru a ancheta sutele de cazuri de femei omorâte. Dintre care multe sunt săvârşite de traficanţi…

— Ce vârstă are?

— Până în patruzeci de ani.

Îngerul trecu şi fugi, înspăimântat, acoperindu-şi faţa cu o aripă.

— Este sinucigaşă? întrebă Malko cu o urmă de ironie.

John Mac Cain protestă imediat.

— Nu, are curaj. Tatăl ei era poliţist la Tijuana. A fost ucis de unul din fraţii Arellianos, şefii cartelului din Tijuana. De aceea a intrat în poliţie. Vrea să se răzbune.

— Îşi va pierde zilele, zise Malko. Pe lângă Ciudad Juarez, Tijuana este o colonie turistică.

John Mac Cain îl contrazise imediat.

— Nu este chiar nebună. A venit la mine să-mi propună un târg. Îmi dă informaţii, dar dacă se încinge treaba, trece podul şi rămâne aici cu statut de refugiat politic. *Ea* vă poate ajuta.

Tom Crawford Junior îl fixă pe Malko cu privirea.

— Malko, zise el, nu ne puteţi lăsa baltă! Sunteţi singurul care poate face o anchetă acolo, în plus, sunteţi un *gringo,* dar nu sunteţi american. Este mai uşor.

Malko înţelese că picase în cursă. Cele trei perechi de priviri erau aţintite asupra lui.

Încercă să ascundă faptul că adrenalina îi fierbea deja în vene. Era ceva necontrolat. Ca un drog.

— Îmi veţi repatria corpul! zise el, în glumă...

Era plăcut să-i vezi pe cei trei răsuflând uşuraţi. Ca şi cum se temea să nu se răzgândească, John Mac Cain zise imediat:

— Cel mai bine ar fi să treceţi podul mâine dimineaţă pe la ora zece, o dată cu rarii turişti şi

obsedaţii sexuali care merg dincolo să se destrăbălеze. V-am găsit o acoperire pentru a o aborda oficial pe Elvira Ochoa. Sunteţi anchetator din partea UNEDOC[61] şi încercaţi să stabiliţi dacă asasinatele au legătură cu crima organizată. Prima întâlnire va avea loc la consulatul nostru, *oficial.* Cum poliţia ascultă totul, traficanţii vor fi liniştiţi.

— Cineva vă va aştepta de cealaltă parte a podului, continuă John Mac Cain. Un anume Vicente Ortiz, un şofer de taxi. Este *şi* dealer de cocaină. Îl avem la mână pentru că fratele său este la puşcărie aici, în aşteptarea procesului. I-am spus că, dacă este cuminte, am putea vorbi cu procurorul pentru a pleda „vinovat”. Asta îl motivează.

— Aveţi încredere în el?

— 95, îl asigură John Mac Cain.

Mai rămânea totuşi un risc de 5 de trădare…

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, americanul scoase telefonul şi formă un număr. Avu loc o discuţie scurtă, apoi închise.

— Vicente Ortiz vă va aştepta de partea mexicană a podului Santa Fe, la staţia de taxiuri de pe strada Benito Juarez. Imediat după arcul de piatră care semnalează intrarea în Mexic, zise el. Într-un taxi alb cu verde. Vă va ajuta.

Malko preferă să tacă.

Era ca şi cum îl trimiteau la poarta Infernului.

Capitolul VIII

După ce plătise cei 50 de centi taxă de trecere pe

61 Biroul de luptă împotriva drogurilor şi crimei organizate din cadrul ONU.

podul Santa Fe, Malko intră pe „calea pietonală” de pe stânga, care ducea în Mexic, depăşind catargul pe care flutura drapelul american şi un fanion roşu a cărui culoare indica gradul de ameninţare teroristă.

Avea o senzaţie ciudată: era prima dată în viaţă când se deplasa spre obiectiv *pe jos.* Podul peste Rio Grande, redus la un fir de apă în acest anotimp, avea trei benzi. Partea centrală pentru vehiculele care mergeau din Mexic în Statele Unite, ocupată de o magmă de maşini care înaintau cu viteza melcului, şi de fiecare parte pasajele pietonale folosite în ambele sensuri.

La zece dimineaţa, temperatura nu depăşea 25 de grade şi nu era chiar groaznic să mergi pe jos. Chiar dacă era singurul *gringo* care traversa acest pasaj.

Demult timp, turiştii se fereau de Ciudad Juarez unde majoritatea barurilor şi restaurantelor se închiseseră, fie distruse, fie din lipsă de clienţi. Mexicanii aproape că nu mai ieşeau din case, iar locurile dejoacă pentru copii erau pustii.

Malko era atent. În geanta de voiaj îşi băgase un pistol automat Glock 22, la sfatul insistent al lui Tom Crawford Junior.

— La Ciudad Juarez, precizase americanul, vă poate salva viaţa. În caz de probleme *adevărate,* vă veţi refugia la consulatul american şi ne vom ocupa noi de restul…

— Şi dacă sunt percheziţionat când intru în Mexic?

— Nu este niciun control, îl întrerupsese John Mac Cain, şeful DEA.

Malko urma să verifice în curând.

Pasajul era aproape pustiu şi parcursese deja o treime din cei 400 de metri.

Avea o senzaţie ciudată de claustrofobie, datorită grilajului care încadra pasajul şi prelatei care îl înfăşură. Pe cealaltă parte, dincolo de maşini, oamenii se grăbeau să intre în Statele Unite: o masă compactă de muncitori zilieri. Era aproape la jumătatea podului. Două drapele fluturau: cel american şi, la vreo zece metri mai departe, cel mexican. Un poliţist militar american, care stătea în faţa drapelului, abia dacă îl privi.

Zece metri mai departe, poliţistul mexican nu era nici el mai interesat.

De acum era în Mexic.

Se intra ca-n brânză: fără nici cel mai mic control. Ar fi putut transporta cu el un adevărat arsenal, tară nicio problemă.

Bătăile inimii îi crescură uşor. Sub arcul de piatră, stătea de pază un poliţist militar mexican, îl ignoră pe Malko, la fel ca şi ceilalţi doi colegi ai săi. Nici urmă de detector de metale...

Trecu pe sub arcul din piatră pe care era gravată inscripţia: PUENTE INTERNACIONAL PASO DEL NORTE[62].

După câţiva metri, ambianţa se schimba cu totul. Era Mexicul. În mijlocul bulevardului Benito Juarez, un comerciant ambulant de „*tacos al vapor*”[63] privea indiferent la soldaţii cu căşti, înfăşuraţi în veste antiglonţ, înghesuiţi într-o camionetă stil „Mad Max”, demarând într-un nor de praf: *Los Federales*[64].

Malko privi în jurul lui, în căutarea lui Vicente Ortiz, „omul de legătură” al DEA. Un afiş uriaş prins

62 Podul Internaţional Drumul de Nord.
63 Tacos la aburi.
64 Federalii.

pe un perete anunţa: *Ejercito mexicano di no a la corrupcion! Denuncia!*[65]

Dorinţă pioasă.

Căldura începea să devină apăsătoare.

Înaintând, Malko zări pe partea stângă o stradă îngustă, cu un şir de taxiuri.

Problemă: *toate* erau verde cu alb...

Scoase numărul maşinii lui Vicente Ortiz: 82-07-ZIN şi merse pe lângă maşini.

Era penultimul.

Văzându-l apropiindu-se, şoferul sări din maşină cu un zâmbet de bun venit. Nu-ţi inspira încredere: cu părul ridicat, ciufulit, bărbie triplă, o urmă de mustaţă şi o privire prefăcut amicală. Nu ţi-ai fi dorit să-l întâlneşti într-un colţ întunecat. Torsul lui gras era mulat într-un tricou albastru cu dungi albe.

Când zâmbi, Malko remarcă faptul că-i lipseau mai mulţi dinţi, cei mai utili.

— *Señor* Ortiz? întrebă el.

Zâmbetul mexicanului se accentuă.

— *Llama me Vicente*[66]*,* zise el luând geanta din mâinile lui Malko. *A donde va?*[67]

— La consulatul Statelor Unite, făcu Malko aşezându-se în taxi, pe o banchetă care îşi pierduse arcurile demult timp.

După două minute, rulau pe bulevardul Benito Juarez, trecând prin faţa unei biserici din pietre roz, cu două clopotniţe, şi o grădină publică plină de oameni. În afară de biserică, nu se vedeau aproape deloc pietoni. Aproape peste tot, buticuri închise şi

65 Armata mexicană spune nu corupţiei. Denunţaţi-o!
66 Spuneţi-mi Vicente.
67 Unde mergem?

imobile abandonate.

Radioul dat tare transmitea o muzică mexicană ritmată şi monotonă. Vicente Ortiz conducea repede, privind des în retrovizoare. Era, evident, neliniştit.

La Ciudad Juarez, să lucrezi pentru DEA nu-ţi rezerva un viitor sigur…

Merseră la început spre est, intrând pe „Panamerican”, autostrada urbană care traversa Ciudad Juarez de la nord la sud, pornind apoi spre Chihuahua, capitala statului cu acelaşi nume, şi virând pe avenida Ejercito Nacional.

Străzile erau pustii, practic fără pietoni şi fără prea multe maşini.

Parcă ar fi fost un oraş mort.

Taxiul încetini: ajungeau în Paseo de la Reforma, mărginit de un mozaic de case şi terenuri virane. Malko zări pe dreapta, la marginea bulevardului, pe un teren viran, un tumul unde erau înfipte trei cruci roz de trei metri înălţime. Alte trei zăceau pe pământ, smulse de vânt.

Vicente Ortiz se întoarse.

— *Mujeres assassinadas*[68]*,* zise el.

În mijlocul oraşului, acest simbol sinistru îi dădea flori.

Malko întrebă:

— Sunt multe?

Şoferul de taxi făcu un gest evaziv.

— *Mucho. Everywhere. Hundreds of women*.[69]

Două sute de metri mai departe, opri în faţa unui zid alb, în spatele căruia se ridica o clădire de trei

68 Femei asasinate.
69 Multe. Peste tot. Sute de femei.

etaje. Între acestea, flutura un drapel american în vârful unui catarg înalt. Chiar în faţă, bariere metalice ghidau solicitanţii de vize.

Malko sună la uşă, sub ochiul unei camere, şi o voce americană anunţă:

— Consulatul este închis.

— Am întâlnire cu Malcom Hire, anunţă Malko. A fost anunţat de John Mac Cain. Mă numesc Malko Linge.

— Aşteptaţi.

După cinci minute, un clinchet îl făcu să tresară: deschizătoarea automată a uşii. De cealaltă parte, era o gheretă cu doi soldaţi în uniformă.

Un bărbat în costum deschis la culoare, cu ochelari negri, părul negru dat pe spate, veni spre el.

— Sunt Malcom Hire, se prezentă el. John mă anunţase. Să mergem în biroul meu.

Un birou funcţional şi fără personalitate, situat la ultimul etaj al consulatului, glacial bineînţeles, din cauza climatizării date la maxim.

— Am nevoie să-mi obţineţi o întâlnire cu *comandante* Elvira Ochoa. *Oficial,* explică Malko.

— Ştiu despre ce este vorba, zise consulul. O să sunăm imediat.

Ridică receptorul, dând mai întâi peste o centralistă, apoi tonul vocii i se schimbă: vorbea cu *comandante* Ochoa, prietena DEA din cadrul Poliţiei Statului Chihuahua. Discuţia fu scurtă. Punând mâna pe receptor, Malcom Hire întrebă:

— Când vreţi să o întâlniţi?

— Cât mai repede posibil.

Un nou schimb de replici, apoi consulul închise şi

zise:

— Vă aşteaptă la biroul ei. Vă dau adresa, dar şoferul ştie sigur unde se află. Când veţi vorbi cu ea, menţionaţi clar apartenenţa la UNEDOC.

— Nu ştie despre ce este vorba?

— Ba da, dar nu este exclus ca biroul ei să fie prevăzut cu dispozitive de interceptare de către traficanţi. Aici, trebuie să fiţi prudent.

— Mă duc, zise Malko.

Consulul îl conduse până afară şi îl privi îngrijorat.

— Aveţi grijă. Aici, la Ciudad Juarez, niciun loc nu este sigur. Se omoară aşa cum se respiră. Din fericire, traficanţii au o frică teribilă de ONU, care nu se teme de ei. Această frică este mai bună decât o vestă antiglonţ.

La volan, Vicente Ortiz se mişca pe muzica unui *narco-corrido.*

— Încă nu am timp să merg la hotel, zise Malko, mergem la sediul poliţiei statale.

*

Un panou: *FISCALIA GENERAL DEL ESTADO DE CHIHUAHUA ZONE NORTE*[70] era întins pe toată faţada unei clădiri albe, din sticlă şi oţel. Abia opri taxiul, că mai mulţi poliţişti înarmaţi până în dinţi, bărbaţi şi femei, înconjurară vehiculul. O poliţistă, cu vestă antiglonţ, îndreptă o puşcă M 16 spre Vicente Ortiz şi îi ceru să-i dea actele. O fată destul de puternică, cu un bust mare, caschetă albă şi un pistol automat enorm la centură.

Apoi îi ordonă lui Vicente Ortiz să deschidă

70 Poliţia Generală a Statului Chihuahua.

portbagajul.

Se mai calmă când Malko îi preciză pe cine urma să întâlnească. Două dintre poliţiste îl încadrară până la un hol unde trebui să-şi lase paşaportul la un post de pază. Zeci de oameni aşezaţi pe scaune aşteptau să fie chemaţi într-unul din birourile din capăt, destinate declaraţiilor sau interogatoriilor.

Precedat de o femeie poliţist, urcă pe o rampă care ducea la primul etaj.

Malko observă că era singurul *gringo.*

La primul etaj, se opriră în faţa unei uşi din sticlă pe care scria:

Cordinadora de la Jiscalia de crimines contra mujeres[71].

Când Malko intră în birou, se trezi faţă în faţă cu o mexicancă la vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un tricou albastru şi jeans, părul de lungime medie, destul de drăguţă şi mai fină decât majoritatea mexicancelor.

— Bun venit la Ciudad Juarez! zise ea în engleză. Sper că aţi călătorit bine de la New York. Luaţi loc.

Se supuse şi conversaţia începu. Poliţista părea nervoasă. Îşi aprinse o ţigară şi îl întrerupse pe Malko care tocmai o întreba despre crimele asupra femeilor.

— Lucrurile s-au schimbat mult, afirmă ea. Aproape că nu mai sunt crime inexplicabile, ci doar drame pasionale. Am arestat destui oameni, în timp ce vorbea, îl privea pe Malko intens, ca pentru a-i transmite un mesaj mut. Jucându-se nervos cu stiloul.

Malko prinse ocazia din zbor.

71 Coordonatoarea luptei contra crimelor asupra femeilor.

— Aţi avea timp să luăm masa împreună? o întrebă el. Aţi putea să-mi prezentaţi mai uşor aspectele.

Elvira Ochoa ezită o clipă înainte de a accepta.

— Dacă doriţi. La ora unu, dar nu voi avea mult timp la dispoziţie.

— Unde? Nu cunosc restaurantele din Ciudad Juarez.

— Este un restaurant bun cu preparate din carne, propuse mexicanca, Corralito.

— Perfect, zise Malko, cu siguranţă şoferul meu îl ştie.

— Este american?

— Nu, mexican.

Nu păru prea entuziasmată, dar nu făcu niciun comentariu. După cinci minute, Malko revenea sub soarele arzător. Avea timp doar să treacă pe la hotel înainte de întâlnirea cu *comandante* Ochoa.

Douăzeci de minute mai târziu, Vicente Ortiz trebui să încetinească la un baraj al Poliţiei Federale, cu o camionetă albastră parcată la umbră şi balize portocalii din plastic formând o şicană. Cei doi poliţişti care le păzeau scrutau toate vehiculele, oprindu-i pe cei pe care îi credeau suspecţi.

Înarmaţi bine, nimeni nu fi se opunea.

— Aşa este în fiecare zi, explică Vicente Ortiz, toate străzile care duc în „Zona Pronaf” fiind păzite zi şi noapte.

„Zona Pronaf” se întindea pe 4 km pătraţi. La est de centru, adăpostea cele mai bune hoteluri, localuri şi sediul Telemex. Unul dintre rarele locuri sigure din Ciudad Juarez.

Taxiul îl debarcă pe Malko la Ramada, un hotel

cochet, cu arhitectura unui ranch mexican. Toate camerele dădeau spre un patio interior, completat cu o mică piscină.

*

Când Malko se duse spre cameră, o fermecătoare mexicancă, foarte machiată, cu un păr abundent prins în coadă de cal, cercei mari la urechi, stătea în picioare în piscină, cu apa până la talie, acoperită cu o bluză din muselină mov total transparentă, care permitea să i se vadă bustul foarte frumos.

Când Malko trecu pe lângă ea, privirea i se opri asupra lui, întâlnindu-se scurt. Nu părea să o jeneze că se exhibă astfel. Totuşi, Mexicul este, în principiu, o ţară puritană şi catolică. Malko îşi lăsă geanta de voiaj în camera care dădea spre curtea interioară. Ramada era curat, modern, stil mexican şi aproape pustiu.

Cel mai bun hotel din Ciudad Juarez, fost Piaza, îşi schimbase numele după un atac în urma căruia fuseseră omorâţi jumătate dintre angajaţi. Mult şarm, puţin cam şifonat de cocotierii foarte vechi ale căror frunze atârnau trist în jurai piscinei mici.

Malko ieşi.

În taxiul lui Vicente Ortiz, era aproape la fel de cald ca afară... Când ajunse la Corralito, era leoarcă.

Sala restaurantului era pustie. Un loc fără farmec. Era unu fără zece. Câteva minute mai târziu, o maşină de poliţie albastra cu alb opri în faţa restaurantului. Mai întâi ieşiră două poliţiste, îmbrăcate cu tricou şi jeans, fiecare cu câte o puşcă M 16 şi un pistol, care se postară între maşină şi

restaurant. Elvira Ochoa ieşi şi ea din maşină. Cele două poliţiste rămaseră afară, cu degetul pe trăgaci, aşteptând, stoic, sub soarele arzător.

Elvira Ochoa se aşeză pe banchetă, cu faţa la Malko. Părea mult mai relaxată decât la birou.

— Nu este nimeni! remarcă Malko.

Mexicanca dădu din cap.

— Nu este aproape nimeni în toate restaurantele şi barurile. Oamenilor le este frică şi nu mai ies. Noaptea, străzile sunt pustii, chiar şi în centru. Singurii care ies sunt traficanţii şi *sicarios.*

Îşi ridică bluza şi scoase de la centură un toc în care se afla un pistol automat mare şi îl puse pe banchetă.

— Aici, trebuie să fii mereu înarmat, explică ea. Traficanţii nu ezită să-i omoare pe cei care îi deranjează, chiar şi pe poliţişti.

Gustară întâi din antreuri şi nelipsitul *guacamole*[72], apoi comandară.

— Carnea vine din Argentina, preciză Elvira Ochoa. E foarte bună.

*

Carnea era, într-adevăr, excelentă. Malko nu mai mâncase niciodată o friptură aşa de bună.

Atmosfera ciudată a acestui restaurant gol era deranjantă. Fiecare zgomot era amplificat. Afară, cele două poliţiste fierbeau, sub soare.

— Păreaţi încordată la birou, remarcă Malko.

Comandante încuviinţă.

— Da, trebuie să fii foarte prudent. Traficanţii

72 Piure de avocado.

montează în birouri microfoane, cu ajutorul poliţiştilor corupţi. Este important să le faci jocul. Dacă, în ochii lor, comiţi o eroare, nu există avertisment: eşti mort. Nu v-am spus adevărul, adăugă ea. Femeile continuă să fie asasinate de traficanţi. Aproape în fiecare săptămână.

— De ce?

Ea dădu din cap.

— Din mai multe motive. Mai întâi, aici este o cultură extrem de machistă. Să omori o femeie este ca şi cum ai strivi o insectă. Când nemernicii au chef de o femeie, răpesc una, se folosesc de ea şi o omoară. Adesea, simt plăcere din asta. Există şi motive mai practice. Majoritatea acestor fete lucrează în *maquinadoras.* Traficanţii le utilizează pentru a introduce droguri în containerele cu destinaţia Statele Unite. Apoi, din precauţie, le elimină. Săptămâna trecută a fost găsit corpul unei femei, complet goală, în sudul oraşului. Cu vertebrele cervicale rupte. Conform legistului, a fost ucisă în timp ce făcea dragoste sau era violată. Un tip care obţinea astfel plăcere.

— A fost arestat?

Elvira Ochoa scutură din cap cu un zâmbet resemnat.

— Nu, nu este arestat nimeni niciodată, sau doar nevinovaţi care sunt torturaţi până ce mărturisesc crime pe care nu le-au comis... Trebuie să se mai amelioreze statisticile poliţiei...

— Sunteţi curajoasă, remarcă Malko.

Elvira Ochoa bău o gură de bere şi zise:

— Nu, determinată. Îmi iubeam mult tatăl. A fost asasinat deoarece *chiar* lupta împotriva criminalilor.

Îi sunt datoare să preiau ştacheta, chiar dacă nu îmi fac iluzii. Sper, dacă se întâmplă ceva rău, să am timp să mă refugiez de cealaltă parte. Altfel…

— Sunteţi măritată?

Comandante ridică privirea, uitându-se în ochii lui Malko.

— Nu, nimeni nu are chef să rămână văduv foarte repede…

Un înger trecu, îmbrăcat în negru. Chiar se afla la porţile Infernului.

Malko văzu că Elvira Ochoa se uita la ceas şi se grăbi să treacă la subiect.

— Caut cinci bărbaţi, explică el. Libanezi din Hezbollah, care se dau sud-americani cu paşapoarte false. Încearcă să treacă clandestin în Statele Unite şi trebuie să-i oprim.

Îi povesti soarta lui Guillermo Ramirez şi certitudinea lui că cei cinci clandestini erau ajutaţi de banda Aztecos.

Elvira Ochoa asculta atentă. Aşteptă să termine îngheţata înainte de a răspunde.

— Nu am auzit vorbindu-se de libanezi, totuşi am informatori buni.

Malko păru descurajat. Dacă o prietenă a DEA se dovedea incapabilă să-l ajute, cine o mai putea face?

Brusc, Elvira Ochoa adăugă:

— Mă gândesc chiar acum la ceva, zise ea. Un eveniment care ar putea să vă ducă pe urma acestor indivizi.

Capitolul IX

Pulsul lui Malko crescu vertiginos.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

Prudentă, Elvira Ochoa bătu în retragere.

— Este doar o ipoteză, preciză ea. Mi-aţi spus că aceşti libanezi sunt teroriştI.

— Exact.

— Ştiu să pregătească maşini-capcană?

Uşor surprins, Malko nu putu decât să răspundă:

— Este o specialitate a libanezilor. De ce?

— Acum o săptămână, pe avenida Los Insurgentes, cea mai lungă arteră din Mexic, maşina unui fotograf cunoscut în Ciudad Juarez, Emesto Rodriguez, zis „Neto”, a explodat în faţa unei benzinării. El a fost pulverizat, iar doi pietoni ucişi. Plus opt răniţi. O maşină a Poliţiei Federale, sosită la faţa locului, a explodat şi ea, aprinzându-i-se rezervorul.

— Care este concluzia dumneavoastră? întrebă Malko.

— Nu au fost niciodată maşini-capcană în Ciudad Juarez. Nu este în cultura ţării. Toată lumea a fost mirată.

— Ancheta nu a stabilit nimic?

— Nimic, bineînţeles. Nu există decât un singur element interesant. Recent, Emesto Rodriguez ilustrase un reportaj despre masacrarea mai multor membri ai grupului Los Artistos Assassinos[73], atribuind-o bandei rivale Los Aztecos. Bineînţeles, jurnalistul de la cotidianul popular PM care prezentase povestea a fost asasinat ceva mai târziu. Dar, *normal*, ucis în maşina lui. Ucigaşii au utilizat

73 Artiştii Asasini.

gloanţe *„matapolicia”*[74] de calibru foarte mare.

— Care este concluzia dumneavoastră? întrebă Malko.

Elvira Ochoa preciză:

— În acest moment, se duce o luptă îndârjită în Ciudad Juarez între cele două principale bande rivale: Los Aztecos, care este braţul armat al cartelului Juarez, şi Los Artistos Assassinos, care omoară pentru cartelul Sinaloa. Clanul Aztecos a pierdut teren. Ei, care controlau toată partea de vest a oraşului şi centrul, au trebuit să se retragă. Şeful lor, Chouy „El Diablo”, a trebuit să fugă din vila sa din colonia securizată din Est. Nu se ştie unde se ascunde acum, probabil în cartierul Anapra, aflat încă sub controlul bandei Aztecos.

Aceştia continuă să distribuie droguri în centru, dar toate barurile şi restaurantele pe care le frecventează au fost distruse de Los Artistos Assassinos.

— Care este motivul acestei lupte?

— Controlul oraşului Ciudad Juarez pentru distribuţia de droguri. Pentru moment, cartelul Sinaloa pare să fie câştigător. Sunt între şase şi douăzeci de morţi pe zi, cu excepţia ultimelor săptămâni, în care a fost acalmie; ştiu de la sursele mele că Los Aztecos aduc o mare cantitate de arme din Statele Unite pentru un contraatac.

— Deci, concluzionă Malko, morţii sunt membri ai cartelurilor.

— Depinde, preciză Elvira Ochoa. Acum două săptămâni, au fost găsite patru cadavre ciuruite de gloanţe. Ancheta a dovedit că avuseseră o dispută

74 Ucigaşii de poliţişti.

cu membrii bandei Aztecos. Aceştia i-au ucis, pentru a se răzbuna. Acum o lună, membri din Artistos Assassinos au atacat trei case. Pentru a le prăda. Cum ocupanţii lor, membri ai protipendadei din Ciudad Juarez, încercau să reziste, i-au ucis pe toţi cincisprezece… Gratuit.

— Este înfricoşător! conchise Malko.

Elvira Ochoa ridică din umeri.

— Datorită impunităţii de care se bucură ucigaşii. Cum toţi aparţin unui cartel sau altuia, nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de ei.

— Deci, continuă Malko, concluzia dumneavoastră este că acest atentat cu maşină-capcană a putut fi comis de libanezi în contul bandei Aztecos?

— Este o posibilitate, răspunse *comandante* Ochoa. Se potriveşte: mi-aţi spus că se află sub protecţia clanului Aztecos. Aceştia poate că au vrut să-şi mai compenseze din cheltuieli.

— Trupele PARC folosesc şi ei maşini-capcană…

— Nu sunt columbieni aici, îl asigură Elvira Ochoa. Mexicanii nu-i agreează. Se întâlnesc în Columbia, pentru a cumpăra drogurile care sosesc apoi cu avionul sau vaporul până în sudul Mexicului.

— OK, concluzionă Malko, cum îi găsim pe libanezi?

— Este foarte greu. Zona bandei Aztecos este impenetrabilă. Trag în oricine nu face parte din tabăra lor. Or, cartierul Anapra, fieful lor, este foarte mare. Trebuie găsiţi cei care au participat la atentat. O să cer ajutorul Poliţiei Federale; au avut doi poliţişti morţi în explozia maşinii şi vor să se răzbune. Dar nu vă pot garanta nimic.

— Nu mai este nimeni altcineva care ar putea să

mă sprijine?

Mexicanca scutură din cap.

— Nu.

Văzând decepţia vizibilă a lui Malko, mexicanca se grăbi să precizeze:

— Voi face tot posibilul. Unde sunteţi cazat?

— La Ramada.

— Este un hotel bun, dar fiţi atent: dacă Aztecos află că îi căutaţi pe aceşti indivizi, vor încerca să vă omoare.

Malko tocmai voia să-i răspundă, când o poliţistă intră în restaurant cu un telefon în mână, pe care i-l întinse Elvirei Ochoa fără niciun cuvânt. *Comandante* ascultă, spuse câteva cuvinte şi se întoarse spre Malko.

— Un comandant de poliţie tocmai a fost ucis împreună cu soţia sa, în plină stradă. Trebuie să mă duc.

— Înţeleg, făcu Malko.

Era deja în picioare când se răzgândi.

— Veniţi cu mine!

Văzând surpriza lui Malko, preciză:

— Poate este o cursă traficanţilor. Trebuie să afle că sunteţi aici, cu mine. Dacă scapă de prezenţa mea, sunteţi fără protecţie şi vă pot ataca. S-a mai întâmplat.

— Sunt înarmat, obiectă Malko.

Elvira Ochoa zâmbi ironic.

— Nu contra unei jumătate de duzini de bărbaţi cu Kalaşnikov şi mitraliere. Veniţi.

Urcară în camioneta cu cabină dublă a cărei platformă era ocupată de mai mulţi poliţişti în jurul unei mitraliere grele...

În frunte cu maşina care o adusese pe Elvira Ochoa, micul convoi porni pe bulevardul Adolfo Lopez Mareo, într-un concert de sirene inutil: nu era nici măcar o pisică pe stradă.

*

Mai multe vehicule ale Poliţiei Federale şi de la poliţia municipală blocau calle Pinotepa, izolând un Oldsmobile Aurora verde, a cărui portieră din dreapta era deschisă. Elvira Ochoa sări din vehicul, iar Malko o urmă, amândoi înconjuraţi de poliţişti înarmaţi, protejaţi de veste antiglonţ GK.

Comandante se opri în faţa cadavrului unei femei din care nu se vedeau decât faţa şi părul vopsit blond. Trupul şoferului era întins de cealaltă parte a maşinii. Un poliţist federal se apropie de Elvira Ochoa şi îi explică dubla crimă. *Comandante* se întoarse apoi spre Malko.

— Este vorba de un maior de poliţie ca şi mine, José Portillo Hemandez, şeful comisariatului Delicias. Au mai încercat să-l omoare şi lunea trecută, dar a reuşit să fugă. De data aceasta, nu l-au ratat. Soţia sa a deschis portiera în încercarea de a fugi, dar au ucis-o şi pe ea. S-au numărat douăzeci şi patru de lovituri...

Începeau să se audă tot mai multe sirene. În scurt timp, *colonia* Galeana forfotea de poliţişti.

— De ce l-au ucis pe poliţist? întrebă Malko.

Comandante Ochoa dădu din cap.

— Nu se ştie încă. În tinereţe, a fost distribuitor de cocaină înainte de a deveni poliţist. Poate a continuat şi a călcat strâmb...

Îşi făcu semnul crucii în faţa cadavrului femeii şi se îndreptă spre maşină, cu Malko pe urmele ei. Abia se urcară în maşină, că mexicanca se întoarse spre Malko.

— Aş vrea să vă fac un serviciu.

— Care?

— Trecem pe la hotel să vă luaţi lucrurile şi vă conduc la podul San Felipe cu escorta mea. Sunteţi singurul *gringo* din oraş. Vă vor repera şi, începând din acel moment, veţi fi în *mare* pericol.

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării. Elvira Ochoa era serioasă şi perfect calmă. Ceea ce spunea avea sens.

— Nu, zise el, trebuie să rămân în Ciudad Juarez, să încerc să descopăr unde se ascund libanezii.

Elvira Ochoa rămase tăcută câteva secunde, apoi zise cu vocea ei înăbuşită:

— *Tu eres un hombre muy caballo! Bienvenida al infierno!*[75]

Radioul bâzâia: Elvira transmise sacadat:

— *Llegamos.*[76]

În timp ce rulau spre Corralito pentru a recupera şoferul şi maşina, Malko realiză că şederea lui în Ciudad Juarez nu avea să fie prea liniştită. Pistolul greu din geantă i se păru brusc prea uşor.

Aici ar fi trebuit să se deplaseze cu tancul...

*

Când Malko intră în camera de la Ramada, se opri brusc, cu un nod în stomac: o carte de vizită era

75 Eşti un tip foarte încăpăţânat. Bun venit în infern!
76 Sosim.

aşezată pe pat. Nu fusese acolo înainte să plece la prânz.

Se uită la uşa deschisă a băii şi, pentru orice eventualitate, scoase pistolul Glock.

După ce încuie camera, examină cartea de vizită de la Princesito, un bar din centru, descoperind pe verso amprenta unei guri rujate, peste un mesaj scris de mână: *Flor. Meet me there. From 8 p.m.*[77].

Nu putea fi decât fata superbă pe care o văzuse la piscină dimineaţă...

Făcu un duş şi se întinse. Căldura uscată îl epuiza, iar de la ora cinci, un vânt violent şi uscat mătura oraşul.

Puţin înainte de ora opt, îmbrăcat, cu pistolul Glock în geantă, Malko se duse la recepţie. Văzându-l, angajatul îi zâmbi amabil şi întrebă:

— *Quiere comer, señor?*[78]

Nu era nici ţipenie în sala de mese... Malko se apropie de tejghea şi puse o bancnotă de 50 de pesos[79].

— Cunoaşteţi o anume Flor? întrebă el.

Zâmbetul mexicanului se mări.

— *Como no?* Era aici dimineaţă. *Es muy guapa*.[80] Dacă vreţi să o revedeţi, trebuie să mergeţi la Princesito, în centru, lângă Kentucky Bar, pe Benito Juarez.

Malko nu-şi arătă dezamăgirea: fata sexy care îşi arăta nurii nu era decât o târfa.

— Flor locuieşte aici?

---

77 Flor. Mă găsiţi acolo începând de la ora 8 p.m.
78 Doriţi să luaţi masa, domnule?
79 5 dolari.
80 Este foarte frumoasă.

— Nu, *señor,* dar uneori, când se teme să se întoarcă acasă, o las să ocupe o cameră liberă pentru 50 de pesos.

— *Muchas gracias,* îi mulţumi Malko.

Nu-i era foame, după cantitatea de carne pe care o mâncase la Corralito. Ideea de a cina singur, în acest restaurant sinistru şi gol, îi făcea pielea de găină.

Mai bine mergea la Princesito.

*

Unul dintre *sicarios* însărcinaţi cu protecţia lui Chouy „El Diablo”, şeful bandei Los Aztecos, se aplecă respectuos la urechea lui.

— *Los Tres Lettres son aqui!*[81] murmură el.

Traficantul lăsă deoparte ziarul, *P.M.*, deschis la pagina cu fete dezbrăcate.

— Spune-i că vin imediat.

Asta o să-i mai alunge din gândurile negre. Dacă „sursa” sa din DEA, al cărei nume îl ştia doar el, se deplasa până acolo, însemna că avea informaţii importante.

De câteva săptămâni, totul mergea prost: Los Artistos Assassinos îi lichidaseră vreo treizeci de *sicarios,* aruncaseră în aer două baruri care erau folosite ca *picaderos* şi încercaseră chiar să-i atace proprietatea. O casă masivă roz cu două etaje, apărată de pereţi înalţi din beton, în mijlocul unuia dintre cartierele cele mai mizerabile din Anapra, cu geamuri blindate, apărată de vreo patruzeci de *sicarios* devotaţi.

81 Cele trei litere sunt aici.

O dată cu lăsarea nopţii, cele două capete ale străzii erau blocate cu garduri, pentru a împiedica un atac cu vehicule.

Numai să nu-i aducă informatoarea alte veşti proaste... Din fericire, cei cinci „invitaţi” erau ocupaţi cu pregătirea unor maşini-capcane care aveau să semene panică printre membrii bandei Los Artistos Assassinos.

Se smulse din fotoliul său, lăsă paharul de şampanie şi se duse la scările care duceau la parter. Cumpăra din Statele Unite lăzi întregi de şampanie Taittinger pentru a-şi răsfăţa invitaţii şi a-şi arăta puterea.

*

În faţa localului Princesito, un stâlp de iluminat aproape că nu se mai vedea de sub fotografiile cu margini roz ale fetelor dispărute. Barul se afla la câţiva zeci de metri de Edouardos, unul dintre ultimele bordeluri deschise în Ciudad Juarez, unde prostituate grăsune executau numere de *„cap-dance”.* Malko deschise uşa de la Princesito. Se auzea muzică. Era întunecat şi, în afară de doi mexicani la bar, părea complet pustiu...

Se duse la bar şi comandă o tequila „Tradiţional”, care îi fu adusă de un barman chior. Un mexican bătrân părea că doarme în faţa casei, li aruncă o privire curioasă lui Malko şi se apropie, cu zâmbetul pe buze.

— *Buenos dias, amigo!* Cum mai este în America?

— Nu sunt american, zise Malko, ci austriac.

Bătrânul mexican îl privi uimit, neştiind ce era

Austria şi unde se afla. Cu un oftat, mărturisi:

— Cum spuneam... De doi ani, am pierdut 80 din clienţi. Înainte, în fiecare weekend, veneau aici zeci de *gringos* din El Paso. Beau, se distrau cu fetele, apoi plecau pe podul Santa Fe, în zori. Acum, s-a terminat!

Văzând tristeţea evidentă de pe chipul bătrânului, Malko comandă încă o tequila, adusă imediat de barmanul chior.

— Mi-e foame! zise el. Aş putea mânca aici?

— *Como no!*

În scurt timp, mai multe farfurii de guacamole, tacos şi fasole roşie se aliniară pe tejghea.

Chiar şi aşa, Princesito era sinistru. Mexicanul sprijinit cu coatele de bar plecă, cu un mers clătinat. Imediat, patronul se aplecă spre Malko.

— Aşteptaţi pe cineva?

Ar fi vrut să zică nu, dar recunoscu.

— O anume Flor.

Zâmbetul patronului se mări.

— *Muy bien,* făcu el. Am telefonul ei. O s-o sun. Nu trebuie să lase să aştepte un *caballero* ca dumneavoastră.

*

Chouy „El Diablo” se lăsă în fotoliu şi făcu semn către omul său preferat să-i toarne Taittinger Brut. Încă şi mai contrariat. În mod clar, Dumnezeu nu era de partea lui. Chemă cu un semn un alt *sicario* care stătea în faţa uşii, cu un Kalaşnikov pe genunchi.

— Unde este „El Chupon”?

„El Chupon” era Manuel Urbina, şeful său executiv.

— La garaj.

— Spune-i să vină.

Trei minute mai târziu, Manuel Urbina, fostul poliţist, îşi saluta şeful cu supuşenie.

— *Que quieres, Jefe?*[82]

— Se află în oraş un *gringo* care îmi poate face probleme. *Entiendes?*

— *Entiendo*[83], *Jefe*, îl asigură Manuel Urbina, mă ocup. Vreţi să vă aduc capul lui?

— Nu, nu merită. Fii discret.

Capitolul X

În ciuda muzicii mexicane emisă de un difuzor agăţat deasupra barului, atmosfera la Princesito rămânea deosebit de sinistră.

Malko picotea de o jumătate de oră. Sosiseră şi câteva prostituate de serviciu. Aliniate ca nişte figurine etalate la celălalt capăt al barului, se chiorau la Malko cu priviri înfometate. Era adevărat că nu prea se înghesuiau clienţii... şi că ele nu aveau mai nimic care să stimuleze libidoul: durdulii, machiate prost şi cu un aer stupid.

Uşa barului se deschise şi Malko întoarse capul.

Pe lângă celelalte, Flor avea aerul unei prinţese. Zveltă, bine îmbrăcată, bine machiată, cu bluza mov transparentă pe care Malko o mai văzuse, pantaloni mulaţi şi pantofi cu toc.

Veni spre Malko cu un zâmbet carnasier, sub privirile invidioase ale celorlalte fete, şi îl sărută ca şi cum se cunoşteau de ani de zile.

82 Ce doriţi, şefu'?
83 Înţeleg.

Aşezată pe taburetul alăturat, îi expedie o privire care ar fi excitat şi un episcop.

— *Que tal, gringo? Como se llama?*[84]

— Malko.

— *Es Americano?*

— Nu, austriac.

Aproape că nu-i venea să creadă. La Ciudad Juarez, americanii se numărau pe degetele de la o mână. Darămite un străin european...

Din oficiu, barmanul îi aduse Florei o tequila „Tres generaciones" pe care o goli practic dintr-o înghiţitură, întorcându-şi privirea lascivă spre Malko.

Acesta, deşi ştia că era o prostituată, nu se putea abţine să nu o găsească pe gustul său. Vizibil, sentimentul era reciproc, chiar dacă motivaţiile nu erau aceleaşi.

După vreo zece minute, Flor se aplecă spre Malko.

— *Vamos?*[85]

Nu voia să-şi scape prada, iar Malko nu avea chef să rămână în acest bar sinistru.

— Este devreme, remarcă el.

Flor îi aruncă o privire îngrijorată.

— Nu trebuie să mergi târziu pe străzi, este periculos, foarte periculos.

Malko lăsă pe bar un teanc de pesos şi o urmă spre ieşire. Flor îşi legăna fundul rotund şi cambrat.

Strada era absolut pustie.

Vicente Ortiz făcu semn din faruri şi se urcară în taxi. Nici nu se aşează bine, că Flor îşi puse o mână posesivă între picioarele lui Malko.

— O să ne distrăm bine, îl asigură ea convinsă.

---

84 Ce faci, gringo? Cum te cheamă?

85 Mergem?

*

Goală, Flor era cu adevărat apetisantă. Îşi păstrase părul prins în coadă, ceea ce îi dădea un aer de puştoaică, deşi era maestră în arta felaţiei.

Malko preferase acest gen de raport, pentru că nu dorea să folosească prezervativ şi nici nu ţinea să se sinucidă. Abia îndrăznea să se gândească la clientela obişnuită a Florei.

Când simţi că se apropie de final, Malko se propti în ceafa ei, gest care păru să nu-i displacă fetei. Când explodă în gura ei, plăcerea fu la fel de mare ca şi când ar fi făcut dragoste cu o femeie onestă...

Când Flor reveni din baie, îl întrebă:

— Vrei să reluăm? *Ahorita, querido*.[86]

— Nu, e OK, o asigură Malko.

Încă nu discutaseră de bani.

Stând în picioare în faţa patului, tânăra mexicancă întrebă timid:

— Pot dormi cu tine? Este prea târziu să mă întorc acasă, în Anapra. Risc să fiu violată sau ucisă. Dacă rămân aici, Mario îmi va cere 50 de pesos pentru o cameră. Este un *perro immundo*[87]. De fiecare dată când îmi face acest serviciu, nu numai că îmi cere bani, dar vrea să i-o sug.

Nu mai exista morală.

— Dacă vrei, acceptă Malko.

— *Muchas gracias.* În mod normal, cer 1.000 de pesos, dar tu eşti un adevărat *caballero.* Îmi dai doar 500 de pesos. Şi, dacă vrei, putem aranja

86 Acum, dragul meu.
87 Câine jegos.

pentru mai multe zile...

— Vom vedea! făcu Malko evaziv.

Liniştea era absolută. Niciun zgomot pe bulevardul Lincoln. Noaptea, chiar şi în „Zona Pronaf”, Ciudad Juarez se cufunda într-o linişte înspăimântătoare. Doar traficanţii şi *sicarios* tulburau întunericul.

Malko se întreba dacă va reuşi să dea de cei cinci membri Hezbollah în acest cuib de cobre.

Flor se întinsese deja pe burtă, fără măcar să-şi desfacă părul.

*

Un piuit îl anunţă pe Malko de sosirea unui SMS. Abia se mijea de ziuă, şi Flor încă dormea. Se uită pe ecran.

„Lucrez pentru dumneavoastră. Elvira.”

Asta îi mai ridică puţin moralul. Flor se trezise. Într-o clipă, se îmbrăcă şi Malko îi lăsă cinci bancnote de o sută de pesos.

— Trebuie să merg la mama mea, preciză ea, tot în Anapra. Este foarte periculos, chiar şi ziua.

Abia ieşise, că telefonul lui Malko sună: Elvira Ochoa.

— Nu eram singură, explică ea, dar am ceva important să vă spun.

— Vreţi să vin la biroul dumneavoastră?

— Nu, cu cât ne vedem mai puţin oficial, cu atât mai bine. Să ne întâlnim la catedrală. Merg adesea acolo să mă rog, în timp ce ofiţerii mei de securitate mă aşteaptă afară. La prânz.

Era culmea: un comandant de poliţie obligat să se ascundă pentru a se întâlni cu un anchetator al

Naţiunilor Unite.

Îşi zise că era timpul să-şi facă rost de o maşină: era mai sigur decât cu Vicente Ortiz.

Acesta din urmă îl aştepta la volan, în faţa hotelului.

— Mergem la aeroport să închiriez o maşină, îl anunţă Malko.

Mexicanul se strâmbă, dar nu comentă.

Aeroportul fiind situat la sud de oraş, la est de Panamerican, nu pierdură mult timp. Două vehicule ale Poliţiei Federale erau parcate în faţa aerogării nou-nouţe.

Într-un sfert de oră, Malko urcă la volanul unui Chevrolet, cu o hartă a oraşului imens, de peste un milion de locuitori, întrerupt de mici dealuri nisipoase, terenuri pustii şi case abandonate.

*

Jorge Rhon, zise „El Gato”[88], din cauza rapidităţii sale de deplasare, în ciuda celor o sută de kilograme bine clădite, părea un coşar cu barba lui cenuşie şi zbârlită şi părul vâlvoi. Era, totuşi, unul dintre cei mai experimentaţi *sicarios* din banda Los Aztecos. Specializat în Uzi, avea două arme pe care le folosea în acelaşi timp: neştiind să ţintească foarte bine, ciuruia tot. Cu atât mai rău pentru pagubele colaterale.

Pentru a nu fi controlat de Poliţia Federală, la intrarea în „Zona Pronaf”, conducea o camionetă de instalator, firma fiind controlată de clanul Aztecos.

Pentru moment, urmărea autobuzul în care urcase

88 Pisica.

Flor, tânăra prostituată, un vehicul alb cu verde, care abia urca spre Anapra.

Stând în urma autobuzului, „El Gato” oprea de fiecare dată, urmărind pasagerii care coborau.

Vehiculul alb cu verde se opri încă o dată, într-un peisaj de dune false, cu mahalale murdare, cu acoperişuri din tablă ondulată. Aici, oamenii erau săraci, foarte săraci. Multe fete lucrau în *maquinadoras.*

De această dată, silueta pe care o pândea coborî din autobuz, pornind spre colonia „Oasis”, care semăna mai degrabă cu o groapă de gunoi. Un drum nisipos şerpuia printre case dărăpănate.

„El Gato” aşteptă ca autobuzul să se îndepărteze pentru a putea porni pe alee. Roţile patinau în nisip şi era obligat să accelereze. Zgomotul o făcu pe fată să întoarcă privirea şi să grăbească pasul. În Anapra, pentru o fată între zece şi douăzeci de ani, nu era un semn bun când era urmărită de o maşină.

Chiar şi ziua.

„El Gato” acceleră. Fata putea intra într-o casă şi situaţia s-ar fi complicat.

Ajunse în dreptul ei, în faţa unei cabane construite lângă alee, în faţa căreia se afla o femeie grasă care întindea lenjerie. Frână şi opri perpendicular pe dram, tăind calea prăzii sale.

*

Când îl văzu coborând din camionetă pe tipul solid şi bărbos, cu alură impozantă, Flor îngheţă de frică. Se gândi să se refugieze în casa din apropiere, dar ar fi urmărit-o. Atunci, se prefăcu că nu îl bagă în

seamă şi vru să ocolească maşina.

O voce jovială o făcu să încremenească.

— *Hei, guapa,* nu vrei să te duc până acasă?

Aşa începeau mereu lucrurile, fata era forţată să urce în maşină, era violată şi apoi sugrumată. Pentru a fi apoi abandonată în gunoi. Flor nu se temea să fie violată, dar nu avea chef să moară. Îi făcu faţă cu curaj.

— Ajung imediat, pretinse ea, iar maşinile nu prea pătrund până acolo…

„El Gato” se apropie, dominând-o cu aproape un cap. Zâmbea, dar ochii îi erau reci ca gheaţa.

— Unul dintre prietenii mei are ceva să-ţi spună, insistă el. Vino, nu va dura mult.

Cum ea nu se clintea, o luă de braţ, strângând cu toată forţa şi trăgând-o spre camionetă.

Flor începu să urle.

De cealaltă parte a drumului, mexicanca grasă se opri din spălat şi privi scena, interesată.

Flor se zbătea degeaba, bărbatul trăgând-o spre furgonetă. Exasperat de rezistenţa tinerei, o apucă de gât şi strânse.

— *Hija de puta!* [89] mormăi el. Dacă nu vii, te omor. *Ahorita!*

Înspăimântată, Flor încetă să se zbată, ştiind că nu glumea. „El Gato” deschise portiera din partea dreaptă şi o aruncă pe banchetă, ocolind apoi furgoneta pentru a urca la volan.

Când porni, femeia grasă se întoarse la rufele ei. Ştia că tocmai asistase la o răpire care se va încheia, cel mai probabil, cu o crimă, dar, în Anapra, nu se amesteca nimeni în treburile altora şi, mai

89 Fiică de căţea!

mult, nu avea telefon. Dacă ar fi avut, poliţia i-ar fi răspuns, probabil, ca de obicei, că trebuia să fie vorba de o dispută amoroasă…

În furgonetă, privirea lui Flor căzu pe cele două Uzi aşezate pe planşeu şi realiză că dăduse peste cine nu trebuia.

Relaxat, „El Gato” îi puse mâna pe picior şi zise, zâmbind:

— Ştii că eşti foarte drăguţă.

*

Împrejurimile catedralei erau unul dintre puţinele locuri din Ciudad Juarez unde găseai ceva animaţie. Comercianţi ambulanţi de tacos, de iguane, de fructe, bătrâni care se odihneau pe bănci şi fete foarte tinere care aşteptau autobuzul ce le ducea la *maquinadoras.*

Malko parcă de-a lungul grădinii publice de lângă catedrală şi urcă treptele care duceau la intrare.

Douăsprezece fără un sfert.

Interiorul micii catedrale era răcoros, iar naosul pustiu.

Malko se instală pe partea stângă şi aşteptă, cu un ochi spre uşă.

Elvira Ochoa sosi la fix, în aceeaşi ţinută: bluză albastră şi pantaloni, cu o umflătură mare la curea, unde era arma. Părea încordată şi se întorcea frecvent. Fără măcar să dea mâna cu Malko, îi zise:

— Am primit mai multe telefoane ciudate astăzi. Ca şi cum mă testau. Un coleg de la Poliţia Municipală m-a sunat să mă întrebe cine era acel *gringo* pe care l-am întâlnit.

— Nu este nimic rău, remarcă Malko.

— Ba da, fiindcă acesta are legături cu traficanţii. Primise veşti.

— Renunţaţi, o sfătui Malko. Nu vreau să vă fac probleme.

— Nu, răspunse tânăra, îi datorez asta tatălui meu. Şi am aflat ceva interesant. În prezent, în închisoarea oraşului, CERESO, se află un om care v-ar putea ajuta.

— Cu ce?

— Este un *sicario* din cartelul Juarez. Este acuzat de treizeci şi patru de crime. În închisoare, a aflat că banda Aztecos adăposteşte cinci străini veniţi din Columbia. Aceştia ar fi pregătit atentatul de luna trecută. Evident, nu va spune nimic la poliţie. Dar, poate va vorbi cu dumneavoastră.

— De ce?

Elvira Ochoa schiţă un zâmbet frecându-şi degetul mare de arătător.

— *Dinero*[90]. Viaţa în închisoare este dură dacă nu ai bani, şi cred că nu prea are.

— Cum se numeşte acest individ? întrebă Malko.

— José Camacho.

— Cum pot intra în această închisoare?

Elvira Ochoa se întoarse din nou spre uşă, după care zise:

— Cel care semnează autorizaţiile de vizită este comandantul Emesto Miranda. Este foarte corupt. Dacă veţi merge împreună cu şoferul, poate aranja ceva. Trebuie să plec acum.

— Mulţumesc, zise Malko, dar aş vrea să ne întâlnim în condiţii mai calme.

---

90 Banii.

— Este dificil, am mult de lucru. Acum, după ce plec, mă duc să inspectez o „narcofosă” unde au fost găsite şase femei aruncate una peste alta.

— Lucraţi seara? insistă Malko.

— Uneori, dorm la birou, pe un pat de campanie. Nu prea am viaţă personală. Dar voi încerca să mă eliberez pentru cină, fără gărzile mele de corp. Adios.

*

Vântul abia stătuse şi era o căldură insuportabilă. Hainele Florei se lipiseră de corp din cauza transpiraţiei. Privi în jurul ei. Era un decor pe care îl cunoştea. Un mic deal golaş mai sus de biserica Jesus de Nazareth, singura din Anapra. Între vârful dealului şi biserică era o mică vale unde tocmai opriseră trei maşini. Trecuseră cinci ore de când bărbatul care o răpise o dusese într-un hangar cu acoperiş din tablă unde erau peste 40 de grade.

Bineînţeles, abia ajunsă, fusese violată de toţi *sicarios* care aveau chef.

Nu în fiecare zi aveau pe mână o fată atât de frumoasă.

Flor rezistase cu stoicism. După două ore, o lăsaseră să se îmbrace şi nu o mai băgaseră în seamă. Totuşi, doi bărbaţi înarmaţi păzeau uşa şi nu avea pe unde fugi.

Clipind din ochi sub soarele arzător, Flor încerca să nu cedeze sub teroare. O jumătate de duzină de *sicarios* o înconjurau, glumind.

„El Gato” se apropie de ea, mieros.

— Ştii ce este în maşini?

Ea scutură din cap, mută de frică. *Sicario* strigă la doi colegi.

— Miguel, Luis, deschideţi portbagajele.

Când deschiseră portbagajele, Flor văzu corpuri înghesuite în cele două maşini.

Femei, complet goale.

Sicarios le scoaseră şi le aruncară pe jos ca şi cum ar fi fost animale. Flor întoarse capul. Vocea lui „El Gato” o făcu să tresară.

— Vezi, erau nişte târfuliţe, ca şi tine. Doar că ele s-au purtat prost: au cumpărat cocaină de la Artistos Assassinos pentru a o distribui. Pe teritoriul *nostru.* Ca şi tine. Ştim că vinzi cocaină cumpărată de la Artistos Assassinos la Princesito şi la Edouardo.

— Nu este adevărat! protestă Flor.

„El Gato” scoase un pistol mare de la curea.

— În genunchi!

Cum Flor nu se clintea, o apăsă pe umeri şi o obligă să îngenuncheze în praf.

Ceva mai departe, clopotul bisericii începu să bată.

Flor auzi clinchetul chiulasei şi se rugă la Dumnezeu. Oricum, dacă ţipa, tot o omorau.

Ţeava pistolului i se înfipse în ceafa.

— Adios!

Era prea panicată ca să răspundă. Câteva secunde mai târziu, arma se îndepărtă de piele şi vocea lui „El Gato” îi propuse:

— Dacă ne spui de la cine cumperi marfa, te lăsăm în pace.

Banda era mult mai interesată de angrosişti decât de micii vânzători ca Flor.

Aceasta rămase mută: ştia că, dacă îi dădea

numele, îl condamna la moarte.

— *Bueno!* zise „El Gato”, eşti tare de cap. O să te ajutăm. Vino.

Se ridică, iar el o îmbrânci până la cele patru cadavre aliniate pe jos. „El Gato” se întoarse.

— Miguel, maceta ta.

Imediat ce o luă, se aplecă asupra primului cadavru, o fată foarte tânără, slabă, aproape fără bust. Cu un gest precis, îi despică abdomenul de la stânga la dreapta, îndepărtând pielea.

Un miros înfricoşător, de viscere în descompunere, invadă aerul, iar *sicarios* se dădură înapoi râzând. Flor nu avu timp să se sperie, „El Gato” forţând-o să îngenuncheze şi băgându-i faţa în despicătura mirositoare…

Mai întâi, prostituata urlă, cu faţa în măruntaiele moartei.

După aproape un minut, „El Gato” o ajută pe Flor să se ridice, cu faţa plină de sânge uscat şi umori infecte.

— *Bueno,* concluzionă el. Acum, o să ne spui cine îţi vinde marfa. Altfel, te bag cu capul înăuntru până mori.

Flor bâigui.

— Se numeşte Rigoberto, are un *„picadero*” pe lângă parcul San Miguel, într-o căsuţă roz…

„El Gato” plesni din limbă.

— Uite, pe ăsta nu-l ştiam… *Bueno,* acum, o să ne plăteşti o amendă.

— Dar nu am bani! protestă Flor.

— Atunci, o să mori.

Îndreptă pistolul spre Flor. Aceasta căzu în genunchi şi cuprinse cu braţele picioarele lui „El

Gato”. Acesta se prefăcu că reflectează.

— *Bueno,* dacă nu ai bani de amendă, ne vei face un serviciu.

Flor se ridică cu faţa inundată de lacrimi.

— *Şi, şi!*

„El Gato” se aplecă spre ea.

— *Guapa,* te culci cu un *gringo* care este cazat la Ramada. Vreau să-mi aduci capul lui. *Es muy facil, no?*

Capitolul XI

Rigoberto Chavez se ridică brusc. Auzi mai multe lovituri în uşă. Două, apoi una, după care trei. Codul cumpărătorilor de cocaină. Era ora: se lăsase noaptea şi veneau să facă plinul.

Deschise uşa fără să bănuiască nimic şi nu avu timp să reacţioneze: un bărbos uriaş îl împinse înăuntru şi îl izbea de perete, strângându-l de gât. În spatele lui, se strecuraseră alţi doi bărbaţi, slabi şi zbârliţi ca nişte pisici vagaboande. Cu creierul clocotind, dealerul înţelese imediat despre ce era vorba.

Dar cine le dăduse codul acestor nemernici?

Fără cod, uşa se deschidea doar cu o mitralieră.

Cel care îl ţinea de gât mai slăbise strânsoarea şi îi suflă în ureche cu un damf de bere.

— *Donde es?*[91]

Nu spunea exact ce anume, dar amândoi înţelegeau acelaşi lucru.

Pentru că nu răspunse, Rigoberto Chavez simţi brusc o durere violentă în abdomen şi urlă. Bărbosul

91 Unde este?

îi înfipsese un pumnal chiar sub buric, încercă să se aplece din cauza durerii atroce, dar bărbosul îl ţinea lipit de perete.

— Într-un minut, rămâi cu maţele în aer, îi şopti el.

Durerea deveni şi mai puternică, iar Rigoberto Chavez înţelese că nu avea de ales.

— Televizorul! bâigui el.

Fără să-i dea drumul, călăul său se întoarse şi le zise celorlalţi doi:

— Televizorul.

Unul dintre cei doi *sicarios* îl apucă, îl smulse de pe masă şi îl aruncă pe jos cu toată puterea… Bineînţeles, aparatul explodă, tubul catodic spărgându-se. *Sicario* îl sfărâmă cu lovituri de picior şi se aplecă, adunând nişte săculeţe din plastic alb pe care le alinie pe jos.

— *Un kilo,* zise.

În astfel de cazuri, drogurile erau oferite celor care le descopereau…

„El Gato” se dădu înapoi, scoţând pumnalul din abdomenul lui Rigoberto Chavez.

— Du-te la maşină şi adu nişte saci, îi zise colegului său. Tu, aşează-te pe jos.

Rigoberto Chavez se supuse, apăsându-şi abdomenul cu amândouă mâinile, simţind sângele care i se scurgea printre degete. *Sicario* reapăru, ţinând în mână doi saci din plastic transparent şi o sfoară.

Cu un gest disperat, prizonierul încercă să se ridice, dar „El Gato” îl trânti la pământ.

Un *sicario* îi punea deja un sac pe cap. Rigoberto Chavez încercă disperat să-l smulgă, iar agresorul bombăni:

— De ce nu-l terminăm?

„El Gato” îl privi sever.

— Ştii că *Federales* sunt la o sută de metri de aici… Au auzul fin.

Cazarma de poliţie federală se afla pe bulevardul Los Hermanos Escobar, la o aruncătură de băţ…

Împreună, cei doi *sicarios* reuşiseră să pună şi al doilea sac din plastic pe capul prizonierului care continua să se zbată. „El Gato” zări o cazma, lângă perete. O luă şi începu să-l lovească pe Rigoberto Chavez peste cap, cu toată forţa.

În scurt timp, sacul din plastic se umplu de sânge, iar Rigoberto Chavez nu mai mişcă.

Aruncând cazmaua, „El Gato” se întoarse spre cei doi *sicarios.*

— Tăiaţi-i capul, pe care o să-l lăsăm în faţa casei soţiei lui. Săpaţi o groapă în grădină pentru cadavru.

Cei doi *sicarios* traseră cadavrul în bucătărie. Din fericire, cuţitele erau bine ascuţite… Cadavrul încă se afla acolo când se auziră bătăi în uşă: codul convenit al cumpărătorilor, comunicat de Flor.

Un tip slab, foarte tânăr, cu ochii înfundaţi, cu un aer de nevăstuică turbată. Se dădu înapoi şi întrebă:

— *Donde es Rigoberto?*

— Este bolnav, aşa că-i ţin locul, răspunse „El Gato”, pe un ton calm. Cât vrei?

— Cinci grame.

— *Muy bien.*

Deschise un dulăpior unde se afla o balanţă şi puse pe unul din talere puţină pudră albă. Abia îşi luă doza, că drogatul şi dispăru, de parcă era urmărit de diavol. Înţelesese perfect ce se petrecea, dar nu voia probleme. O dată ce îşi obţinuse drogul,

altceva nu mai conta.

„El Gato” se duse în bucătărie. Decapitarea era încheiată. Cum unul dintre *sicarios* tocmai punea capul în frigider, „El Gato” profită şi luă o bere. După care se duse în camera principală unde se lăsă într-un fotoliu vechi din ratan.

Fericit.

Până aici, totul decursese bine. Flor era destul de terorizată pentru a face ce i se cerea. Cu atât mai mult cu cât „El Gato” îi precizase că s-ar mulţumi şi cu membrul şi testiculele bărbatului *gringo* care voia să-i facă probleme lui „El Diablo”.

*

Malko stătea întins, gol, pe pat. Cu pistolul Glock 22 pus lângă el, cu glonţ pe ţeavă. Totuşi, graţie protecţiei asigurate de Poliţia Federală, în jurul „Zonei Pronaf”, se simţea relativ în siguranţă. De acum, era o cursă contra cronometru între el şi traficanţi.

A doua zi, va merge la CERESO pentru a încerca să exploateze pontul dat de Elvira Ochoa. Începutul unei piste... Aştepta să intre în legătură cu José Camacho, deţinutul, pentru a contacta DEA din El Paso. Aici, se simţea ca pe altă planetă, chiar dacă se afla la mai puţin de un kilometru de Statele Unite.

Îi era foame şi se întrebă ce soluţie să aleagă: să cineze singur în restaurantul hotelului sau să plece în aventură pe străzile întunecate, pustii şi periculoase din Ciudad Juarez.

Ciocănitul de la uşă îi stârni un val de adrenalină.

Cu mâna pe mânerul pistolului Glock 22, întrebă:

— *Quien es?*

— *Soy su amiga, Flor.*

Malko ezită, suspicios: Flor putea fi însoţită... Tot ceea ce descoperise în Ciudad Juarez de la sosirea sa îl determina să fie astfel... Se ridică şi se duse la uşă, cu pistolul în mână.

Cu lanţul de siguranţă pus, întredeschise uşa. Era Flor.

Aparent, era singură.

Ceva îl frapă la faţa ei: strălucirea ochilor ei şi pupilele dilatate.

Îi deschise şi ea se strecură în cameră, sprijinindu-se imediat de Malko într-o îmbrăţişare calculată. Apoi, îşi aruncă geanta pe pat şi se întoarse. Nările îi fremătau, iar privirea îi era prea strălucitoare, mişcările cam dezordonate.

Malko realiză deodată adevărul: Flor era burduşită de cocaină.

Ceea ce nu fusese cazul la precedenta lor întâlnire.

— *Te quiero mucho!*[92] zise ea.

În acelaşi timp, începea să-i desfacă cămaşa. Cum reticenţa lui Malko era evidentă, Flor îi zise cu un zâmbet cochet.

— *No dinero!*

Ciudat: el se lăsă în voia ei. Când fu dezbrăcat, ea se aşeză în genunchi, lângă el, şi începu să facă ce ştia mai bine. Gura ei se mişca sacadat.

Malko se excită chiar şi fără voia lui.

O dată treaba terminată, ea sări din pat, îşi luă geanta şi se duse la baie.

Malko simţea clar că avea o comportare ciudată,

92 Te iubesc mult!

dar nu reuşea să identifice ce anume. În fond, majoritatea prostituatelor din Ciudad Juarez vindeau cocaină şi îşi luau şi pentru ele...

Închise ochii: era bine, dar gândul că o va suporta toată noaptea nu îl încânta. Îşi reproşă că o suspectase: încerca doar să supravieţuiască şi voia să exploateze acest nou *gringo* la maximum.

Zgomotele încetară în baie. Câteva secunde mai târziu, Flor reapăru.

Complet dezbrăcată, dar, în mod ciudat, cu geanta în mână.

Merse spre pat, cu un zâmbet vag pe buze şi se opri în faţa lui.

Din nou, avu o impresie neplăcută: privirea ei era prea fixă, trăsăturile prea încordate, gesturile mecanice. Atentă, se aplecă şi îi mângâie pieptul.

— *Quieres una mas?*[93]

Malko tocmai voia să spună nu, când ea îşi lăsă geanta să cadă pe jos, ca din greşeală, şi se aplecă să o ridice. Un gest natural.

Doar că, atunci când se ridică, ţinea ferm în mâna dreaptă un pumnal ascuţit. Îl ridică şi, cu toată forţa, îl împinse în direcţia abdomenului gol al lui Malko.

*

Atent, reuşi să devieze lovitura şi să-i răsucească încheietura mâinii. Vârful pumnalului sfâşie un cearşaf, dar Flor îi scăpă. Cocaina îi dădea o forţă extraordinară. Din nou, încercă să-l lovească, de această dată în piept. El încercă să se aplece pe o parte pentru a-şi lua pistolul, dar realiză că nu va

93 Mai vrei o dată?

reuşi.

Cu ţipete răguşite, Flor ţopăia în jurul lui ca un demon, încercând să-l lovească.

Dezlănţuită: ca o furie.

— Flor, *halto!* zise Malko.

Părea că nu-l aude. Devenind tot mai îndârjită, învârtind cuţitul.

Malko înţelese că risca să fie rănit serios. Din cauza cocainei, Flor devenise o maşină de ucis.

Din nou veni spre el şi îl rată la limită.

Cum se afla între uşă şi ea, Malko profită de ocazie: dintr-un salt, deschise uşa şi fugi, până la recepţie.

Recepţionerul tresări văzând un bărbat goi, cu mai multe zgârieturi pe piept.

— *Que pasa?*[94]

— *Flor es loca!*[95] zise Malko.

— *Bneno!* Mergem să vedem.

Înşfacă o bâtă de baseball de sub tejghea şi o luă înaintea lui Malko.

Uşa camerei era deschisă. Cei doi intrară precauţi: camera era pustie, la fel şi baia. Nici urmă de Flor sau de hainele ei. Fugise pe uşa din spate.

Malko verifică dacă pistolul era la locul lui, ca şi banii: nici măcar nu încercase să-l jefuiască.

Recepţionerul scutură în cap.

— *Es loca... La policia?*

— Nu, făcu Malko.

La ce bun să atragă atenţia asupra lui? închise uşa, puse lanţul şi se duse să facă un duş. Ce treabă ciudată! Categoric, Flor nu se hotărâse singură să-l

94 Ce se întâmplă?
95 Flor a înnebunit!

ucidă. Şi de ce? Cineva îi dăduse arma.

Era îngrijorător. Traficanţii ştiau acum cine era el sau, cel puţin, bănuiau.

Cine îl turnase?

Se gândi doar la Elvira Ochoa şi la Vicente Ortiz.

Era timpul să ia legătura cu DEA din El Paso. Formă numărul lui John Mac Cain. Americanul răspunse cu întârziere, vizibil mirat să-l audă pe Malko.

— Scuzaţi-mă, zise el, mă duceam la culcare. Aveţi veşti?

— Da, dar nu cele pe care le aşteptaţi, făcu Malko. Au încercat să mă elimine.

Îi relată aventura şi îl întrebă:

— Sunteţi sigur de Elvira Ochoa şi Vicente Ortiz?

— În principiu, da, răspunse americanul.

Văzând tăcerea îngrijorată a lui Malko, John Mac Cain continuă:

— Nu vreau să vă asumaţi riscuri exagerate. Nu există decât o soluţie: podul Santa Fe, cât mai repede posibil. Cu atât mai rău pentru misiune, nu vreau să fiu responsabil de moartea dumneavoastră.

— Aşteptaţi, pledă Malko, am de verificat o pistă. Dacă nu aflu nimic, mă întorc.

— Vă jucaţi cu focul, insistă John Mac Cain. V-am prevenit.

*

Îmbrăcată în grabă, Flor alergase până la capătul bulevardului Lincoln pentru a-l găsi pe cel care o adusese la Ramada.

Un semn cu farurile o făcu să se oprească. Maşina îşi schimbase locul. Deschise portiera şi urcă. Nici nu închise bine portiera, că „El Gato” demară. Un alt bărbat, necunoscut lui Flor, ocupa bancheta din spate.

„El Gato” rămase tăcut mai multe minute, încetinind la un punct de control al Poliţiei Federale, care îi lăsă să iasă din „Zona Pronaf” fără probleme. Abia când ajunseră în centru, se întoarse spre Flor.

— *Es hecho?* [96]

— *Si! No!*

Tânăra prostituată izbucni în plâns, scuturată de spasme nervoase. Prizase prea multă cocaină pentru a-şi face curaj…

„El Gato” rămase calm.

— *No problemo,* o asigură el, o să mai încerci. Acum, o să te conducem acasă. Noaptea este periculos să te plimbi singură.

În timp ce conducea, „El Gato” îşi explică ce se întâmplase.

— Ai luat prea multă cocaină! zâmbi el. Îţi tulbură mintea. Ai fi putut să-l omori pe acest *gringo* nenorocit.

Era cu atât mai furios, cu cât el avea să suporte reproşurile lui Chouy „El Diablo”.

Flor bâigui că îi fusese prea frică, dar că, data viitoare, nu va mai priza aşa demult.

— O să te lăsăm acasă, repetă *sicario.*

Tocmai ajungeau la Anapra şi, în jurul lor, dealurile, fără cea mai mică lumină, umbreau şoseaua.

Flor nu-l văzu pe pasagerul din spate, Manuel

96 S-a rezolvat?

Urbina, aplecându-se spre ea. Nu realiză ce se întâmplă decât când cordeluţa pe care o ţinea de capete se strânse în jurul gâtului ei.

Scoase un ţipăt înăbuşit, încercând să scape din strânsoare, dar Manuel Urbina, aplecat peste spătarul scaunului, strângea cu toată puterea. Flor mai dădu de câteva ori din picioare, se arcui, apoi, brusc, căzu la loc pe scaun, inertă.

Ochii îi ieşeau din orbite şi faţa îi era congestionată oribil.

Din precauţie, Manuel Urbina mai strânse un timp, apoi se lăsă pe banchetă, în timp ce corpul Florei se prăbuşea într-o parte, rezemându-se de portieră.

„El Gato” scutură din cap, exasperat.

— Ce proastă!

Ar fi trebuit să meargă chiar el cu o mitralieră, ceea ce şi urma să facă. Altfel, Chouy „El Diablo” îi va dori moartea.

Urcau spre dealul unde se afla biserica Jesus de Nazareth. Continuară pe o potecă îngustă şi nisipoasă pentru a ajunge în locul unde mai depozitaseră cadavre de femei goale, lucrătoare de la *maquinadoras* care făcuseră greşeala să se implice în traficul de narcotice şi reprezentau un risc pentru ei…

„El Gato” opri maşina Iară să se mişte de la volan; imediat, Manuel Urbina coborî şi deschise portiera din dreapta faţă.

Cadavrul Florei se prăbuşi pe jumătate în afară, iar el doar trase puţin pentru ca acesta să cadă complet pe pământ.

Apoi, urcă în maşină şi „El Gato” demară.

*

Malko tocmai ieşea pentru a porni spre CERESO, închisoarea din Ciudad Juarez, când soneria ascuţită a telefonului de la hotel îl făcu să se întoarcă.

Răspunse, şi o voce de femeie care vorbea engleza, cu un puternic accent mexican, îl informă:

— *Buenos dias, caballero,* comandante Ochoa ar vrea să treceţi pe la biroul ei în această dimineaţă.

— Sosesc, zise Malko.

Era intrigat. Ce voia de la el?

Capitolul XII

Comandante Ochoa purta aceeaşi ţinută ca în ajun. O dată intrat în biroul ei, ea închise cu grijă uşa care dădea spre palier. Părea obosită, cu cearcăne mari sub ochi.

— Luaţi loc! zise ea.

Glacială, ca şi cum îl vedea pe Malko pentru prima dată. Imediat ce se aşează în faţa ei, mexicanca luă nişte fotografii de pe birou şi i le întinse lui Malko.

— O cunoaşteţi pe această femeie?

Avu un şoc: deşi avea faţa umflată, aproape de nerecunoscut, nu se îndoia că era Flor. O putea identifica uşor după bluza mov.

Puse la loc fotografiile, cu gâtul uscat.

— Da, zise el, fără să dezvăluie mai mult, neştiind dacă nu erau ascultaţi. Am văzut-o la hotel Ramada. Cred că era o clientă a hotelului. De ce?

— Este primul cadavru pe ziua de azi, făcu tristă Elvira Ochoa. A fost descoperită la Anapra, acolo unde mai găsiserăm deja patru femei complet goale

şi sugrumate.

Tăcu şi scrise câteva cuvinte pe un capăt de hârtie pe care i-l întinse în linişte: „Mă găsiţi la restaurantul Garafa, pe strada Toma Fernandez.

Ora două.”

Cu voce tare, continuă:

— Mulţumesc pentru cooperarea dumneavoastră, voiam doar să o identific pe această femeie care nu avea niciun act asupra ei. Mi s-a spus că frecventa hotelul Ramada. Era o prostituată care locuia în Anapra.

— Se ştie cine a ucis-o? întrebă Malko.

Se ridică cu un zâmbet plin de tristeţe.

— Aici, rareori se ştie cine a ucis. *Adios.* Întorcându-se la maşină, Malko îşi zise că va mai aştepta până să se ducă la CERESO. Elvira Ochoa părea să ştie mai multe despre moartea Florei, fără să cunoască ceea ce se petrecuse între ea şi Malko.

*

Chouy „El Diablo” trăgea de lanţurile de aur cu furie, acoperindu-l pe „El Gato” de înjurături:

— *Hijo de puta, cabron! Chongo tu madre. Eres una mierda!*[97]

În faţa lui, „El Gato” părea că se ghemuieşte. Chouy „El Diablo” avea un pistol mare la îndemână şi era perfect capabil să golească un încărcător în abdomenul lui. *Sicarios* puteau fi schimbaţi uşor, aşa că, uneori, erau ucişi doar pentru că poliţia îi reperase.

Ceilalţi *sicarios* se retrăseseră prudenţi spre

97 Mama ta de bastard, prostule! Eşti un rahat!

fundul încăperii.

Se lăsă liniște, apoi „El Diablo” arătă cu un deget gros spre „El Gato”.

— Dacă vrei să mai trăieşti, îţi dau două zile să mă scapi de acest *gringo de mierda. Fuera de aqui*![98]

„El Gato” nu se lăsă invitat de două ori. Pierduse trei kilograme în trei minute. Accesele de furie ale lui *Jefe* erau teribile şi omora precum respira. Altfel, ar fi fost mort până acum. Nu ajungeai acolo unde ajunsese el respectând viaţa umană.

Întors la maşină, „El Gato” porni spre un deal golaş din vecinătate, unde se ridica un hangar care părea abandonat.

Totuşi, abia parcă în faţă, că doi bărbaţi cu staţii de emisie-recepţie şi pistoale Kalaşnikov apărură în faţa lui, ameninţători.

Îşi coborâră armele când îl recunoscură, iar el intră cu ei în hangar. Unul din locurile de depozitare a cocainei care sosea din Columbia şi Peru pentru Los Aztecos. Păzit zi şi noapte ca Fort Knox. Înăuntru, o jumătate de duzină de *sicarios* erau întinşi peste tot.

— Prietenii noştri sunt aici? întrebă „El Gato”.

— *Şi,* în spate.

Dacă voia să-l mulţumească pe „El Diablo”, avea nevoie de ajutor.

*

Garufa părea gol. Totuşi, o maşină de poliţie era parcată în faţă, cu doi poliţişti înarmaţi până în dinţi. Malko intră în sala climatizată, întâmpinat imediat

98 Gringo de rahat. Dispari de aici!

de un ospătar.

— *Señor Malko?*

— Da, confirmă Malko, uşor surprins că este cunoscut în acest loc unde nu călcase niciodată.

— *Siga me!*[99]

Îl urmă pe ospătar până la un mic salon mai retras, în faţa căruia se afla o poliţistă, cu o puşcă M16 după umăr, un bust voluminos, caschetă şi coadă de cal. Ospătarul îi murmură câteva cuvinte la ureche, iar aceasta se dădu la o parte.

Elvira Ochoa era singură la masă, în faţa unei îngheţate enorme. *Comandante* îi zâmbi călduros lui Malko.

— Este cea mai bună îngheţată de vanilie din oraş! zise ea. Vreţi una? De fiecare dată când pot, vin aici să gust.

Malko comandă o îngheţată.

— Această întâlnire nu este periculoasă pentru dumneavoastră? întrebă el.

Comandante zâmbi.

— Nu, aceste fete lucrează cu mine demult timp. Toate şi-au pierdut câte o rudă, ucisă de traficanţi. Am încredere totală în ele.

— Cu atât mai bine, zise Malko, ţineam să vorbim pentru că nu v-am spus totul azi dimineaţă.

Elvira Ochoa ridică ochii de la îngheţată.

— Nici eu, zise ea.

Malko îi povesti aventura cu Flor, fără să omită nimic. Mexicanca asculta, impasibilă. Când îşi termină îngheţata, îşi aprinse o ţigară.

— Această fată, când v-a întâlnit, credea că sunteţi doar un *gringo* de la care putea obţine nişte

99 Urmaţi-mă.

bani. Prostituţia nu prea merge de când nu mai vin americani. Apoi, s-a întâmplat altceva. L-am întrebat pe recepţionerul de la Ramada. A recunoscut că nişte oameni se interesau de dumneavoastră.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că traficanţii ştiu cine sunteţi. S-au folosit de această fată pentru a încerca să vă lichideze şi apoi au ucis-o. I-au găsit cadavrul în zona controlată de Los Aztecos. Nu departe de vila unde locuieşte Chouy „El Diablo”, şeful lor.

— Şi nu-l arestează nimeni?

Ea zâmbi.

— Este prevenit mereu dinainte. Am organizat mai multe operaţiuni împotriva lui.

— Cum au putut afla ce treabă am eu la Ciudad Juarez? întrebă Malko.

— Nu ştiu, mărturisi Elvira Ochoa, dar este grav, fiindcă vor încerca din nou. Trebuie să plecaţi din Ciudad Juarez. Nimeni nu vă poate proteja.

Vorbea cu o voce gravă şi apăsată. Malko era deja încordat.

— Nici măcar nu am timp să exploatez informaţia dumneavoastră despre José Camacho, cel închis la CERESO, care ar putea să mă ajute să găsesc ascunzătoarea libanezilor.

Elvira Ochoa scutură din cap.

— Nu contează! Nu sunteţi sinucigaş. Acesta este un oraş fără lege, întors la starea sălbatică. Cu o poliţie coruptă şi ucigaşi care se bazează pe imunitate. *Federales* se învârt degeaba pe străzi cu blindatele lor şi protejează „Zona Pronaf”, nu sunt eficienţi; totul este putrezit. Lăsaţi-i pe libanezi acolo unde sunt. Altfel, veţi muri. Clanul Aztecos nu

vă va lăsa în viaţă.

Malko nu răspunse, ştiind că ea avea dreptate. În acelaşi timp, era ceva mai puternic decât logica: nu voia să abandoneze. O partidă de ruletă rusească, ce îi umplea arterele de adrenalină.

— O să fiu foarte atent, promise el, dar nu voi pleca înainte de a explora pista cu închisoarea. Dacă nu duce nicăieri, abandonez.

Elvira Ochoa păru oarecum uşurată. Cu ochii la ceas, zise:

— *Bueno.* Amintiţi-vă că împotriva lor nu aveţi nicio şansă. Trebuie să plec.

— Vă revăd?

— Poate, dacă mă pot elibera.

*

Vicente Ortiz îl asculta pe Malko cu atenţie. Când acesta pronunţă numele maiorului Emesto Miranda, şoferul confirmă.

— Îl cunosc. Îi plac mult banii. Dar ce motiv îi veţi oferi pentru a-l întâlni pe José Camacho?

— Ancheta pentru Naţiunile Unite.

— *Muy bien.* O să merg mai întâi să-l văd pe Miranda pentru a afla cât cere.

Malko îl chemase pe şoferul de taxi în zori, crezând că i-ar putea fi util, iar Vicente Ortiz nu ezitase să participe la expediţia programată pentru CERESO. Malko nu voia să piardă niciun minut.

— Când putem merge? întrebă el.

— *Ahorita.*

— Foarte bine, vă aştept aici.

Se instală în hol, deoarece soarele dogorea cu

tărie. De unde se afla, supraveghea intrarea în hotel. Bineînţeles, cu pistolul său, nu se compara cu tipii înarmaţi cu Kalaşnikov... în principiu, controalele poliţiei federale de la intrarea în „Zona Pronaf” împiedicau pătrunderea răufăcătorilor, dar se afla în Ciudad Juarez...

*

Era o căldură cruntă în hangarul cu acoperiş din tablă. Aşezat pe o maşină de îndoit tablă, „El Gato” îi urmărea pe specialiştii libanezi, pe cale să-şi termine maşinăria infernală. Vehiculul era furgonul unei firme de instalaţii „împrumutat” de la nişte prieteni. Un vehicul pe care *Federales* l-ar lăsa să treacă.

Cei doi bărbaţi care lucrau se ridicară, acoperiţi de transpiraţie. Unul dintre ei îi făcu semn lui „El Gato” să vină să vadă opera, în timp ce îşi ştergea bustul cu un maiou vechi.

Sicario se apropie şi libanezul îi arătă mecanismul infernal.

Un aparat sofisticat.

Planşeul fusese decupat pentru a oferi o suprafaţă mai mare. În dreapta, se afla un fel de cutie vopsită în verde, cu 130 de kilograme de M8, un explozibil agricol foarte instabil; în stânga, trei butelii de propan de 20 de galoane[100] fiecare.

Chiar în faţă, două canistre de benzină de 20 de galoane fiecare. Între ele, un detonator clasic legat la un temporizator, cu dublă comandă. Putea fi comandat cu un semnal electric trimis din exterior,

100 Aproape 85 de litri.

pentru a declanşa o explozie de la distanţă cu ajutorul unui telefon mobil.

Altfel, era suficient să regleze temporizatorul de la zero la şase ore. În acest caz, explozia ar fi fost declanşată fără intervenţie umană.

„El Gato”, care nu prea avea cunoştinţe în acest domeniu, întrebă, neîncrezător:

— Merge?

Interlocutorul său zâmbi larg şi preciză, într-o spaniolă stricată:

— Cu asta, dobori un imobil de opt etaje! Totul este distrus pe o rază de treizeci de metri.

Sicario dădu din cap, mulţumit. Pentru un *gringo,* era suficient.

Cei doi aşezară o prelată peste maşinăria infernală şi închiseră portiera. „El Gato” se şterse pe frunte, ud leoarcă, dar fericit. De această dată, *Jefe* nu ar putea decât să-l felicite.

Nu trebuia decât să se suie la volanul furgonului şi să facă contactul.

Rezervorul era pe jumătate plin, fiind suficient.

— Foarte bine, aprobă el coborând. O să mergem să-l amplasăm peste o oră. Cred că vom utiliza un telefon mobil, pentru a fi mai sigur.

— *No problemo,* îl asigură libanezul. Am unul.

— OK. Mergem, concluzionă „El Gato”.

Se alătură grupului de *sicarios* care păzea hangarul şi îl luă pe unul pentru a conduce o a doua maşină cu care să se întoarcă.

Când ieşiră din hangar şi intrară pe drumul de nisip, „El Gato” se întoarse spre libanez, îngrijorat.

— Eşti sigur că nu poate exploda la vreun şoc?

— Sigur! îl linişti celălalt.

Totuşi, „El Gato” conducea prudent. Nu-i plăcea acest gen de sistem. Cu o mitralieră sau un Kalaşnikov, era mai uşor.

Le luă mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge pe bulevardul Lincoln, în „Zona Pronaf”, după ce trecuseră fără probleme de un control al Poliţiei Federale. „El Gato” încetini. O singură maşină era staţionată pe stradă, un Ford care avea pe geamul din spate sigla AVIS. Nu putea fi decât maşina utilizată de *gringo.* Parcă furgonul alb chiar în spate. În faţa unui teren viran. Apoi, libanezul şi cu el urcară în maşina care îi însoţise.

„El Gato” se uită la ceas: ora cinci. *Gringo* nu avea să sosească imediat.

— *Bueno,* îi zise libanezului, o să te ducem înapoi şi ne întoarcem să stăm la pândă. Dă-mi telefonul mobil.

Libanezul i-l dădu şi preciză:

— Dacă vrei să declanşezi explozia, îndepărtează-te la cel puţin cincizeci de metri. Altfel, o păţeşti.

Merseră din nou pe drumul de ieşire din „Zona Pronaf”. Trecând iar pe la barajul Poliţiei Federale lară probleme.

„El Gato” nu avea decât o singură preocupare: să se întoarcă repede pe bulevardul Lincoln pentru a-l trimite chiar el pe *gringo* în infern.

Capitolul XIII

Malko tresări: din cauza nopţii care se lăsa, abia văzuse silueta care tocmai intrase în patio. Recunoscându-l pe Vicente Ortiz, se linişti. Şoferul veni la el.

— M-am văzut cu maiorul Miranda, anunţă el. Îl veţi putea întâlni pe José Camacho mâine, la CERESO. La ora nouă.

— Foarte bine, încuviinţă Malko.

— Voia 20.000 de pesos, dar am negociat la 15.000, continuă mexicanul. Trebuie să-i dau banii când ajungem, într-un plic.

— Nicio problemă, îl asigură Malko.

Din acel comision, probabil că şoferul îşi reţinea şi partea lui…

După o scurtă pauză, Vicente Ortiz întrebă pe un ton ezitant:

— Veţi ieşi în seara aceasta?

— Încă nu ştiu, zise Malko. De ce?

— Este o maşină parcată ceva mai departe, pe stradă.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Elvira Ochoa avea dreptate.

— Mulţumesc, zise el. Puteţi pleca, mă ocup eu.

Vicente Ortiz nu insistă. Părea să nu aibă decât un gând: să-l lase pe Malko să-şi vadă de soarta lui.

— *Bueno,* concluzionă el, vin să vă iau mâine dimineaţă la opt şi jumătate.

Malko îl privi dispărând în holul de la Ramada. Nu prea avea mare lucru de făcut. Luă telefonul şi formă numărul Elvirei Ochoa.

— Poate îmi veţi putea face un serviciu! zise el când o auzi. Iată despre ce este vorba.

Comandante reacţionă imediat.

— Hotelul dumneavoastră este în „Zona Pronaf” făcu ea, aşa că eu nu vă pot ajuta, dar voi anunţa Poliţia Municipală să le solicite *Federalilor* să intervină. Nu vă mişcaţi din hotel.

*

„El Gato” răspunse la telefon, ascultă câteva secunde şi exclamă furios:

— *Mierda!*

Abia închise, că şi făcu contactul şi se întoarse spre cei doi însoţitori.

— Tocmai m-au anunţat. *Los Federales* vor veni după noi.

El şi Manuel Urbina aveau un renume prost la poliţie. În plus, ascundeau un arsenal întreg în portbagaj.

— Plecăm! concluzionă „El Gato”.

— Şi furgoneta?

— O lăsăm aici. Poliţiştii caută o maşină cu oameni, nu o furgonetă goală. Vom reveni mai târziu. *Gringo* nu păţeşte nimic până atunci.

*

„El Gato” tocmai băga în viteză, când zări în retrovizoare o camionetă albastră care lua virajul venind de pe bulevardul Lincoln.

Se distingeau clar căştile poliţiştilor urcaţi pe platformă, în spatele unei mitraliere grele.

Sicario înjură zgomotos.

— *Hijos de pută!*

Camioneta Poliţiei Federale înainta încet, inspectând strada. Cum la toate ieşirile din „Zona Pronaf” existau puncte de control, nu aveau prea mult de lucru.

„El Gato” se abţinu să accelereze pentru a nu

atrage atenţia, dar doar faptul că plecase de pe loc atrăsese atenţia poliţiştilor.

Brusc, o rampă cu girofaruri roşii se aprinse în partea din faţă a camionetei. Care acceleră.

„El Gato” nu ezită, apăsă acceleraţia şi vechiul Chevrolet sări înainte. Nu aveau decât o şansă: să scape de urmăritori şi să reuşească să iasă tară probleme din „Zona Pronaf”, chiar dacă trebuiau să forţeze un punct de control.

Degeaba, *Federales* nu erau de ieri, de azi. Văzând că maşina demarează, nu ezitară. Se auzi o serie de bubuituri surde şi mai multe dâre luminoase trecură pe deasupra maşinii Chevrolet: gloanţe-trasoare de mitralieră de calibrul 12,7.

Nu ţinteau maşina, dar era suficient să-l enerveze pe „El Gato”. Un glonţ de mitralieră grea făcea destul rău...

Chevrolet-ul urma să treacă prin faţa furgonetei albe, pline cu explozibil. Pe pipăite, luă telefonul remis de libanez şi îl activă. Apoi, cu un ochi atent în retrovizoare, urmări înaintarea camionetei poliţiei.

În momentul în care aceasta trecea prin faţa furgonetei parcate de-a lungul trotuarului, apăsă pe tasta verde a telefonului. Evident, nu acesta fusese planul iniţial, dar trebuia mai întâi să-şi salveze pielea.

Deşi se aştepta, deflagraţia îl luă prin surprindere.

O enormă minge de foc învălui cele două vehicule, furgoneta-capcană şi camioneta poliţiei. Unda de şoc zgudui Chevrolet-ul şi, deşi se afla la peste cincizeci de metri, „El Gato” fu gata să piardă controlul maşinii. Din fericire, la zece metri mai departe, intră pe o stradă adiacentă şi încetini.

Era timp. Când se îndreptă spre una dintre ieşirile din „Zona Pronaf', întâlni trei camionete, pline cu *Federales* înarmaţi, alergând spre locul exploziei.

După cinci sute de metri, trecu în trombă prin punctul de control abandonat, strecurându-se printre stâlpii din plastic portocaliu.

Nu avea decât să înfrunte din nou furia lui „El Diablo".

*

Deflagraţia îl luă prin surprindere pe Malko. Chiar şi amortizată de zidurile hotelului, făcu să vibreze aerul şi chiar avu impresia că pereţii se mişcau.

O explozie puternică, urmată de o linişte absolută. Se duse în hol, îl traversă, îl îmbrânci pe angajatul de la recepţie ieşit să vadă ce se petrecuse şi coborî în bulevardul Lincoln.

Pe partea dreaptă, la vreo douăzeci de metri de intrarea hotelului, şoseaua devenise un lac de foc. Două carcase de maşini ardeau, una încă pe carosabil, cealaltă proiectată pe un teren viran.

Totul fusese spulberat pe o rază de treizeci de metri, inclusiv două case vechi abandonate.

Malko vru să înainteze, dar trebui să renunţe, atât de puternică era căldura.

Mai multe cadavre, echipate în ţinută de luptă, cu cască, zăceau pe şosea. Mai multe rămăşiţe umane erau împrăştiate peste tot. Camioneta Poliţiei Federale, răsturnată pe o parte, continua să ardă. Furgoneta-capcană nu mai era decât un morman de fiare, cu capota şi portierele smulse. Un miros puternic de cauciuc ars plutea în aer.

Malko privea fix la cele două vehicule. Nu ştia ce se întâmplase exact, dar era sigur de un lucru: maşina-capcană îi era destinată lui.

Era tot acolo când trei camionete albastre ale Poliţiei Federale apărură pe bulevardul Lincoln şi opriră în faţa maşinilor fumegânde, stabilind un cordon de securitate în jurul locului atentatului.

Alte maşini albastre apărură: Poliţia Municipală. Apoi un car de emisie al televiziunii Canal Cinque.

Malko tocmai voia să se întoarcă în hotel când zări o siluetă cunoscută care se strecura printre poliţişti: Elvira Ochoa.

Cu o figură gravă, îi zise lui Malko, imediat ce se apropie.

— V-am prevenit. Ar fi trebuit deja să treceţi de podul Santa Fe…

— Veniţi înăuntru, îi propuse Malko, fără să-i răspundă, este mai linişte.

Poliţiştii împânziseră locul. Cu Elvira Ochoa pe urmele lui, se întoarse în patio. Chiar şi acolo se simţea mirosul de cauciuc ars.

*

Elvira Ochoa şi Malko dădură pe gât două tequila. *Comandante* se ridică.

— O să încerc să aflu ce s-a întâmplat, zise ea. Revin.

Imediat ce plecă, Malko se duse la recepţie.

— Aveţi şampanie? întrebă el.

— *Şi, señor,* cred că da.

— Aduceţi-mi o sticlă în patio. Cu gheaţă multă.

— *Con permesso!*

Nu trebui să-i ceară mai mult. Încă nu sosise cu şampania, când Elvira Ochoa reapăru.

— Din cauza telefonului pe care l-am dat la Poliţia Municipală, explică ea. Ei i-au anunţat pe *Las Federales,* dar i-au anunţat *şi* pe traficanţi. Când au ajuns poliţiştii, o maşină tocmai pleca. Urmăriţi de camioneta Poliţiei Federale, au aruncat în aer furgoneta-capcană parcată pe marginea străzii, care vă era destinată.

Angajatul de la recepţie apăru cu o frapieră cu gheaţă în care era înfiptă o sticlă de Taittinger Brut. Elvira Ochoa făcu ochii mari.

— De ce aţi comandat şampanie?

— Pentru a sărbători supravieţuirea mea. Nu vă place?

— Ba da, o ador, dar aici nu beau niciodată aşa ceva.

Dopul sări cu un pocnet vesel şi umplură paharele.

Noaptea se lăsase complet, şi doar lămpile din patio luminau întunericul.

Goliră sticla de Taittinger aproape fără să vorbească. Era o paranteză.

— Sunteţi încă în timpul serviciului? o întrebă Malko.

— Nu, am venit singură, pentru a afla ce se petrece.

— Fără escortă?

— Da, am maşina mea personală.

— Vreţi să mergem să cinăm?

Elvira Ochoa ezită.

— Este cam periculos fără escortă. Peste tot sunt informatori ai traficanţilor. Nu putem mânca aici ceva?

Evident, nu era chiar locul ideal, dar Malko nu îndrăzni să refuze. *Comandante* îi salvase viaţa, probabil. Restaurantul era la fel de pustiu. Elvira Ochoa se instală pe o banchetă cu faţa spre uşă şi desprinse de la curea tocul cu pistolul, aşezându-l pe banchetă.

Pentru a ignora ambianţa restaurantului pustiu, Malko comandă încă o sticlă de şampanie Taittinger Brut, spre stupefacţia ospătarului. Ciocniră din nou.

Elvira Ochoa ridică cupa.

— *A la vida!*[101]

Pentru viaţă!

Ciudat, sunetul celor două pahare i se păru sinistru lui Malko. Chiar dacă atentatul la adresa lui eşuase, pericolul rămânea. Putea apărea oricând.

*

Chouy „El Diablo” nu scăpa din ochi ecranul televizorului: Canal Cinque prezenta în mod repetat imaginile masacrului de pe bulevardul Lincoln, insistând pe cadavrele împrăştiate peste tot. Niciun poliţist nu supravieţuise. Nouă morţi.

Canal Cinque abandonă cadavrele pentru a-l prezenta pe noul şef al Poliţiei Municipale, Julian Leyzaola, un fost militar trimis la Ciudad Juarez de preşedintele Mexicului pentru a combate criza.

Cu o voce marţială, susţinea că vinovaţii de această crimă atroce vor fi găsiţi şi pedepsiţi…

„El Diablo” închise televizorul şi se întoarse spre „El Gato”. De această dată, nu se înfuriase când aflase ceea ce se întâmplase.

101 Pentru viaţă!

— Vei duce 10.000 de pesos prietenului nostru de la Poliţia Municipală, zise el. Fără el, ai fi fost mort sau la CERESO în acest moment. Mi-a permis să aflu şi un lucru important: o *comandante* din Poliţia Statului a solicitat Poliţiei Municipale să-i anunţe pe *Federales.* O anume Elvira Ochoa. Pare a fi foarte apropiată de *gringo.* Toate acestea ne creează probleme. „Amicii" noştri pot să pună întrebări. Când trebuie să treacă în partea cealaltă?

— Totul este organizat, îl asigură „El Gato", dar mai trebuie să aşteptăm câteva zile. Este vorba de o operaţiune de anvergură. Trimitem în acelaşi timp două sute de kilograme de marfă. Totul va fi ascuns într-unul dintre camioanele de la *maquinadora* Philips. Doar că trebuie să aşteptăm şoferul *bun* şi să terminăm încărcarea.

— *Bueno!* concluzionă „El Diablo". *Înainte* trebuie să-i lichidăm pe *gringo* şi pe prietena sa. Amândoi pot deveni periculoşi. Ai vreo idee?

„El Gato" trebui să recunoască faptul că nu avea. Şeful lui îl privi cu înţelegere.

— *Bueno,* eu am una. Tu o vei realiza şi, de această dată, nu vreau un eşec.

— Voi reuşi, o jur pe Dumnezeu, afirmă „El Gato".

Era şi pielea lui în joc.

Capitolul XIV

Friptura era acoperită cu un strat gros de guacamole, cu cartofi prăjiţi plini de grăsime pe margine. Elvira Ochoa se năpusti asupra farfuriei. Ajutată de Taittinger Brut.

Liniştea era atât de adâncă, încât se auzea

zgomotul tacâmurilor lovite de farfurii.

Angajatul de la recepţie nu părea liniştit. Ştia evident cine era Elvira Ochoa. Or, când *sicarios* veneau să lichideze pe vreunul, îi lichidau şi pe *toţi* martorii.

Şi la Ramada aveau îngheţată, dar nu era aşa de bună... Totuşi, *Comandante* o linse până la ultima picătură.

Şampania o făcuse să se relaxeze. Râse nervos.

— Nu este vesel aici, să mergem să bem o cafea în patio.

Ospătarul îi urmă şi puse cafelele pe masa joasă, lângă fântână.

Un difuzor invizibil transmitea cântece mexicane cu note triste. Elvira Ochoa oftă.

— Ducem o viaţă ciudată! Trebuie să profităm, fiindcă putem muri oricând.

— Nu au încercat niciodată să vă omoare? întrebă Malko.

— Ba da. Un *sicar io* foarte tânăr. Şaisprezece ani. Când am preluat postul. Trăgea prost. În loc să ţintească la cap, a tras în piept. Aveam vesta de kevlar G.K., iar cele două asistente ale mele l-au doborât. Era un amărât: nu fusese niciodată la şcoală şi i-au oferit 10.000 de pesos[102] pentru a mă ucide.

Vorbea cu detaşare, ca şi cum era vorba de altă persoană. Cântecul vorbea despre morţi şi despre *narcos* victorioşi.

Liniştea se lăsase brusc. Malko nu ştia cum să reînceapă discuţia. Elvira Ochoa întoarse capul spre el, fără să vorbească. Nu-i putea distinge expresia

102 800 euro.

privirii, dar al şaselea simţ îl făcu să perceapă ceva neobişnuit, neaşteptat.

Când se aplecă spre mexicancă, ea nu se mişcă. Buzele lor se atinseră la început. Apoi, tânăra îşi întredeschise buzele fierbinţi, angajându-se într-un sărut furios, violent, animalic. Limba Elvirei Ochoa se agita, ca prinsă de nebunie. Gemu când Malko îi masă un sân prin bluză. Apoi se ridică brusc. Malko crezu că vrea să se oprească aici, dar se întoarse spre el şi îl întrebă:

— Unde este camera dumneavoastră?

*

Continuară să flirteze imediat ce închiseră uşa. Elvira Ochoa se dezbrăcă de bluză, dezvelindu-şi sânii frumoşi, ascunşi într-un sutien crem, pe care îl desfăcu imediat. Sfârcurile sânilor, întărite, stăteau la orizontală.

Când Malko începu să o mângâie, ea se dădu înapoi.

— *Espera*[103].

Cu pantalonii încă pe ea, băgă mâna în geantă şi scoase un fel de cutie de pilule, deschizând capacul cu unghia. Cutia conţinea o pudră albă.

Apropiindu-şi nasul, Elvira Ochoa inspiră profund, golind jumătate din cutie. Apoi o închise şi întâlni privirea lui Malko, remarcând un zâmbet ciudat:

— Fără asta, nu aş rezista... Apoi, nu am făcut demult timp dragoste. Am chef să profit.

Era prima dată când Malko vedea un ofiţer de poliţie prizând cocaină înainte de a face dragoste,

103 Aşteaptă.

fără cea mai mică ruşine.

Doar că se afla în Ciudad Juarez, pe o altă planetă. Aşezată pe pat, mexicanca se descălţă de ghete, apoi îşi dădu jos pantalonii, aruncând holsterul pe pat, rămânând doar într-un slip negru. Se întinse pe pat şi îl privi pe Malko provocator.

Când se întinse lângă ea, începu să-i descheie meticulos cămaşa, apoi îşi lipi buzele calde de pieptul lui.

— Sper că mă vei face să juisez bine, zise ea. Am nevoie. Mai scap de presiune.

Câteva clipe mai târziu, întinsă peste Malko, în timp ce îl săruta pasional, se freca de piciorul lui. Sălbatic. Juisă cu un ţipăt scurt şi îl sărută şi mai tare.

Apoi, se întinse pe spate, cu picioarele desfăcute.

Când Malko se înfipse în ea, avu impresia că plonjează în lavă. Elvira Ochoa se mişcă violent, ca pentru a-l înfige şi mai bine în ea, apoi, încolăcindu-şi braţele după gâtul lui Malko, începu să se agite cu furie. O simţea cum se freacă şi juisează a doua oară. Continuară aşa cât timp putu.

Revenindu-şi după un nou orgasm, Elvira Ochoa se ridică brusc. Luând cutia de pastile din geantă, o deschise şi i-o întinse lui Malko.

— Ia şi tu, îl sfătui ea, vei rezista mai bine. În seara aceasta, am nevoie de multă dragoste.

*

Ivirea zorilor îl trezi pe Malko. Sau mai degrabă îl smulse din toropeală. Nu dormise. Cocaina şi Elvira. Aceasta din urmă fusese de nestăvilit. Când Malko

obosea, se arunca pe el sugându-i sexul ca o nebună, lipsită de îndemânare, dar eficace. Până ce îşi revenea pentru a o lua de la capăt.

Între două reprize, îi mărturisise, aproape timid.

— Într-o zi, aş vrea să întâlnesc un *singur* bărbat care să mă epuizeze. Până acum nu am găsit...

Elvira dormea pe o parte, cu genunchii la gură. Îi mângâie uşor coapsa şi ea tremură; fără să se trezească, se mişcă, apoi, singură, se aşeză în genunchi, cu capul în pernă. Graţie cocainei, Malko avea o nouă erecţie. Ştia că va plăti această excitaţie trecătoare, dar de ce să nu profite... La rândul său, se aşează în spatele tinerei şi îi căută sexul.

Era la fel de fierbinte şi, în această poziţie, se putea înfige şi mai adânc. Elvira începu să geamă, apoi să ţipe. În ciuda epuizării, continua să aibă erecţie.

Ceea ce îi dădu idei perverse.

Retrăgându-se, se apropie de sfincterul tinerei.

Mexicanca tresări violent şi îl evită.

— Nu, zise ea ferm. Doar când mă voi căsători. Acesta va fi cadoul meu de nuntă.

Nu era genul care să fie violată. Malko renunţă şi se înfipse din nou în ea. Într-o cavalcadă dezlănţuită.

Ultima.

Întinsă sub el, încă scuturată de un nou orgasm, Elvira aruncă o privire la ceas şi zise:

— Trebuie să merg la birou.

În timp ce ea era în baie, Malko se întrebă dacă ziua avea să-i aducă ceea ce căuta: o pistă pentru găsirea celor cinci membri Hezbollah.

Elvira Ochoa reapăru, relativ aranjată, cu

cearcăne sub ochi. Într-o clipă, fu îmbrăcată. Ultimul gest fu să-şi pună holsterul la curea.

Curios, Malko o întrebă zâmbind:

— De unde ai cocaina?

— Din confiscări, zise ea. Mai luăm câte puţin.

Se aplecă peste pat şi îi atinse buzele.

— *Adios.* Mulţumesc de şampanie. Aveţi grijă cu José Camacho. Este un asasin şi un mincinos. A lichidat 34 de persoane pentru Los Aztecos, plus ce a făcut pentru el. Este în închisoare pentru foarte mult timp.

— Voi fi atent, promise Malko.

*

Vicente Ortiz îl privi pe Malko intrigat.

— Ce s-a întâmplat pe stradă? Sunt două carcase de maşini, dintre care una a poliţiei federale.

Nu se vorbeşte decât despre asta pe Canal Cinque.

Malko nu vru să-l sperie.

— Am auzit explozia, afirmă el, dar eram aici. Nişte traficanţi urmăriţi de poliţie au aruncat în aer o maşină-capcană.

Vicente Ortiz nu insistă.

— *Vamos a la carcel!*[104] în mod normal, totul ar trebui să decurgă bine.

Luară maşina lui Vicente Ortiz. În ciuda traficului fluid, avură nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge la închisoarea CERESO, aflată în sud-vestul oraşului, la vest de Panamerican, în faţa aeroportului, la vreo cincisprezece kilometri de centru, între o zonă industrială şi o zonă militară. Un

104 Să mergem la închisoare!

peisaj de terenuri virane, depozite şi câteva clădiri modeme.

Vicente Ortiz intră pe un bulevard mare şi opri în faţa unei clădiri din cărămizi roşii, cu două etaje, în spatele unui autobuz mare, alb, gol. Un zid înalt izola închisoarea, întărit cu foişoare care depăşeau cu câţiva metri zidul acoperit cu sârmă ghimpată.

Merseră la intrarea vizitatorilor, în dreapta clădirii roşii. Un panou mare anunţa că familiile erau acceptate doar duminica. Trecură de un alt s Să mergem la închisoare!

Grilaj. Observaţi de ocupanţii foişorului. Peste tot proiectoare, câte o duzină la fiecare foişor, împrejmuirea era înălţată cu rulouri enorme de sârmă ghimpată şi cu câte un foişor la fiecare douăzeci de metri.

După ce parcurseră un coridor în aer liber, între două garduri, ajunseră la un grilaj întredeschis, păzit de mai mulţi bărbaţi în civil sau în uniforme, înarmaţi cu mitraliere şi dotaţi cu staţii de emisie-recepţie.

Masivi, cu figuri ameninţătoare, cu stema Mexicului pe braţul drept.

Vicente Ortiz se apropie şi discută câteva clipe, după care se întoarse la Malko.

— *Comandante* Miranda va veni.

Sosi câteva minute mai târziu, masiv şi burtos, cu o mustaţă mare, care îi dădea un aer de Sancho Panza, falei, vizibil bine hrănit. Abia i se vedeau ochii, atât de gras era.

Îl urmară într-o mică încăpere unde li se cerură actele de identitate. În timp ce Malko se pregătea de verificare, văzu cu colţul ochiului cum Vicente Ortiz

îi întinde lui *comandante* un exemplar din *Diario de Ciudad Juarez* îndoit, pe care ofiţerul îl primi cu un zâmbet radios.

Deodată, chiar el le imprimă pe dosul palmei un tampon impregnat cu cerneală vizibilă doar la ultraviolete. În fine, îi conduse printr-un labirint de culoare şi grilaje care se deschideau pe rând.

Peste tot, gardieni în uniforme gri-camuflaj, înarmaţi cu mitraliere.

Vicente Ortiz îi şopti lui Malko:

— Mergem la „casa nr. 2”, cea unde sunt grupaţi membrii clanului Aztecos. Fiecare bandă cu *casa* ei, altfel se ucid între ei... O *casa* se compune din 42 de celule, în care se înghesuie peste trei sute de deţinuţi. Grădini, o cantină şi o capelă.

— Sunt multe *case*?

— Şaptesprezece.

— Unde sunt Artistos Assassinos?

— Casa nr. 3. Este separată printr-un zid de casa nr. 2, a bandei Aztecos.

Ajunseseră. Mai mulţi deţinuţi jucau *pelota bască*[105] la peretele care îi separa de inamicii lor. Nici nu se uitau la vizitatori.

Pe perete era un anunţ mare scris cu albastru: *Libres en Cristo*[106].

Comandante Miranda vorbi cu un deţinut tatuat până la ochi, apoi se întoarse spre Malko.

— José Camacho va veni. Este în capelă. Se roagă „fecioarei morţii”...

Peste tot, înscrisuri religioase. Capela părea nouă. *Comandante* Miranda remarcă:

105 Joc cu minge din cauciuc, de origine bască, (n. tr.).
106 Liberi întru Hristos.

— Sunt foarte pioşi. Ei se ocupă de întreţinerea capelelor.

Malko simţi nevoia să se frece la ochi. Erau totuşi într-un loc unde oamenii aveau mâinile pline de sânge şi erau gata să şi le păteze din nou.

Se opriră în faţa unei biserici verde pal, cu aceeaşi inscripţie pe faţadă *Libres en Cristo,* deasupra *Centro Cristiano Evangelico*[107]*.*

Nu era trist să fii capelan în acest loc!

Deodată, un tânăr cu craniul ras, îmbrăcat într-un halat alb şi pantaloni, apăru din biserică.

— Este José Camacho, şopti Vicente Ortiz.

*

Braţele acestui *sicario* erau tatuate de la umeri până la încheieturi. Pe cel drept, portretul unui anume Hector, printre alte desene; pe cel stâng, un minunat şarpe, cu un cap de indian printre alte desene mai neclare.

José Camacho înaintă spre vizitatori. Faţa lui era complet inexpresivă, cu o privire goală. Le întinse o mână moale şi se aşeză pe o bancă alăturată, unde se afla un caiet.

— Învaţă să citească, şopti Vicente Ortiz.

— Ce vârstă are?

Centrul Creştin Evanghelic.

— Douăzeci şi unu. Este condamnat pe viaţă.

Valoarea nu aşteaptă trecerea anilor.

— Ştie ce caut eu? întrebă Malko.

— Nu.

— Este periculos?

Niciun gardian prin preajmă.

107 Centrul Creştin Evanghelic.

— Nu aici, îl asigură Vicente Ortiz, dar este feroce. A răpit o femeie pentru a cere o răscumpărare de 500.000 de pesos[108]. Cum familia întârzia să plătească, i-a tăiat două degete cu un satâr şi le-a trimis rudelor. Au plătit. A fost arestat după o urmărire a poliţiei şi au descoperit şi alte crime.

Un înger trecu şi fugi, uimit.

— Nu va mai ieşi niciodată? întrebă Malko.

— Puţin probabil.

— De ce ar avea nevoie de bani?

— Pentru a trăi mai bine. Aici, tară bani, eşti mort: nu mâncare, nu droguri, nu scapi de sâcâielile gardienilor. Cu bani poţi obţine chiar şi femei, un telefon mobil. Gardienii închid ochii.

— Mergeţi.

Malko se duse să se aşeze lângă José Camacho care îl privi chiorâş. Avea deschis pe genunchi un curs de gramatică, iar ca semn de carte o fotografie a Papei Ioan al XXIII-lea...

— *Que quieres?*

— Să te ajut să câştigi bani, zise Malko.

— Cum?

— *Bueno,* zise Malko. Banda Aztecos adăposteşte cinci bărbaţi care nu sunt mexicani, ci libanezi. Vreau să aflu unde sunt ţinuţi.

José Camacho îl privea, complet inexpresiv. Te puteai întreba dacă înţelegea. Malko adăugă imediat:

— Sunt dispus să plătesc 100.000 de pesos pentru această informaţie.

Privirea lui José Camacho se animă uşor.

— Puteţi să aflaţi? insistă Malko.

108 40.000 de dolari.

Deţinutul ridică două degete.

— *Dos dias?*[109]

Apoi se cufundă în citit, fără să se mai intereseze de Malko. Acesta înţelese că făcuse destul pentru astăzi.

— Să mergem! îi zise el lui Vicente Ortiz.

Refăcură traseul printre grilaje şi sârmă ghimpată, îşi recuperară actele şi ieşiră din închisoare. Autobuzul alb nu se mişcase.

Ajuns la volan, Vicente Ortiz părea neliniştit.

— Tot oraşul va afla că l-aţi vizitat pe José, zise el. Foarte puţini *gringos* intră în închisoare.

— Şi?

— Nu ştiu ce i-aţi cerut, dar este periculos. Foarte periculos. Pentru dumneavoastră, ca şi pentru el.

— Este în închisoare.

— În fiecare săptămână sunt descoperiţi deţinuţi sugrumaţi în celula lor. Este suficient să plăteşti un gardian care deschide uşile. Poate chiar să împrumute un cuţit.

Aceasta era o închisoare bine controlată.

— Mulţumesc, zise Malko. Voi fi atent. Ne întoarcem peste două zile...

Aveau să fie două zile foarte lungi.

Capitolul XV

Chouy „El Diablo” tocmai aflase vestea prin intermediul unuia dintre spionii săi de la închisoarea CERESO. *Gringo* trimis de DEA îl vizitase pe un fost membru al clanului lor, reţinut pentru răpire în formă gravă, fără legătură cu activitatea lui pentru

109 Două zile.

Aztecos. De aceea nici nu l-au ajutat. Membrii bandei aflaţi la închisoare păstrau uneori legătura cu şefii lor care îi recuperau la ieşire şi îi finanţau pentru a organiza expediţii punitive împotriva rivalilor din Artistos Assassinos.

Or, Chouy „El Diablo” ştia că José Camacho era la curent cu multe afaceri. Ceea ce reprezenta un risc.

Retras în fortăreaţa sa din Anapra, „El Diablo” lupta împotriva bandei Artistos Assassinos, dar această vizită la CERESO reprezenta un nou pericol.

Se întoarse spre cei doi *sicarios* care stăteau de pază în living.

— Mergeţi după „El Gato” şi „El Chupon”.

Porecla lui Manuel Urbina.

Trei minute mai târziu, cei doi bărbaţi erau acolo, supuşi şi neliniştiţi. *El Jefe* era ursuz. Le expuse situaţia.

— Dacă *gringo* obţine informaţii despre aceşti „amigos” ai noştri, poate fi foarte grav pentru noi. Cei din FARC ţin mult ca noi să-i trecem graniţa. Dacă apare vreo problemă, riscăm să le dea marfa celor din Artistos Assassinos. Vă imaginaţi rezultatul…

Mai mulţi bani şi lichidarea bandei Aztecos.

Cartelurile nu aveau sentimentalisme.

Manuel Urbina nu ezită.

— Trebuie lichidat José Camacho.

„El Diablo” scutură din cap.

— Este atent şi poate să dureze mult timp.

— Deci, concluzionă „El Gato”, trebuie lichidat *gringo*? Am încercat deja.

— Sau amândoi, întări Manuel Urbina.

„El Diablo” aprobă.

— Îi vom ataca pe amândoi. Doar că trebuie lovit la sigur, în cazul acestui *gringo.*

— Nu va fi uşor, remarcă Manuel Urbina. Este protejat de această *hija de puta, comandante* Ochoa.

— Atunci, trebuie mai întâi să o lichidăm pe *esta perra*[110]*,* sugeră „El Gato” căruia îi plăceau soluţiile simple. O putem face cu sprijinul celor de la Poliţia Municipală.

„El Diablo” se abţinu să dezaprobe, dar îşi folosea mai mult creierul.

— Bineînţeles că putem s-o facem! acceptă el, dar lovitura trebuie bine pregătită. Nu este *niciodată* singură. Deci, va dura un timp; pe care nu ni-l permitem. *Gringo* se duce din nou la închisoare poimâine.

Liniştea apăsătoare care urmă îi arătă că cei doi subordonaţi nu aveau altă soluţie. El avea una, dar cerea o reuşită de 100. Se întoarse spre „El Gato”.

— Jorge, dacă îţi spun că *gringo* se află într-un anumit bar, la o anumită oră, ai putea să te ocupi de el?

— *Como no!* făcu *sicario*, cu ochii strălucind de bucurie anticipată. Este suficient să avem câţiva oameni…

— *Bueno.* O să mă ocup.

Ieşiră din cameră coborând la parter, care servea drept „cazarmă” pentru garda de corp a lui *Jefe.* Rămas singur, acesta formă un scurt SMS şi îl expedie. Îşi asuma riscuri, dar nu avea de ales.

Gringo trebuia lichidat.

Repede.

---

110 Această căţea.

*

Malko ieşi din Ramada şi inspectă bulevardul Lincoln. Era pustiu, în afară de o maşină staţionată ceva mai departe, pe care o văzuse deja. Se duse la maşina lui şi porni spre centru. Elvira Ochoa îi dăduse întâlnire, prin SMS, în faţa Colegiului American, într-o zonă controlată de Artistos Assassinos. Acolo unde nu exista riscul să vină cei din banda Aztecos.

Nu ştia de ce.

Când ajunse, nu văzu pe nimeni. Făcu câteva ture pe strada Chamorro fără să vadă vreo maşină de poliţie. În cele din urmă, opri în faţa colegiului. În afară de câteva autobuze verzi şi rarele maşini particulare, circulaţia era aproape inexistentă. Era atât de cald, încât se topea asfaltul.

Piuitul unui SMS îl făcu să tresară.

„RV Restaurante Aroma, Avenida Tomas Fernandez. E.O."

Trebui să oprească la o benzinărie pentru a localiza restaurantul. Harta sa nu avea un index al străzilor. Îi trebui totuşi o jumătate de oră pentru a-l găsi. Bulevardul Tomas Fernandez era mărginit de imobile dărăpănate, localuri închise şi baruri incendiate.

Parcarea restaurantului Aroma se afla lângă o grădiniţă pustie: mamele se temeau să nu-şi expună copiii la gloanţele rătăcite ale unor *sicarios.*

O altă maşină se afla în parcare, fără numere, aparent în stare degradată, aproape o epavă.

Intră în restaurant şi o zări pe Elvira Ochoa, într-un

colţ, în faţa unei farfurii de tacos. Îl salută şi, fără nicio urmă de intimitate, îi făcu semn să se aşeze.

— *Que tal,* Malko? întrebă ea.

Era prima dată când îi spunea pe numele mic.

— Vizita mea la închisoare a fost utilă.

După care îi povesti întâlnirea cu José Camacho.

Tânăra aprobă.

— José Camacho era un tip important în banda Aztecos. El fusese însărcinat să-i conducă pe cei sosiţi din Columbia. Ştie unde se află. Problema e, va spune? Dacă trădează, ştie că banda îl va ucide. Într-o zi, într-o lună, într-un an. Trădătorii nu sunt acceptaţi, este o chestiune de supravieţuire. Din fericire, acest gen de oameni gândesc cu picioarele: omul ăsta nu se gândeşte decât la banii pe care i-aţi promis. Trebuie spus că *sicarios* au o speranţă de viaţă destul de scurtă…

Reluase adresarea politicoasă, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Pentru asta aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Malko.

El nu îndrăznea să o tutuiască.

Elvira Ochoa ridică privirea, după ce verifică scurt uşa.

— Nu numai, zise ea. Am un „pont”. Ăştia din Aztecos vor încerca să vă omoare.

— Nu este ceva uimitor, remarcă Malko, deja au mai încercat.

— Este adevărat, recunoscu Elvira Ochoa, dar de această dată femeia care m-a informat mi-a spus că „El Diablo”, personal, a pus la punct un plan care nu poate eşua.

Fără să vrea, Malko simţi o furnicătură pe şira

spinării.

— Ce trebuie să fac?

— Să fiţi foarte prudent, îl sfătui Elvira Ochoa. Şi să vă luaţi anumite măsuri de precauţie.

— Care?

— V-am adus o maşină blindată. Nu pare, dar blindajul este eficient. Aparţinea unei bande din Chihuahua şi a fost confiscată de poliţie. Am recuperat-o dintr-un hangar. Nimeni nu-şi aminteşte de ea. Cred că vor încerca să vă atace pe stradă, ca de fiecare dată, pentru a putea să se retragă uşor. Evident, nu vă protejează de orice, dar blindajul reţine gloanţe de la toate armele folosite de traficanţi: Kalaşnikov, Uzi, pistoale, mitraliere. Iată cheia…

O puse pe masă.

Malko era sincer mirat.

— Cum vă pot mulţumi?

Elvira Ochoa zâmbi aproape dulce.

— Rămânând în viaţă. Vă admir, sunteţi un adevărat *caballero.* Libanezii sunt problema dumneavoastră, dar aş vrea să reuşiţi…

Malko luă cheia, mişcat.

— Când ne vedem? întrebă el.

— Nu curând, este prea periculos. După aceea, când vă veţi întoarce de cealaltă parte a graniţei. Mă veţi invita la cină…

Câtă pudoare!

— Nu luăm prânzul? o întrebă Malko.

— Nu, nu am timp. Am descoperit o nouă „narcofosă”. Trebuie să merg acolo.

— De ce aţi venit, atunci?

Elvira Ochoa zâmbi.

— Pentru un alt motiv. Am primit un telefon la birou, dimineaţă. Din partea lui Chapo Guzmann.

— Cine este?

— Şeful bandei Los Artistos Assassinos.

— Vorbiţi cu el?

— Nu cu el, bineînţeles, dar am identificat pe unul care face parte din banda lui.

— Ce legătură are cu restaurantul acesta?

— Vine aici din când în când. Este favoritul său. Nu stă niciodată mult timp. Cel care mi-a vorbit ştia că vă cunosc. Mi-a cerut să vin aici cu dumneavoastră. Ca să poată să vă recunoască.

Malko era chiar stupefiat.

— Sunteţi în relaţii bune cu acest criminal? Ştiţi unde se află?

— Nu, bineînţeles, se mişcă mult. Guvernul mexican a fixat suma de zece milioane de pesos pe capul lui.

— Şi dumneavoastră vorbiţi cu el?

Elvira Ochoa zâmbi.

— Uneori, bandele se urăsc. Putem obţine informaţii interesante.

— De ce vrea să mă cunoască?

— Nu ştiu, mărturisi tânăra. Dar, *pentru moment,* nu vă vrea răul. Cred că ştie că luptaţi contra bandei Aztecos. Duşmanii duşmanilor mei sunt prietenii mei, adăugă ea, cu o jumătate de zâmbet.

— Dar cine m-a putut identifica aici? întrebă Malko.

— Personalul. Sunt unii care îi informează pe cei din Artistos Assassinos. *Bueno,* mă veţi ţine ia curent.

Era cel mai preţios aliat. Când se ridică, îşi puse

mâna pe a ei.

— Vreau să vă revăd înainte de El Paso, îi ceru el. Şi eu sunt sub presiune.

Ea nu-şi retrase mâna şi trăsăturile i se îmbunară.

— O să văd. Este dificil. Vă sun.

Când porni spre uşă, remarcă faptul că avea un mers mai feminin, cu un legănat mai neobişnuit al şoldurilor.

Semn că avea cu adevărat chef să-l revadă pe noul său amant.

Malko ieşi din Aroma, întrebându-se care dintre ospătarii zâmbitori şi simpatici îl informa pe Chapo Guzmann.

În parcare, vechiul Chevrolet gri blindat era încins. Trebui să îşi dea silinţa să deschidă portiera. O portieră de seif: Elvira Ochoa nu minţise...

Motorul demară greoi. În ciuda direcţiei asistate, Chevrolet-ul era dificil de manevrat. În ce privea viteza, era leneş ca o vacă... Prea grea pentru motorul original. Se tara cu patruzeci la oră pe un bulevard pustiu.

Geamurile aveau cinci centimetri grosime... Avu nevoie de aproape o oră să revină la Ramada şi sună la Avis pentru a le cere să se ducă să recupereze maşina din parcarea de la Aroma.

Îi mai rămâneau treizeci şi şase de ore până la întâlnirea cu José Camacho.

Un interval în care Aztecos aveau să încerce să-l asasineze, cu siguranţă.

*

Hotelul Rex, cu faţada albastră, balcoanele lungi şi

restaurantul specializat în *burritos* şi *enchiladas* de la parter, cu taburetele aşezate pe trotuar, nu părea cine ştie ce. Bucătarul, ocupat să servească tacos unui client, încremeni când văzu maşina 4×4 albă, tară numere de înmatriculare, oprind în faţa hotelului. Alte două maşini se aliniară în urma ei, pline cu oameni, din care nu coborî nimeni.

Era clar că nu veniseră să mănânce.

Nu se vedea nimic prin geamurile negre ale maşinii 4×4, totuşi, singurul client al terasei îşi înghiţi mâncarea atât de repede, încât se înecă, după care se grăbi să plece.

Bucătarul încercă să-şi păstreze calmul. El nu putea închide magazinul.

Portiera din dreapta spate a maşinii 4×4 se deschise şi din ea coborî un bărbat corpolent, îmbrăcat într-o elegantă cămaşă mexicană brodată, descheiată, lăsând să se vadă un bust păros pe care atârnau mai multe lanţuri din aur. Se apropie de tejghea, se instală pe un taburet şi ceru:

— Fă-mi un tacos bine umplut, *amigo.*

Bucătarul crezu că i se face rău. Cunoştea figura clientului său, văzând-o afişată la Poliţia Federală pe un avizier care anunţa cinci milioane de pesos recompensă pentru arestarea lui…

Reuşi să onoreze comanda şi îl privi pe „El Diablo” mâncând şi golind o sticlă de bere Star. Când termină, traficantul zise cu o voce calmă, după ce puse nişte bancnote pe tejghea:

— Este târziu, ar trebui să te întorci acasă…

Bucătarul îşi dăduse deja jos şorţul… După trei minute, alerga tară să se uite în urmă. „El Diablo” intră în hotelul Rex, care îi aparţinea. Dăduse ordin

şi nu mai era niciun client. Nu exista lift, dar nu urcă mai sus de primul etaj.

Deschise prima uşă a unei camere cu obloanele închise, care dădea spre stradă, şi îşi aprinse o ţigară de foi.

Întârzia.

Abia după o jumătate de oră auzi paşi pe scări. La întâmplare, scoase pistolul Colt 45 şi îl puse lângă el. Deşi erau aproape zece oameni de-ai lui pe stradă.

Femeia deschise uşa şi se opri, intimidată.

— *Buenas!* zise traficantul. Îmi pare rău că ţi-am cerut să vii, dar este important. *Muy importante.* Ia loc.

Se aşeză pe marginea patului, paralizată.

„El Diablo” o înspăimânta, dar în acelaşi timp, îi dădea mulţi bani.

*

Malko se întorsese la hotel şi se închisese în cameră.

Până la întâlnirea cu José Camacho, nu avea nimic de făcut. Decât să spere că Elvira Ochoa îi va fixa o nouă întâlnire.

Nu într-un restaurant pustiu.

Sunetul mesageriei îl făcu să tresară. Deschizând, descoperi un mesaj foarte scurt.

„RV Kentucky Bar, 7 p.m., azi. JMC.”

Se uită gânditor la ecran: JMC nu putea fi decât John Mac Cain. Pentru ca şeful DEA să se deplaseze în Ciudad Juarez, chiar dacă nu era decât un pod de traversat, însemna că avea ceva foarte important

să-i spună lui Malko. Numai să nu fie o altă persoană, americanii din DEA neavând dreptul să vină în Ciudad Juarez.

Oricum, trebuia să onoreze întâlnirea. Kentucky Bar nu era decât la câteva sute de metri de podul Santa Fe. Agentul DEA nu îşi asuma prea multe riscuri.

*

Chevrolet-ul gri blindat se ţâra cu cele două tone şi jumătate ale sale. Malko avea impresia că se află la volanul unui camion vechi. Dădu în bulevardul Benito Juarez şi căută un loc de parcare. Era unul din puţinele locuri din oraş unde staţionarea era oarecum reglementată, din cauza circulaţiei dinspre pod.

Trebui să parcurgă aproape o sută de metri înainte de a găsi un loc şi se întoarse pe jos.

Kentucky Bar, cufundat într-un semiîntuneric roşiatic, era complet gol, cu excepţia a doi mexicani din spatele barului.

Malko se instală pe un taburet şi comandă o tequila „Tradicional”.

Deasupra barului, drapele americane şi mexicane fuseseră prinse de tavan şi peretele era plin cu fotografii vechi, îngălbenite, ale clienţilor din vremurile bune. Al Capone, John Wayne, Steve Mac Queen. O muzică mexicană în surdină îi amintea unde se afla.

În afară de muzica de fond, în local domnea o linişte de plumb.

Ceva îl frapă pe Malko. La această oră, ar fi trebuit

să fie câţiva clienţi. Arborând un zâmbet inocent, îl interpelă pe barman.

— Nu aveţi mulţi clienţi…

Mexicanul, încurcat, recunoscu.

— În seara aceasta, este linişte…

Vocea îi suna fals. Malko surprinse atunci un schimb de priviri între bărbatul din spatele casei de marcat şi barman. Păreau jenaţi amândoi. Fără încetare, privirile lor se îndreptau spre uşă. Ca şi cum aşteptau pe cineva.

Brusc, se simţi în pericol. Punând o bancnotă de cinci pesos pe tejghea, ieşi din Kentucky Bar fără nicio vorbă.

Până la urmă, putea aştepta în maşină, urmărind intrarea în bar.

Cum ieşea pe bulevardul Benito Juarez, remarcă un *cholo*[111] care îl privi fix înainte de a alerga pentru a dispărea pe o stradă laterală. Malko era intrigat: de obicei, copiii mexicani nu erau temători, ci din contră. În faţa barului, un vânzător ambulant de tacos tocmai îşi strângea bagajele.

Se îndreptă spre maşină. Zgomotul unei frâne puternice îl făcu să tresară.

Căruciorul vânzătorului de tacos zăcea în mijlocul şoselei, lovit în plin de un 4×4 mare care tocmai dădea cu spatele pentru a-şi degaja ieşirea.

Comerciantul ambulant se ridică. Malko se aştepta ca acesta să se precipite spre maşina care îl lovise.

Deloc: alerga ca şi cum era urmărit de un diavol. Malko simţi un val de adrenalină care îi invadă arterele. Vehiculul 4×4 tocmai se strecura printre triciclul răsturnat şi trotuar pentru a-şi continua

111 Puşti.

cursa spre Malko.

Acesta alerga deja pentru a ajunge la maşină. În momentul în care se apropie de ea, îi sări ceva în ochi: Chevrolet-ul părea că se lăsase. Îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege că pneurile de pe spate fuseseră sparte.

Cu pulsul la maximum, deschise portiera Chevrolet-ului şi urcă, pornind motorul pentru a putea încuia portierele.

Se auzi un clic al încuietorilor tocmai când apăru un vehicul care se opri în dreptul lui. Maşina 4×4 cu geamuri fumurii care îl lovise pe vânzătorul de tacos.

Portierele de pe partea lui se deschiseră, şi din maşină ieşiră doi bărbaţi cu feţele acoperite de măşti de Halloween, cu guri mari rânjite şi buze de un roşu fluorescent.

În schimb, mitralierele lor nu erau accesorii de carnaval.

Nici nu coborâră bine, că deschiseră focul asupra maşinii lui Malko, concentrând atacul spre el.

Geamul blindat amortiza zgomotul împuşcăturilor şi se albi instantaneu în mai multe locuri.

Fără blindaj, Malko ar fi fost făcut bucăţi.

Meticuloşi, cei doi trăgători continuară să ţintească geamul, sperând să-l distrugă. După fiecare impact, toată maşina vibra.

Scuturat ca un prun, Malko tresărea la fiecare bubuitură. Deodată, văzu un al doilea 4×4 depăşindu-l şi oprindu-se în faţa lui, blocându-l. Câteva secunde mai târziu, simţi un şoc în spatele maşinii. Îl bloca un al treilea 4×4! Era prins ca într-un cleşte.

În timp ce atacanţii cu mitraliere continuau să tragă în maşină, din celelalte două 4×4 coborâră alţi ţipi cu Kalaşnikov şi Uzi. Şi ei purtau măşti de Halloween.

În câteva secunde, deschiseră focul, acoperind maşina de gloanţe.

Cu un singur scop: să-l ucidă pe Malko.

Capitolul XVI

Impacturile se transformau în lovituri înfundate, pe geamuri, blindajul portierelor şi parbriz. Acesta era deja înceţoşat în mai multe locuri, dar nu cedase. Şapte sau opt *sicarios* trăgeau în acelaşi timp. Maşina era atât de grea, încât nici nu se clintea în urma impacturilor.

După un minut, trăgătorii realizară că blindajul maşinii rezista *chiar* şi la gloanţele de Kalaşnikov…

Ghemuit pe scaunul său, Malko era neputincios. Punându-şi alături pistolul Glock, formă pe telefon numărul de urgenţă al poliţiei. Auzi vag o voce răspunzând, dar zgomotul bubuiturilor o acoperea. Urlă în telefon:

— Sunt în faţa barului Kentucky. Se trage asupra maşinii mele.

Imposibil să audă răspunsul.

Realiză deodată că tirul adversarilor se concentra acum pe încuietori… Dacă reuşeau să distrugă una dintre ele, Malko era ca şi mort. Un *sicario,* care nu părea să aibă nici douăzeci de ani, lipi ţeava de Kalaşnikov de încuietoarea portierei.

Dacă Malko nu reacţiona, era pierdut.

Motorul era încă pornit. Malko apăsă la maximum

acceleraţia. Mai întâi, maşina cu pneurile din spate sparte, nu se clinti, apoi se mişcă uşor.

Destul pentru a evita tirul asupra încuietorilor.

Cu dinţii strânşi, Malko acceleră, rugându-se ca ambreiajul să nu cedeze.

Centimetru cu centimetru, Chevrolet-ul greoi începu să înainteze, legănat. Suficient cât să deruteze tirul adversarilor. Agăţat de volan, Malko se contopea cu maşina, fără să se mai preocupe de exterior.

Partea din faţă atinse maşina 4×4 care îl bloca. Chevrolet-ul era atât de greu, încât împinse vehiculul ca pe o paiaţă din paie.

Tirul continua, ca la poligon. Malko răsuci de volan, degajând maşina din capcană. Ca o insectă mare rănită, vehiculul blindat începu să avanseze lent, scăpând dintre cele trei maşini 4×4 care îl blocau.

Totuşi, adversarii săi nu renunţau, alergând în jurul maşinii şi trăgând de zor. Dar, fiindcă maşina era în mişcare, nu reuşeau să nimerească încuietorile.

Cu dinţii strânşi, Malko intră pe bulevardul Benito Juarez, complet pustiu. Pietoni şi vehicule dispăruseră. Aruncă o privire în retrovizoare: un *sicar io* fixase capătul ţevii mitralierei pe încuietoarea portbagajului. Se auzi un zgomot surd şi, speriat, Malko văzu că se deschide.

Dacă partea din spate a habitaclului nu era blindată, era mort.

Un alt *sicario* se poziţionă în spatele maşinii şi trase o rafală de Kalaşnikov în portbagajul deschis, provocând doar nişte zgomote surde.

Spatele era blindat.

Deodată, Malko văzu pe unul dintre *sicarios* aruncând o grenadă în portbagaj.

*

În momentul în care grenada explodă, scuturând întreg vehiculul, văzu un val de girofaruri în faţă! mai multe vehicule de poliţie înaintau pe bulevardul Benito Juarez, înspre el.

O mitralieră grea, cu care era echipată una dintre camionete, începu să scuipe flăcări. Trăgeau spre *sicarios.* Brusc, împuşcăturile asupra maşinii încetară. Malko zări oameni care alergau, sărind în maşinile 4×4, în timp ce se apropia mulţimea de maşini de poliţie. Una dintre acestea trecu pe lângă Chevrolet şi zări sigla *Policia Federal.*

Cea mai puţin coruptă.

Maşinile 4×4 cu geamuri fumurii se retrăgeau în dezordine, într-un schimb de împuşcături.

Malko avea impresia că erau zeci de maşini de poliţie! Şoseaua era presărată cu cadavre.

Sicarios doborâţi. Una dintre camionete trecu peste corpul unui rănit care încerca să o evite, tăindu-l în două, într-un jet de sânge şi organe.

Bulevardul era plin de bărbaţi cu căşti, cu veste antiglonţ GK, uniformă de camuflaj, înarmaţi până în dinţi.

Curând, Chevrolet-ul fu înconjurat complet de poliţişti. Malko opri motorul şi deschise portiera.

Nici măcar nu era fisurată... Ieşi, ameţit, în strada ocupată doar de poliţişti. Respirând mirosul acru al prafului de puşcă. Magazinele din jur erau ciuruite.

Numără şase cadavre întinse pe şosea. Toţi, băieţi tineri, în tricou şi pantaloni. Doborâţi de armele grele ale poliţiştilor federali.

Un poliţist îl întrebă dacă era O.K.. Răspunse cu un semn din cap, buimac. Fără maşina blindată, ar fi fost nimicit. Traficanţii loviseră, ca de obicei, în plină zi, în plină stradă, cu o putere de foc teribilă.

Aşa muriseră în urmă cu câteva zile comandantul de poliţie şi soţia acestuia.

Malko încerca să-şi revină. Atacul fusese brutal, dar pregătit.

Cine îi anunţase pe *sicarios* de prezenţa sa la Kentucky? Fără impresia ciudată pe care o avusese, nimic nu l-ar fi putut proteja în bar. Revăzu băiatul alergând pe stradă.

Un pândar care se dusese să-i anunţe pe criminali...

Deodată, se gândi la John Mac Cain. Unde era?

Ca un robot, se îndreptă spre Kentucky, dând cu nasul de obloanele din fier: barul se închisese în grabă.

Privi în jurul lui, căutându-l pe americanul de la DEA, dar nu văzu decât câţiva mexicani speriaţi, împrăştiindu-se în grabă, sub privirile suspicioase ale poliţiştilor federali care opriră câţiva oameni. Aceştia ocupau toată strada, întinzând benzi galbene în jurul maşinii Chevrolet ciuruite.

Brusc, zări o siluetă cunoscută care venea spre el: Elvira Ochoa, cu un ecuson de poliţie agăţat de tricou, în ţinuta obişnuită, dar singură...

— Nu aveţi nimic? îl întrebă ea imediat.

— Nu, făcu Malko, graţie intervenţiei federalilor.

— Veniţi, propuse Elvira Ochoa, lăsaţi Chevrolet-ul

aici.

Malko o urmă până la o Toyota albă, fără niciun semn distinctiv.

— Am venit singură, explică mexicanca, pentru că nu aveam timp să-mi chem escorta.

— Nu vă temeţi?

— Ba da, recunoscu ea, dar nu era ceva prevăzut. Periculos este să mergi pe trasee frecventate des.

Malko urcă în Toyota, punând piciorul pe o puşcă M 16 cu crosă pliantă, aşezată pe planşeu, echipată cu un lansator de grenade M 79. Elvira Ochoa se temea totuşi. Porni în marşarier, apoi întoarse; străzile erau şi mai puţin circulate ca de obicei. Oamenii auziseră împuşcăturile. Elvira Ochoa merse la început spre vest, apoi intră pe Panamerican.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La mine acasă. Un loc unde veţi fi în siguranţă. Nimeni nu ştie unde locuiesc, nici măcar şefii mei. Fac verificări de fiecare dată când mă întorc acasă şi, uneori, iau autobuzul. Este în cartierul Las Acequias, destul de frecventat. Ceea ce a mai rămas din clasa de mijloc din Ciudad Juarez. Zâmbi. Ducându-vă acasă la mine, îmi pun viaţa în mâinile dumneavoastră... Dacă traficanţii ar cunoaşte adresa mea, ar putea să mă omoare uşor.

Făcu la stânga şi, mai departe, trecu pe lângă Country Club, locul cel mai elegant din Ciudad Juarez.

— Iată Los Acequias! anunţă ea.

Aspectul exterior nu inspira încredere. Multe case abandonate, terenuri virane acoperite cu buruieni, mici case baricadate în spatele unor porţi din metal, înconjurate de grădiniţe.

Elvira Ochoa încetini.

— Acolo? întrebă Malko.

O căsuţă cu obloanele trase, cu o antenă de satelit prinsă pe faţadă, o grădină neîngrijită.

— Nu, îl corectă mexicanca, aia este casa vecinului meu. Sau, mai degrabă, era. Casa lui era un *picadero,* un loc unde se vindeau droguri. Făcea parte din banda Aztecos şi aici este un cartier controlat de Los Artistos Assassinos. De atunci, nimeni nu a mai cumpărat casa. Într-o zi, o vor demola…

Opri ceva mai departe, în faţa unei case cu un etaj, aproape asemănătoare, cu obloanele închise şi o faţadă galbenă. Poarta din lemn alb era deschisă. Mexicanca intră, merse pe lângă casă şi se opri în spate. Acolo, maşina era invizibilă dinspre stradă.

Dincolo de grădină, se întindea un teren viran pietros. Uşa era închisă cu două încuietori. Era o căldură sufocantă înăuntru. Mexicanca se grăbi să pornească aerul condiţionat şi îşi puse holsterul cu pistolul pe masa din bucătărie.

— Iată! zise ea, cred că suntem în siguranţă. Presupun că vă este foame. Sper că vă place bucătăria mexicană, altceva nu am…

Bucătăria dădea spre un living de unde pornea un culoar care ducea la uşa principală.

— Nu folosesc niciodată uşa din faţă, explică Elvira Ochoa, şi dorm la etaj: este o uşă blindată în capătul scărilor: în caz de probleme, aş avea timp să chem ajutoare.

— Chiar vă temeţi să nu fiţi atacată?

Elvira Ochoa scutură din cap deschizând frigiderul.

— Aici, se poate întâmpla orice! Ţi se pune o

grenadă sub preşul de la intrarea din faţă... Dacă intri, explodează. *Sicarios* sunt comozi...

În timp ce vorbea, pregătea nişte tacos şi scosese două sticle de bere „Star" din frigider. Era cam ireal, dar Malko îşi simţea picioarele moi.

Începu să se gândească din nou la John Mac Cain. Ce i se întâmplase? Această desfăşurare de forţe nu era pentru el? Să-l omoare pe şeful DEA ar fi fost o victorie incredibilă pentru traficanţi...

În timp ce Elvira Ochoa pregătea tacos, el se instală într-un fotoliu din răchită şi formă numărul americanului.

Care răspunse, de această dată, imediat, cu o voce stridentă.

— Cum merge? *Good news or bad news?*

Malko se sesiză instantaneu.

— Aţi uitat că aveaţi întâlnire cu mine? întrebă el.

Se lăsă linişte la celălalt capăt al telefonului. John Mac Cain întrebă pe un ton mirat:

— Întâlnire? Unde?

— La Kentucky Bar, aici, în Ciudad Juarez!

— Glumiţi? Ştiţi bine că nu avem dreptul să trecem frontiera. De ce spuneţi asta?

Malko îi explică. Americanul rămase mut de surpriză.

— Este o capcană! afirmă el. Cum aţi putut crede?

— Nu vă cunosc toate regulile, explică Malko.

— De unde venea apelul?

— Nu ştiu, era un SMS.

— Trebuie să aflăm cine l-a trimis, făcu John Mac Cain. Dacă avem vreun spion, va plăti. Scump.

— Este al doilea incident, remarcă Malko. Încă nu aţi aflat cine l-a trădat pe Guillermo Ramirez,

„sursa” dumneavoastră? În cazul meu, dacă nu aveam o maşină blindată, ceea ce traficanţii nu ştiau, aş fi fost făcut bucăţi şi nimeni nu ar mai fi auzit vorbindu-se despre acest SMS.

— Vă trimit pe cineva mâine dimineaţă la hotel pentru a recupera telefonul mobil, decise americanul. O să-l analizăm.

— Sunaţi-mă înainte, îl sfătui Malko, fiindcă nu sunt la Ramada pentru moment şi nu cred că dorm acolo. Atât timp cât nu voi şti adevărul.

Închise şi reveni în bucătărie.

Elvira Ochoa tocmai rula un tacos. Îşi dăduse jos jacheta şi nu purta decât o bluză strâmtă, care îi evidenţia umerii largi. Se întoarse, şi Malko îi văzu sânii mulaţi în bluză, cu sfârcurile întărite.

Atmosfera se schimbă imediat.

Se priviră câteva secunde, apoi el făcu un pas înainte şi îşi trecu braţul în jurul taliei mexicancei. Lipindu-i bustul de el. John Mac Cain nu mai exista. Vechiul cuplu Eros şi Thanatos tocmai se forma... Şocul atacului asupra sa eliberase un torent de adrenalină şi testosteron. Brusc, o dorea pe Elvira Ochoa.

Aceasta încercă să scape.

— *Espera, querido,* mai întâi mâncăm!

Lui Malko nu-i mai era foame. Se dădu puţin în spate şi îi cuprinse sânii grei. Rezemată de masă, Elvira încercă să se zbată, şoptind:

— *Tu es loco...*

Tocmai îi desfăcea cureaua pantalonilor, în timp ce-şi strivea gura de a ei. O dată cureaua desfăcută, coborî fermoarul, lăsând să se vadă un chilot alb.

Mâna i se strecură între nailon şi piele, trecu peste

un păr pubian aspru şi atinse sexul. Când degetele lui începură să o maseze, Elvira Ochoa scoase un ţipăt de şoricel şi tot corpul i se înmuie brusc. Cu cealaltă mână îi masa bustul prin bluză.

Agăţată de gâtul lui, mexicanca încerca să nu-şi piardă echilibrul...

Pantalonii îi căzuseră până la glezne. Malko o întinse pe masa de bucătărie, lângă tacos. Rapid, îi smulse ghetele, scoţându-i apoi pantalonii o dată cu şosetele.

Avea o erecţie infernală.

Pe care o scoase la vedere fără să ezite. Se apropie de tânără, iar când aceasta simţi atingerea mădularului prin chilot, se mişcă brusc din bazin.

Malko nu insistă. Depărtând elasticul chilotului, îşi strecură sexul prin deschizătură, tatonă puţin şi se înfipse dintr-o singură mişcare în abdomenul Elvirei Ochoa.

Fu atât de puternic, încât capul mexicancei se lovi de lemnul mesei în timp ce se întindea pe ea.

Malko o cuprinse de picioare, le ridică, le îndoi, apoi o prinse cu mâinile de după umeri. Astfel îşi asigură o poziţie în care să o penetreze cu toată forţa, ca un birjar, în timp ce-i masa sânii.

Tânăra dădea din cap, gemea, zgâria spatele lui Malko. Când se simţi aproape de orgasm, se înfipse şi mai tare în vintrele ei.

El fii cel care urlă când ejaculă.

Pentru un timp, rămaseră tăcuţi, apoi Elvira Ochoa repetă:

— *Tu es loco!*

Totuşi, nu încerca să se dezlipească de el.

Malko fu cel care se retrase, încă ameţit de

plăcere. Elvira Ochoa se ridică; îmbrăcată doar în bluză şi chilot, era extrem de apetisantă. Cu un gest spontan îl sărută pe Malko, atât de violent, că îşi ciocniră dinţii, şi murmură:

— Nu am făcut-o niciodată aşa.

— Acum, zise el, putem mânca tacos.

*

— Am căzut într-o capcană, zise Malko. Mi s-a trimis un SMS fals pentru a mă face să vin la Kentucky Bar, unde mă aşteptau ucigaşii…

Îi explică cu detalii ce se întâmplase. Elvira Ochoa, care îşi trăsese doar pantalonii pe ea, părea uimită.

— Vrei să spui că este o „cârtiţă" în DEA? La *gringos!*

— Nu văd altă explicaţie, zise Malko. Cred că John Mac Cain îşi va da toată silinţa să o descopere.

— Numai să reuşească! în acest caz, nimeni nu te poate ajuta.

— Fără maşina ta, eram mort…

Elvira Ochoa zâmbi trist.

— Acum, este inutilizabilă. Trebuie să închiriezi alta, iar la Avis nu au maşini blindate. Sau te întorci de cealaltă parte a podului.

— Nu înainte de a-l revedea pe José Camacho, făcu Malko. Mâine.

Capitolul XVII

Perdelele nu opreau soarele, iar climatizarea anemică nu reuşea să răcorească mica încăpere. Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza unde se afla. Elvira Ochoa dormea pe burtă,

cu părul întins pe pernă. Nici măcar nu-şi dăduse jos bluza.

Mai făcuseră dragoste, mai potolit de data aceea, înainte de a adormi.

Mexicanca se ridică brusc, cu trăsăturile încordate. Apoi, se relaxă, cu un zâmbet de scuze.

— Am avut un coşmar. Am deseori…

Se ridică şi se duse la duş.

Malko profită pentru a-l suna pe John Mac Cain, deşi era ora şapte dimineaţă.

— Am convocat toată echipa la ora opt, îl anunţă americanul. O să le fac testul de încredere. Curând, unul dintre agenţii mei de naţionalitate mexicană va ajunge la hotelul dumneavoastră. Sper că, prin intermediul telefonului dumneavoastră, vom putea identifica numărul de la care a fost trimis SMS-ul. Până atunci, nu vă asumaţi riscuri.

— Aici, rişti şi dacă respiri! sublinie Malko. Ţineţi-mă la curent.

După douăzeci de minute, Elvira Ochoa şi cu el părăseau căsuţa.

— Te las la aeroport, ca să poţi închiria o maşină, îi propuse *comandante.* Acolo, nu rişti nimic, fiindcă este plin de *Federales.*

— După aceea, o să mă duc la hotel…

— O să le cer poliţiştilor să supravegheze atent bulevardul Lincoln. Nu le place să fie atacaţi străinii. Creează o imagine proastă oraşului Ciudad Juarez.

Ca şi cum imaginea oraşului mexican se mai putea deteriora…

Obişnuitul soare arzător începea să dogorească. La aeroport, Malko nu avea chef să se despartă de mexicancă. Aproape că îl împinse afară din maşină.

— Pe curând, zise ea. Dacă Dumnezeu are grijă.

*

Noua maşină a lui Malko, o Toyota, era nou-nouţă şi mirosea a plastic. Când parcă în faţa hotelului Ramada, văzu că Elvira Ochoa îşi ţinuse cuvântul: două camionete enorme albastre ale Poliţiei Federale erau parcate în faţa hotelului, cu o duzină de poliţişti cu căşti şi arme, plus cele două mitraliere grele de pe platforma maşinilor.

Evident, putea descuraja vocaţiile de ucigaşi…

Nu ajunsese în cameră de zece minute când îl sună de la recepţie: un domn îl aştepta în patio.

Era un tip oacheş, afabil, cu o cămaşă înflorată pe deasupra pantalonilor. Se prezentă în şoaptă:

— *Special Agent* Luis Mercato.

În acelaşi timp, îşi arătă rapid ecusonul. Nervos.

— Mi-aţi adus un telefon mobil? întrebă Malko.

— Da, şi este criptat. Pentru apeluri către domnul John Mac Cain. Acesta este numărul.

Malko i-l dădu pe al lui în schimb, şi agentul special al DEA se ridică.

— Plec. Aici sunt în pericol. Dacă mă prind, mă fierb de viu. *Adios.*

*

Îngenuncheat în capela personală de lângă camera sa, Chouy „El Diablo” era cufundat în rugăciuni. Cerând lui Dumnezeu să-l izbăvească de acest *gringo* infernal care scăpase deja de trei ori din mâinile oamenilor lui. Ultima tentativă trebuia să

fie o reuşită... Reveni în cameră când se auzi un ciocănit la uşă.

Un *sicario* îl anunţă:

— *Jefe*, aveţi o vizită. Un tip din Bogota. Nu s-a prezentat, dar l-am lăsat să intre.

— Ai făcut bine, îl asigură „El Diablo”, vin acum. Dă-i o cafea şi ceva de mâncare, dacă-i este foame.

Încerca să facă o figură bună, dar ştia foarte bine cine era interlocutorul său: un anume Augusto Munoz, care se ocupa de exportul de cocaină operat de FARC. Nu avea baza la Bogota, ci la Caracas, în Venezuela. În mod normal, nu ar fi trebuit să vină decât dacă erau probleme la vreo tranzacţie.

Doar că avea alt motiv.

Trase aer în piept şi intră în salon. Augusto Munoz stătea în picioare în spatele unei ferestre blindate. Se întoarse. Cu părul lins, dat pe spate, faţa ridată şi nasul mare, inspira teamă. Ochii lui mici îl fixară pe „El Diablo” şi el zise:

— *Que tal, hombre?*

Nu zâmbea niciodată. Cu alura lui slabă şi faţa de călugăr, te ducea, implacabil, cu gândul la moarte. Simţeai nevoia să te închini când îl vedeai.

— *Muy bien, muy bien!* afirmă „El Diablo” aşezându-se pe tronul său din acaju şi ordonând:

— Juan, adu şampanie!

Augusto Munoz îi expedie o privire ageră.

— Chiar aşa? Totuşi, ai probleme mari cu un *gringo?*

Columbianul avea informatori în oraş şi ştia totul. „El Diablo” îndepărtă imaginea acelui *gringo.*

— Nu-i nimic, va pleca...

Augusto Munoz nu se aşează, protestând:

— Până atunci, prietenii noştri libanezi sunt blocaţi aici şi prietenii noştri din *selva* au probleme cu oamenii din Ciudad del Este. Această situaţie nu se poate prelungi. Trebuie să-i treceţi de cealaltă parte.

— Nu va mai dura mult! afirmă mexicanul. E o chestiune de zile…

Unul dintre *sicarios* aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes şi pahare, apoi desfăcu sticla. Lui „El Diablo” îi era, se pare, foarte sete, căci goli cupa dintr-o sorbitură. Augusto Munoz abia dacă îşi înmuie buzele.

Cu mintea în altă parte.

„El Diablo” se întrebă dacă columbianul ştia de José Camacho. Şi acesta era o bombă cu explozie întârziată…

— Ştii unde locuieşte acest *gringo?* întrebă columbianul.

— *Como no!* La hotel Ramada.

— Ai o fotografie a lui?

— Ah, nu!

Sicarios nu lucrau după fotografii.

— Vei face tot posibilul să găseşti una, insistă Augusto Munoz. Şi repede.

— *Pero*… protestă şeful bandei Aztecos.

Columbianul îl fulgeră din priviri.

— Ai auzit de John Henry Millian? „El Chino”.

— Nu. Este un *gringo*?

Augusto Munoz zise pe un ton răutăcios:

— Nu, este un columbian. Cel mai bun *sicario* ai lui Pablo Escobar. A lichidat singur 246 de persoane, bărbaţi şi femei, iar de atunci lucrează doar la comandă. I-am cerut să vină să rezolve problema noastră. Te deranjează?

„El Diablo” simţi cum îi clocoteşte sângele în vene.

— Avem oameni foarte buni, aici! protestă el. Sunt cu miile care nu cer decât să ne servească.

— Da, dar acest *gringo* este tot aici! Voi reveni cu „El Chino”. Peste două zile. Până atunci, fă rost de o fotografie. „El Chino” lucrează la sigur.

— Crezi că este de folos? insistă „El Diablo”.

Profund deranjat.

— Este indispensabil, decretă Augusto Munoz. Ne-am dat cuvântul unor oameni care cumpără multă marfa. Nu sunt mulţumiţi. Preferi să mă duc la amicii tăi Los Artistos Assassinos?

— *Bueno.* Mă ocup, promise „El Diablo”.

— *Hasta luego,* zise Augusto Munoz, îndreptându-se către uşă fără să se mai atingă de şampanie. „El Diablo” privi sticla aproape plină şi îşi mai turnă o cupă. Taittinger era foarte scumpă, şi ar fi fost o prostie să o risipească. Se simţea dezonorat.

Să importe din Columbia un *sicario* pentru a ucide un simplu *gringo* era o palmă. Doar că nu putea intra în conflict cu trupele FARC, care asigurau o mare parte din veniturile cartelului Juarez.

*

Malko se pregătea să-l sune pe Vicente Ortiz pentru a merge la închisoare, când sună telefonul. Era John Mac Cain.

— Am nişte veşti proaste, îl anunţă el pe un ton lugubru.

— Ce anume?

— Nu mai am secretară! Vă amintiţi de Mărgărită,

fata cu ochelari care a asistat la întâlnirea noastră?

— Da.

— În această dimineaţă, aşa cum v-am spus, am ţinut o şedinţă în care am prezentat faptele, anunţând că urma să descopăr de unde plecase apelul care v-a întins o capcană. Bineînţeles, toată lumea şi-a clamat inocenţa. Or, o oră mai târziu, am descoperit că secretara mea personală, cea în care aveam încredere totală, a lăsat un bilet zicând că era obligată să meargă să-şi vadă mama în Ciudad Juarez...

— Ea este?

— Nu-mi vine să cred! oftă americanul pe un ton tânguit. Era aici de doisprezece ani, mereu disponibilă, zâmbitoare. FBI a verificat-o fără să afle nimic...

— Aşteptaţi, poate chiar a mers să-şi vadă mama.

— Nu, făcu John Mac Cain, stoic. Ea este. Singura care era la curent cu totul.

— Unde este acum?

— Nu se ştie nimic. Am trimis poliţia la ea acasă, dar, conform unei vecine, tocmai plecase...

— Nu poate fi oprită la frontieră?

— Dacă pleacă cu maşina, da, se face un control. Dacă o ia pe jos, pe podul Santa Fe, nu există niciun control, de partea SUA.

— Nu puteţi posta un agent la intrarea pe pod? sugeră Malko.

— Nu o cunosc.

— Şi dacă încerc să o interceptez? propuse Malko. Poate că nu este prea târziu...

— Nu prea am speranţe, recunoscu americanul, dar puteţi să încercaţi. Când mă gândesc că eu am

insistat în faţa şefilor să-mi dea o americancă de origine mexicană.

— Mă duc la podul Santa Fe, făcu Malko. Nu costă nimic să încercăm. Şi eu am de reglat un cont cu ea.

*

Trecuse aproape o jumătate de oră de când Malko pândea din maşina sa pe bulevardul Benito Juarez, la intrarea pe podul Santa Fe. Dacă vehiculele care veneau de pe Benito Juarez se înghesuiau ca sardelele la intrarea pe pod, înspre Texas, calea rezervată pietonilor nu era ocupată decât de un şir subţire de oameni.

Nu era ora de vârf.

Până în acel moment, Malko văzuse mai ales bărbaţi, turişti şi mexicani. Nici un singur american.

Se pregătea să plece, când zări o siluetă trecând prin faţa soldatului mexican, de la mijlocul podului.

O femeie.

Era prea departe pentru a o putea recunoaşte. Era îmbrăcată cu o rochie imprimată şi ducea o geantă mare pe umăr. Nu o identifică decât după câteva minute. Mai întâi, după ochelarii cu ramă groasă, apoi, îi recunoscu perfect figura. Problema era că nu putea face nimic: poliţia mexicană nu ar fi intervenit. În cel mai bun caz, dacă ex-secretara lui John Mac Cain ar fi fost arestată, nu ar fi extrădată: mexicanii ţineau foarte mult la suveranitatea lor…

Mărgărită, secretara, trecu pe sub arcul de piatră, traversă bulevardul Benito Juarez pentru a intra pe o străduţă pe care staţionau taxiuri verde cu alb şi urcă în primul.

Vehiculul demară şi trecu prin faţa lui Malko, coborând pe bulevardul Benito Juarez. Malko îl urmări, de la distanţă. Cum traficul era lejer, nu risca să-l piardă. După o sută de metri, trecu prin faţa locului atacului din ajun. Chevrolet-ul blindat era tot acolo, înconjurat de o bandă galbenă, iar casele vecine păreau ca bombardate, atât de ciuruite erau faţadele lor.

Traversară o bună parte din Ciudad Juarez. Malko nu ştia deloc unde se afla. În fine, taxiul se opri în faţa unei case cu o firmă pe faţadă: „Happy Child”.

O creşă!

O depăşi fără să se oprească şi o urmări în retrovizoare. Fosta secretară a lui John Mac Cain coborî din taxi şi intră în creşă!

Aşteptă să plece taxiul pentru a trece prin faţa creşei şi îşi notă adresa: 3633, strada Persioneros. Cu siguranţă, aparţinea bandei Aztecos.

Nu-i mai rămânea decât să-şi exploateze şansa, ceea ce era cel mai dificil. Înainte de asta, trebuia să meargă în vizită la José Camacho, la CERESO.

Singura lui şansă de reuşită.

Capitolul XVIII

Chiar şi la telefon, Malko simţi deznădejdea lui John Mac Cain. Şeful DEA din El Paso ascundea sub calmul vocii sale o rană profundă.

— Până în acest moment, mărturisi el, voiam să cred că Mărgărită nu m-a minţit. Poliţia m-a anunţat că maşina ei se află încă în faţa casei. A plecat fără nimic.

— Am văzut-o, confirmă Malko, avea doar o

geantă mare de umăr. Trebuie să fi înţeles că risca mai mulţi ani de închisoare şi a ales să fugă. Nu puteţi face nimic cu ajutorul autorităţilor mexicane?

— Nimic, zise americanul. Imediat ce voi avea proba oficială a vinovăţiei sale, graţie examinării telefonului dumneavoastră, o voi acuza oficial şi vom transmite actul de acuzare mexicanilor.

Şi totul se va opri aici...

— În orice caz, concluzionă Malko, ştiu unde se află acum, pentru moment.

— Mi-aţi spus: la o creşă. Nu mă miră, traficanţii folosesc locuri tot mai inedite pentru *casas de seguridad.* Au cumpărat chiar şi clinici private, pentru a-i putea îngriji pe răniţii lor. Adesea, spitalele îi refuză.

— De ce?

— Se întâmplă ca asasinii trimişi pe urmele lor să vină să-şi termine treaba la spital, provocând şi victime colaterale...

Frumoasă ţară.

— Mă văd cu prietena noastră comună, continuă Malko, vreţi să-i spun de Mărgărită?

— Spuneţi-i unde se află şi ce a făcut. Mă tem că nu poate întreprinde nimic. Poftim, acum trebuie să-mi caut o nouă secretară. Pe următoarea o aduc de la Washington...

Era destulă amărăciune în vocea şefului DEA.

— Am întâlnire la închisoare, concluzionă Malko, sper să obţin în cele din urmă o informaţie despre cei cinci libanezi pe care să o pot exploata.

— Dumnezeu să vă audă! oftă John Mac Cain. Dacă nu merge, traversaţi podul. Nu am chef să fiu responsabil de moartea dumneavoastră.

*

De această dată, *comandante* Miranda îi aştepta la primul punct de control al închisorii, imediat după parcare. Zâmbitor şi afabil. Formalităţile durară câteva secunde, iar Malko, cu Vicente Ortiz pe urme, ajunse în Casa nr. 2.

José Camacho era aşezat pe o bancă, la umbră, citind. Un fel de manşon îi înconjura gâtul, nişte bandaje murdare pătate de sânge. Văzându-l pe Malko, puse cartea deoparte şi zise, înainte de a saluta:

— *Tiene dinero?*[112]

Malko trecuse pe la consulatul american unde secretara consulului îi înmânase un plic cu 100.000 de pesos, sosiţi din El Paso, cu un curier.

— Aveţi informaţia?

— Da, zise el.

— Deci?

— Veţi merge pe Panamerican şi vă veţi opri la kilometrul 23. Este un depozit de maşini. Richie. Vă va aştepta cineva. Îi veţi da banii şi vă va spune unde se află cei cinci *gringos.*

Pentru mexicani, chiar şi libanezii erau *gringos.*

— Când?

— *Ahorita.*

Căută privirea goală a lui José Camacho. Era la fel de impasibil ca un jucător de poker.

— Sunteţi sigur că nu vreţi banii?

Ucigaşul abia dacă se mişcă.

— *No soy loco!* Dacă se află că am o asemenea

112 Aveţi banii?

sumă, nu mai trăiesc două ore aici. Chiar şi gardienii se vor implica. Cel pe care îl veţi întâlni este fratele meu.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă Malko. La gât.

— Au încercat să mă omoare, ieri seară. Dormeam. Un gardian a deschis uşa unui *sicario* din *casa* mea. A vrut să mă taie la gât, dar m-am trezit la timp. A putut ieşi, dar îl cunosc. Dacă îmi daţi cei 100.000 de pesos, voi pune să fie ucis.

„Matar lo”, un termen care revenea adesea în conversaţii... Malko era uimit de această violenţă rece, metodică, acceptată. José Camacho nu părea deloc mişcat.

— Are legătură cu vizita mea?

— *Creo que si!* zise José Camacho. *Bueno,* trebuie să învăţ lecţia.

Nu-i zâmbise, nici măcar nu-i strânse mâna. Se aflau în două lumi diferite.

— *Adios*, făcu Malko.

Oricum, nu îl va mai revedea pe acest *sicario.* Nu-i mai rămânea decât să meargă la întâlnirea de foarte mare risc. Începea să înveţe moravurile din Ciudad Juarez. Cei 100.000 de pesos constituiau un motiv suficient pentru a ucide. Se întoarse spre Vicente Ortiz.

— Aţi auzit? Unde se află km 23 pe Panamerican?

— Departe, în sud, făcu şoferul de taxi. După aeroport şi intersecţia cu bulevardul Independenţei. Este deja în deşert, cu mici *colonias.*

— Este periculos?

Vicente Ortiz zâmbi pe sub mustaţă.

— *Señor,* aici totul este periculos.

— Vreţi să mă conduceţi acolo?

— Da, dar vă costă 1.000 de pesos în plus…

— *Vamos.*

*

Lăsaseră aeroportul pe partea stângă şi nu se mai vedeau decât terenuri virane, cu vârtejuri de praf.

Deodată, pe partea dreaptă, apăru un panou mare în vârful unui stâlp: RICHIE'S. *Coches y Camiones*[113].

Spre surpriza lui Malko, Vicente Ortiz trecu prin faţă fără să oprească.

— Ce faceţi? zise Malko.

Vicente Ortiz se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

— *Precaucion, señor!*

Un kilometru mai departe, opri pe margine, în faţa unei case căreia îi lipsea acoperişul şi o parte din pereţi.

Vicente Ortiz se întoarse.

— *Señor,* daţi-mi *dinero.* O să-i ascundem în această casă… Este mai sigur. Pentru această sumă, cunosc o sută de *sicarios* care v-ar ataca şi cu dinţii. Când ajungem acolo, voi spune că nu aveţi banii… *Bueno?*

— *Bueno,* făcu Malko întinzându-i plicul.

Mexicanul se duse direct spre casă şi trecu prin spate. Când reveni, avea mâinile goale. Se scutură.

— Era plin de şerpi acolo…

În loc să plece, se duse la portbagaj şi îl deschise. Când se întoarse, avea în mână o carabină veche cu ţeava tăiată şi acoperită cu scotch şi o pungă din plastic plină de cartuşe. Metodic, băgă şase cartuşe

113 Autoturisme şi camioane.

şi puse arma la picioare.

— *Ahorita, vamos!* îi zise lui Malko.

*

Portalul din lemn, pe vremuri alb, al depozitului Richie's era larg deschis, dând spre un fel de curte unde se ridica o cabană din lemn, în spatele căreia se zărea un veritabil munte de maşini vechi. Peste tot, motoare, piese ruginite.

Vicente Ortiz opri taxiul în faţa cabanei şi cei doi priviră în jur. Reperară o maşină în stânga, cu un singur om la bord. Făcu un semn din faruri şi Vicente Ortiz îi zise lui Malko:

— Trebuie să fie el. Mă duc? Luaţi carabina. În caz că…

Malko îl văzu traversând curtea însorită şi aplecându-se la geamul şoferului. Conversaţia fu destul de lungă, apoi Vicente Ortiz se întoarse la taxi.

— Mergem. Vine după noi.

Porniră din nou spre sud, unul după celălalt, pentru a se opri în faţa casei dărăpănate. Un vânt violent se pornise, ridicând vârtejuri de praf. Era atât de cald, încât asfaltul de pe Panamerican părea că se leagănă.

Doar un efect optic.

— Mă duc să caut plicul, zise Vicente Ortiz. Mergeţi să vorbiţi cu el.

Înainte de a coborî, îşi luă carabina. Malko se duse la cealaltă maşină. Şoferul era foarte tânăr, cu capul ras, trăsături dure, privire moartă. Prin deschizătura cămăşii se vedea începutul unui tatuaj. Purta pe

indexul stâng un inel mare cu un cap de mort. Întoarse o privire rece spre Malko.

— *Hola!*

Malko coborî privirea şi văzu carabina aşezată pe genunchii fratelui lui José Camacho.

Încrederea domnea.

— Sunteţi fratele lui José?

— *Si.*

— Ştiţi de ce am venit?

— *Si.* Întinse mâna. *El dinero.*

— Trebuie să-mi daţi o informaţie.

— *Si. Despues.*

Vicente Ortiz reveni, cu plicul băgat la curea. Pe lângă ei trecu un camion enorm, înspre Chihuahua, făcând totul să tremure în jur. Acum, cei trei se priveau încordaţi.

— *Bueno,* repetă fratele lui José Camacho, *el dinero?*

Malko înţelese că nu va vorbi altfel. Trebuia să-şi asume riscul. Întinse plicul. Mexicanul îl deschise şi începu să numere cu grijă bancnotele. Apoi, băgă plicul pe sub cămaşă şi ridică spre Malko o privire rece.

— Cei cinci *gringos* se află într-un hangar care este situat mai sus de biserica Jesus de Nazareth, în Anapra. Nu aveţi cum să-l rataţi. O poartă este vopsită în albastru, cealaltă în verde. *Cuidado,* este unul din locurile de depozitare a mărfii aduse de Aztecos. Locul este păzit de mulţi *sicarios. Esta bien?*

— Este sigur? insistă Malko.

Părea prea simplu.

Mexicanul dădu din cap.

— *Cierto. Adios.*

Demară imediat, pornind spre sud, apoi viră un kilometru mai departe, la stânga. Malko se întoarse spre Vicente Ortiz care auzise totul şi întrebă:

— Ce ziceţi?

— Probabil că spune adevărul. Los Aztecos au încercat să-i omoare fratele. Cei 100.000 de pesos erau un pretext. Este vorba doar de răzbunare. *A donde vamos, ahora?*

— La Anapra.

Vicente Ortiz schiţă un zâmbet pe sub mustaţă.

— *Bueno.* Acolo nu merg cu dumneavoastră.

Capitolul XIX

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri, iar Vicente Ortiz rupse tăcerea.

— *Señor* Malko, ştiu cine sunteţi şi ce căutaţi. Vă susţin, dar nu sunt decât un şofer de taxi cu doi copii acasă. Am riscat deja foarte mult. Ăştia din Los Aztecos spun la toată lumea că vor scăpa de un *gringo* care îi înfruntă. Or, îşi ţin mereu cuvântul.

— Putem merge să vedem, sugeră Malko. Fără să facem nimic.

Vicente Ortiz scutură din cap.

— Anapra este fieful bandei Aztecos, sunt *sicarios* peste tot. Dacă vă blochează drumul spre centru, sunteţi mort.

Malko simţi că nu-l va convinge pe şoferul de taxi.

— *Bueno,* concluzionă el, duceţi-mă la Ramada.

Acum avea o informaţie capitală: locul unde se ascundeau cei cinci membri Hezbollah care aşteptau să fie transferaţi în Statele Unite.

Cum o să exploateze această informaţie?

Fără cel mai mic ajutor de la americani, deşi erau cei mai interesaţi.

*

Maşina lui Malko era ca un furnal. Fără măcar să telefoneze, porni spre Poliţia Statului. Chiar înainte de a ajunge, opri la o benzinărie şi o sună pe Elvira Ochoa.

— Sunteţi la birou?

— Da, zise ea.

— Am ceva important să vă spun. Pot veni?

Mexicanca ezită îndelung.

— Prefer să nu veniţi. Vă voi explica. Ne vedem într-o oră la restaurant pentru a mânca o îngheţată.

O simţi încordată şi nu insistă.

Nu-i mai rămânea decât să meargă pe strada Toma Fernandez unde se afla restaurantul Garufa. Pica bine: era mort de foame şi l-ar fi mulţumit chiar şi mâncarea mexicană.

Îi trebui o jumătate de oră să găsească Garufa.

Când deschise uşa, trei ospătari se precipitară spre el. Restaurantul era pustiu şi un client era un miracol. Şi *gringo* pe deasupra.

Malko se duse în micul salon unde o întâlnise pe Elvira Ochoa. După cinci minute, i se aduseră tacos şi enchiladas, cu piure de guacamole. Din oficiu, primi şi o bere Star, rece ca gheaţa.

*

Aproape terminase când Elvira Ochoa îşi făcu

apariţia. Încadrată de cele patru poliţiste, cu degetul pe trăgaciul puştilor M 16, privirea în alertă. În loc să iasă, luară loc în prima sală a restaurantului, supraveghind uşa.

Abia se aşeză *comandante,* că Malko întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Asistenta mea, Guadalupe Diaz, a fost răpită în această dimineaţă, răspunse mexicanca. Era la volanul maşinii când, la un semafor, a fost blocată de o maşină de la Poliţia Municipală, cu trei poliţişti. Au forţat-o să urce în maşina lor şi au dispărut.

— O maşină de poliţie adevărată?

— Probabil. Anumiţi poliţişti le închiriază unor *sicarios* care au deja uniforme. Sau sunt poliţişti *adevăraţi* care lucrează pentru cartel.

— Este un semn bun că nu au omorât-o pe loc, remarcă Malko.

Elvira Ochoa îl privi cu înţelegere.

— Nu, ar fi fost mai bine. Aşa, Dumnezeu ştie ce-i vor face! Pot să o violeze, apoi s-o sugrume sau să-i tragă un glonţ în cap. Este îngrozitor: această fată are douăzeci de ani şi a vrut cu orice preţ să lucreze cu mine. Ieşea din şcoala de poliţie şi avea încă multe iluzii.

— De ce vorbiţi de ea la trecut?

Un ospătar aduse o enormă îngheţată de vanilie, dar Elvira Ochoa nici nu se uită la ea.

— Fiindcă, pentru mine, este deja moartă, zise mexicanca. Îi cunosc. După ce voi pleca de aici, mă duc la catedrală ca să mă rog să aibă o moarte blândă. Este tot ceea ce pot face.

Avea lacrimi în ochi.

— De ce ea? întrebă Malko.

— Ca să mă descurajeze. Fac adesea aşa, atacă familia ori prietenii. Eu nu am familie aici.

Malko nu prea avea chef să mai vorbească de libanezi, dar Elvira Ochoa părea că îşi revine. Îl întrebă:

— De ce voiaţi să mă vedeţi?

— Cred că am găsit locul unde banda Aztecos îi ascunde pe cei cinci libanezi.

Îi relată întâlnirea cu fratele lui José Camacho şi concluzionă:

— Ce credeţi?

Elvira Ochoa dădu din cap.

— Poate fi adevărat. Această zonă este sub controlul lor, există *casas de seguridad* peste tot şi se crede că „El Diablo” se ascunde prin zonă. Dacă acest hangar este un depozit de droguri, va fi foarte dificil.

— De ce?

Femeia schiţă un zâmbet resemnat.

— Eu nu pot face nimic, responsabilitatea mea fiind doar femeile asasinate. Cele găsite în „narcofose”. Pentru a ataca un asemenea loc, este nevoie de Poliţia Federală. Doar ei au mijloacele şi voinţa. Doar că sunt obligaţi să anunţe Poliţia Municipală. Or, se va găsi cu siguranţă un ofiţer de poliţie care să-i anunţe pe traficanţi. Când poliţia va ajunge acolo, drogurile şi libanezii vor fi mutaţi deja…

Sfârşise prin a gusta din îngheţată. Malko era siderat. Se afla teoretic într-un stat de drept, dar nimeni nu se putea lega de un depozit de droguri…

O poliţistă apăru brusc, cu un telefon în mână pe care i-l întinse Elvirei Ochoa. Aceasta se ridică de la

masă şi vorbi îndelung. Când reveni, parcă îmbătrânise cu zece ani.

Se lăsă pe scaun, cu privirea în gol.

— Ei erau, zise ea, o au pe Guadalupe. Îmi propun un schimb. Eu contra ei. O maşină mă aşteaptă la o benzinărie pentru a mă duce, singură, fără armă şi fără escortă.

— Aţi refuzat?

— Da, zise ea cu o voce slabă. Ne-ar fi ucis pe amândouă.

— Nu-l puteţi aresta pe cel care v-ar fi aşteptat?

Elvira Ochoa scutură din cap.

— M-au anunţat. Dacă poliţia se leagă de el, o omoară pe Guadalupe pe loc. Tipul are un mobil deschis pe genunchi. Coioţii mi-au dat-o pe Guadalupe la telefon. Plângea, dar era demnă.

— Ce i-aţi spus?

— Că mă rog la Dumnezeu. Nu-i puteam spune că va muri.

*

Ferestrele de la *casa de seguridad,* din cartierul Lomas Paleo, erau acoperite cu perdele groase de un alb opac. Aşezat într-un fotoliu, Manuel Urbina bea o bere Star şi forma un număr de telefon.

Doi *sicarios* aşteptau, aşezaţi pe jos, aproape de uşă. Simple gărzi de corp.

Pe pat, Guadalupe Diaz, tânăra poliţistă, fusese legată de glezne şi de mâini. Până în acel moment, nu-i făcuseră nimic.

Manuel Urbina încheie discuţia şi se adresă celor prezenţi.

— *Bueno,* întâlnirea trebuia să aibă loc acum o oră. Nu va veni. Întors spre Guadalupe Diaz, adăugă: *jefe* a ta te-a lăsat baltă! Vrea să mori…

Făcu un semn celor doi *sicarios* care se ridicară şi se apropiară de pat. Unul ţinea saci din plastic în mână.

— Nu faceţi mizerii, recomandă cu severitate *sicario.*

Guadalupe Diaz începu să urle: unul dintre *sicarios* tocmai îi trăgea pe cap un sac din plastic. Cu mâinile legate, nu putea decât să se zbată, încercând să scape.

Degeaba.

Sicario strânse rapid laţul în jurul gâtului tinerei, împiedicând aerul să treacă. Apoi, imediat, puse al doilea sac peste primul. Din experienţă, se dovedise că anumite victime reuşiseră să muşte din plastic, apoi să ţipe şi să respire.

Manuel Urbina privea cum se zbătea poliţista pe pat. Nu dură mult. Cu plămânii goliţi de aer, Guadalupe Diaz căzu, asfixiată.

— *Bueno,* făcu *sicario*, o coborâţi şi faceţi ce v-am spus.

Nu-i mai rămânea decât să-i raporteze lui „El Diablo” că *comandante* Ochoa nu căzuse în capcană: aşa cum prevăzuse.

*

Elvira Ochoa se uită la ceas şi zise cu o voce slabă:

— Trebuie să mă întorc la birou. Poate voi primi veşti. Pentru moment, nu pot face nimic pentru

dumneavoastră.

Malko nu insistă. Evident, era complet absorbită de răpirea asistentei sale. Se simţea vinovat: Elvira Ochoa devenise ţinta traficanţilor din cauza lui.

— Nu pot face nimic pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Să vă rugaţi, făcu mexicanca, luând între degete cruciuliţa de la piept.

Malko nu întârzie nici el, întorcându-se la Ramada. Pe drum, se hotărî să treacă pe la consulatul american. Era mai bine să sune de acolo la El Paso.

Consulul, cu părul lipit de cap, îl primi cu căldură măsurată, dar îi puse la dispoziţie un birou.

John Mac Cain începu să soarbă cuvintele lui Malko, punctând relatarea cu exclamaţii de aprobare, apoi entuziasmul i se diminuă serios când Malko îi explică faptul că, dacă nu trimitea un batalion de puşcaşi marini, nu avea cum să exploateze această informaţie.

Se lăsă liniştea, tulburată doar de zgomotul climatizării, apoi şeful DEA sugeră:

— Ar trebui să sunaţi la Agenţie, la Washington. Nu văd decât o singură posibilitate: dronele.

— Dronele!

— Da, le folosim uneori pentru a repera plantaţii de coca în Columbia şi Peru. Dar niciodată drone înarmate. Ar fi o violare gravă a suveranităţii ţării…

— În Pakistan, sublinie Malko, violează suveranitatea pakistanezilor în fiecare zi.

— Pakistanul nu este Mexic, sublinie americanul. Dar dacă Agenţia vrea să-i lichideze pe aceşti teroriştі, nu există prea multe modalităţi.

Trei minute mai târziu, Malko îi propunea

operaţiunea „Dronele” lui Ted Boteler, şeful diviziei de operaţiuni.

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al telefonului. Malko se aştepta ca americanul să-l trimită la plimbare, dar Ted Boteler doar zise:

— *It's a distinct possibility*[114]*...* Totuşi, nu este simplu. Trebuie mai întâi să obţinem undă verde de la Casa Albă. Apoi, ca Air Force să poată găsi una disponibilă. Şi, *mai ales,* trebuie să aflăm cu precizie *unde* să lovim. Fără pagube colaterale.

— Singurii vor fi *sicarios,* îl asigură Malko. În ceea ce priveşte localizarea, 1-phone-ul meu are GPS. Putem localiza cu precizie acest hangar.

— OK, concluzionă Ted Boteler, lansez procedura. Din partea dumneavoastră, îmi puteţi trimite coordonatele geografice ale acestui obiectiv? Pentru cazul în care Casa Albă ar spune „da”.

— Voi încerca să le aflu, promise Malko.

— Aveţi grijă.

Umor negru.

*

John Henry Millian debarcă din avionul de Mexic cu o mică valiză de cabină şi o borsetă din piele neagră. Cu o pălărie cu boruri largi, semăna cu toţi ceilalţi pasageri mexicani, cu cămaşa cu mâneci lungi, brodată, aşa cum trebuie să poarte un *caballero.*

Figura lui rotundă nu exprima nimic. Trăsăturile lui nu trădau cei 55 de ani pe care-i avea. De la moartea lui Pablo Escobar, şeful său, revenise oficial

114 Este o posibilitate reală.

în legalitate.

Columbia, ţara violenţei extreme, acceptase uşor revenirea lui: ţinea chiar şi conferinţe! Între timp, trăia liniştit la Medellin, oraşul său natal, din dobânzi şi din diverse contracte pe care le accepta. Întotdeauna în afara Columbiei.

Acest contract îl motivase: FARC îi propusese 50.000 de dolari ca să lichideze un *gringo.* O sumă enormă, transformată în pesos columbieni.

Această ofertă îl flata: nu omorâse 246 de persoane degeaba. Nu copii, câteva femei, dar mai ales bărbaţi, tineri, feroce şi stupizi, care credeau că meseria de *sicario* nu era periculoasă decât pentru alţii. Or, adesea, Pablo Escobar îl însărcinase să lichideze *sicarios* fideli care îşi dădeau prea mare importanţă.

Traversă holul de la intrare şi ieşi pe trotuar. Aruncă o privire distrată spre o maşină a Poliţiei Federale parcată în faţa aeroportului.

Nu trecuseră nici trei minute, că un bărbat ieşi dintr-o maşină şi veni spre el.

— Señor Millian?

— *Şi.*

— *El Jefe* mi-a spus să vin să vă iau. *Con permesso.*

John Henry Millian urcă în maşina 4×4 climatizată cu geamuri negre şi se destinse, privind peisajul în timp ce vehiculul urca spre nord.

Aparent, sărăcia era la fel de mare ca şi în Columbia.

Treizeci de minute mai târziu, vehiculul oprea în faţa unei case maiestuoase, înconjurate de un zid înalt, ale cărei ferestre aveau reflexe verzui,

indicând un blindaj serios. Îi urmă pe cei doi *sicarios* plini de respect până la un salon mare, unde un bărbat corpolent, cu mustaţă lungă, se ridică pentru a-i oferi un *abrazo* viguros.

— Ce plăcere! afirmă „El Diablo”. Vreţi să mâncaţi sau să beţi?

— Să beau. Apă sau sifon.

„El Diablo”, care pregătise o sticlă de Taittinger bine frapată, era uimit. Evident, acest *sicario* columbian era sobru ca o cămilă.

Unul dintre *sicarios* alerga deja spre bucătărie. Când columbianul se răcori, puse paharul pe masă şi întrebă:

— Care este problema?

— Un *gringo,* care lucrează pentru DEA, ne face multe probleme. I-am fi venit de hac, dar prietenii noştri din FARC au decis să apeleze la dumneavoastră.

John Henry Millian nu muşcă momeala. Cunoştea adevărul.

— *Muy bien,* aprobă el, fără niciun comentariu. Am sosit aici fără nimic. Îmi trebuie o armă.

— *Como no!* se grăbi să-l servească „El Diablo”. Vin cu dumneavoastră.

Coborâră până la subsol şi traficantul deschise uşa armurăriei. Găseai de toate, până la o mitralieră grea, puţin utilizată, care fusese furată de la o patrulă de poliţie.

Vreo treizeci de pistoale erau agăţate de perete. John Henry Millian se întoarse spre „El Diablo”.

— Nu aveţi o annă cu amortizor?

Confuz, „El Diablo” trebui să recunoască faptul că nu avea amortizoare. Era un accesoriu la care

nimeni nu se gândise în Ciudad Juarez.

Sicario columbian nu insistă şi alese un pistol automat Hi-Standard cu ţeavă lungă, calibru 22 LR. Spre marea surpriză a lui „El Diablo”.

— Señor Millian, îşi permise el, are un calibru cam mic…

Columbianul îi răspunse cu un zâmbet ironic.

— *Hombre,* nu vânez crocodili…

Luă arma şi o cutie de cartuşe şi urcară înapoi în living.

— Aveţi fotografia?

— Nu încă! mărturisi „El Diablo”. Se va rezolva astăzi, vă jur.

Columbianul îşi ascunse nervozitatea şi trecu la alt aspect.

— Unde sunt cazat?

— Într-un hotel care îmi aparţine, Rex. Nu este foarte departe de hotelul unde se află *gringo* şi are climatizare.

Cu 40 de grade la umbră, era absolut necesar.

Columbianul mai bău puţină apă şi zise:

— Mă conduceţi acolo ca să mă odihnesc. Apoi, îmi aduceţi fotografia, adresa şi maşina.

— Şi…

— Prietenii noştri se ocupă de plată…

John Henry Millian nu agrea să trateze cu oameni pe care nu-i cunoştea. FARC îi va transfera banii şi îi va deduce de la cartelul Juarez din următoarea livrare de cocaină. Se ridică şi întrebă brusc:

— Ştiţi vreo biserică?

— *Como no!* Nu este foarte mare, îl avertiză „El Diablo”, dar nu este departe de aici.

— Mărimea contează puţin, afirmă *sicario*

columbian. Toate bisericile sunt egale în faţa Domnului.

Era un ritual absolut: înainte de fiecare „acţiune” simţea nevoia să se reculeagă, rugându-se la Fecioara Morţilor să-i ţină mâna neclintită.

În timp ce coborau scările, se întoarse.

— Aduceţi-mi repede fotografia. Nu am chef să stau prea mult aici. Am o nuntă sâmbătă la Medellin.

„El Diablo” simţi cum îl cuprinde euforia. Era miercuri. Graţie amicilor săi din FARC, va scăpa de *gringo* înainte de sfârşitul săptămânii.

Brusc, îi zise columbianului:

— Vin cu dumneavoastră la biserică! Nu strică să mă rog Domnului!

Ştia deja ce avea să-i ceară puterii divine: eliminarea acestui *gringo de mierda.*

Capitolul XX

Maşina hurducăia pe drumurile nisipoase din Anapra, după ce părăsise şoseaua asfaltată, paralelă cu gardul care marca frontiera cu Statele Unite. Era un caroiaj de case mizerabile, aşezate pe pantele unor dealuri golaşe, cu magazine minuscule – *grocerias, bodegas, cafes* – în locuinţe murdare. În zare, linia munţilor Franklin, de cealaltă parte a fluviului Rio Grande, semnala El Paso.

Malko depăşi un camion de apă potabilă şi se opri, încercând să se orienteze. În Anapra, nu era niciun panou indicator.

Un autobuz alb cu verde „*Oriente Poniente”* trecu prin faţa lui, coborând dealul, pentru a se opri la câţiva metri mai departe.

Din autobuz coborî o femeie care se pregătea să traverseze. Malko îi făcu semn şi ea se apropie, neîncrezătoare. Se mai calmă când văzu că era un *gringo.*

— *A donde la iglesia Jesus de Nazareth?*[115]

Unde este biserica Iisus din Nazareth?

Aceasta întinse mâna, arătând vârful dealului acoperit de case, ca nişte furuncule.

— *Par aqui, señor.*

— *Muchas gracias.*

Pe deplin liniştită că nu încerca să o facă să urce în maşină, adăugă în şoaptă:

— *Cuidado, señor, es muy pericoloso.*[116]

Malko porni, făcând slalom printre barăci, încordat şi atent. Aici, se afla în fieful bandei Aztecos. Unul dintre cartierele cele mai sărace din Ciudad Juarez de unde veneau o parte din tinerii *sicarios,* analfabeţi, morţi de foame şi fără speranţe. În orice moment, putea apărea un 4×4 şi-l putea lua la ţintă.

Soarele dogorea cu putere.

Ajuns în vârful dealului, Malko descoperi, la aproape un kilometru, o biserică pătrată, cu pereţi albi, acoperiş plat, cu o cruce deasupra intrării, într-o vale mică.

Conform celor spuse de fratele lui José Camacho, hangarul unde se ascundeau libanezii se afla în vârful unuia dintre dealurile care dominau biserica.

Privi peisajul nisipos, acoperit de o vegetaţie rară, descoperind un drum care şerpuia până la dealul vecin unde se ridica o clădire mare, fără nicio altă casă în jur.

---

115 Unde este biserica Iisus din Nazareth?

116 Atenţie, este foarte periculos.

Porni pe dram, atent la tot ce mişca. Pistolul Glock 22, cu un cartuş pe ţeavă, era pus între scaun şi consola centrală a maşinii Toyota.

Apărare amăgitoare. Aici, unitatea de măsură era Kalaşnikovul.

Trebuia să localizeze această clădire, cu orice preţ. Fără asta, operaţiunea „Dronele” nu se putea desfăşura.

După douăzeci de minute, ajunse la un mic platou care domina întreg peisajul. În mijloc se afla un hangar enorm, fără niciun semn de viaţă în jur.

Parcurse încă o sută de metri, ajungând la vreo zece metri de clădire. Pulsul i se acceleră. Uşa mare culisantă care închidea hangarul avea două părţi, vopsite în culori diferite: albastru şi verde. Exact cum o descrisese fratele lui José Camacho.

Malko făcu mai multe fotografii digitale hangarului, apoi porni GPS-ul. După câteva secunde, poziţia hangarului era înregistrată. Din precauţie, formă imediat numărul lui Ted Boteler la Washington. Când îi răspunse, îl anunţă:

— Sunt acolo, vă trimit elementele de identificare şi localizarea.

— Bravo! se bucură şeful diviziei de operaţiuni. Am lansat procesul, Casa Albă este de acord. Cu asta, vom putea să-i pârlim. *Take care.*

Urare pioasă.

În momentul în care Malko punea la loc Iphone-ul, una dintre uşile hangarului se deschise şi un bărbat ieşi afară. Tricou, pantaloni şi Kalaşnikov.

Fără să ezite, merse spre Malko.

*

Acesta puse mâna pe crosa pistolului, cu pulsul până la cer. Dacă se retrăgea în grabă, celălalt ar fi putut să deschidă focul. Dacă trăgea primul, risca să declanşeze o ripostă violentă. Acest individ nu era, desigur, doar el în hangar.

Aşteptă, ascunzând pistolul sub o hartă. Necunoscutul se apropie. Un tânăr, cu părul ras, faţa copilăroasă şi brutală. În loc să vină până la maşină, se opri şi zise cu voce tare:

— *Fuera de aqui!*

Cu Kalaşnikovul în mână, aşteptă ca Malko să plece pentru a se întoarce în hangar. Fără să pună nici cea mai mică întrebare.

Totuşi, pulsul lui Malko crescu când îl văzu pe bărbat oprindu-se şi vorbind într-o staţie. Nu îl identificase, altfel l-ar fi ciuruit imediat, dar era pe cale să dea alarma...

Cu piciorul apăsat pe pedală, Malko porni spre celălalt deal.

Mai avea puţin până la biserica Jesus de Nazareth când văzu soarele reflectându-se într-un parbriz, departe în urma lui. Era al unui 4×4 care cobora de pe celălalt deal pentru a-i tăia calea. Malko începu să coboare, dar înţelese că maşina 4×4 avea să ajungă înaintea lui.

Nu ezită: ieşind de pe drum, intră pe terenul pietros, printre case. Fără să ştie unde mergea... Dispăru repede din ochii eventualilor săi urmăritori şi continuă să meargă în zigzag. Asta îi amintea de ziua în care se rătăcise în Hezbollahland din Beirut, cu ani în urmă. Tot cu ucigaşi pe urmele sale.

Ajunse în vârful unui alt deal, ocoli câteva case şi

zări în jos şoseaua care mergea de-a lungul frontierei, asfaltată şi pustie.

Porni în direcţia ei, utilizând dramuri nesigure, sub privirea mirată a câtorva mexicani aşezaţi în faţa unei *bodega.*

Care nu văzuseră că era vorba de un *gringo!*

Continuă cursa, uitându-se frecvent în retrovizoare. Maşina 4×4 albă dispăruse. Zece minute mai târziu, după ce traversă un ultim şanţ în diagonală, ajungea pe asfalt. Şoseaua şerpuia printre rarele case, apoi urma cursul fluviului Rio Grande. Brusc, zări în faţa lui trei camionete pline cu soldaţi înarmaţi.

O patrulă din Poliţia Federală.

Se lipi în urma lor, uşurat: nimic nu i se mai putea întâmpla. Făcuse tot posibilul. Acum, americanii aveau toate elementele pentru a-i zdrobi pe membrii Hezbollah ascunşi în hangar.

*

Hussein El Hadi îngenunche primul, pentru rugăciunea de după-amiază, urmat de cei patru camarazi ai săi, întorşi spre Mecca, deşi era departe de ei. De la începutul odiseei lor care îi adusese de la Buenos Aires până în Columbia şi apoi în Mexic, nu uitaseră niciodată de rugăciunile lor. Cu toţii extrem de pioşi, considerau că era prima lor datorie de soldaţi ai lui Allah.

Sicarios mexicani care apărau hangarul îi priveau cu curiozitate. Cu toţii catolici fervenţi, nu cunoşteau nimic despre religia musulmană. Pentru ei, aceşti străini urmau să-i lovească pe *gringos,* ceea ce nu

putea fi decât un lucru bun.

În plus, nu făceau zgomot, erau politicoşi, cunoscând doar câteva cuvinte în spaniolă, cu excepţia lui Hussein, care vorbea des cu ei.

Cei cinci libanezi se ridicară în picioare, îşi rulară covoarele de rugăciune vechi şi se aşezară la masă în faţa porţiilor de tacos. Din moment ce nu era porc, totul era bine. În plus, foarte condimentată, mâncarea mexicană le convenea perfect.

Mâncară rapid, lăsând neatinse berile aduse de gazdele lor, bând doar Coca Cola. Apoi, Hussein El Hadi se ridică şi se duse în camera unde stătea şeful echipei de *sicarios.*

Zâmbind, cu mâna la inimă, în stil libanez, întrebă pentru a suta oară:

— *Amigo,* când vom trece de cealaltă parte? Ştiau că nu era aşa de uşor, dar situaţia se prelungea prea mult.

Edouardo Villalobo, „El Stich”, responsabil cu libanezii, nu se tulbură.

— În puţin timp, afirmă el. Aşteptăm un camion sigur, cu un şofer sigur, care va veni să preia produsele de la *maquinadora* Fernandez. Camionul nu este supus niciunui control când intră în Statele Unite graţie permisului „visa-laser”. Veţi fi înăuntru, cu materialele voastre. Camionul vă va duce până la gara Houston. Apoi, veţi continua singuri… *Hay paciencia*[117] Hussein El Hadi plecă, relativ liniştit. Membru eminent al aripii externe a organizaţiei Hezbollah, pe vremuri condusă de Imad Mugnieh, era responsabil cu această operaţiune menită, oficial, să răzbune moartea lui Osama bin Laden.

117 Ai răbdare.

În realitate, Hezbollah-ul îl detesta pe bin Laden, salafist sunnit, dar toată lumea musulmană va vedea că singurii care au reacţionat la asasinarea lui au fost aceşti eretici de şiiţi.

Planul lor era simplu. Aveau cu ei destul explozibil pentru a confecţiona cinci centuri explozive. O dată echipaţi, se vor duce să se arunce în aer în cinci locuri strategice din Washington: în faţa Casei Albe, la gară, la Hotel Intercontinental, în clădirea FBI şi într-o biserică.

Desigur, aceste atentate nu vor schimba raportul de forţe între Hezbollah şi americani, dar vor marca populaţia, cam ca la 11 septembrie. Americanii se simţeau la adăpost în statul lor continent, şi faptul că puteau fi loviţi avea să-i arunce într-o nouă paranoia disperată.

Bineînţeles, niciunul dintre cei cinci membri Hezbollah nu va supravieţui. Acest lucru conta foarte puţin, având în vedere că erau *shahid,* martiri, binecuvântaţi de un imam, înainte de plecare.

Acum, se plictiseau în acest imens hangar ca o saună, în compania unor oameni cu care nu aveau ce discuta; cele două grupuri trăiau în galaxii diferite: singura motivaţie a traficanţilor erau banii. Cea a Hezbollah-ului era dată de religie şi de dorinţa de răzbunare împotriva „infidelilor”.

Hussein El Hadi se duse la cei patru camarazi şi le spuse:

— Fraţilor, va fi curând. Să ne rugăm la Allah.

*

Malko tocmai revenea în „Zona Pronaf” când i se lumină telefonul.

— Puteţi veni la birou? întrebă *comandante* Ochoa.

— Bineînţeles.

Douăzeci de minute mai târziu, parca maşina în faţa clădirii Poliţiei Statului. Când se îndrepta spre intrare, remarcă un fotograf, postat pe trotuar, care făcea fotografii oamenilor ce intrau şi ieşeau, fără să-i dea prea mare importanţă.

Era mereu aceeaşi mulţime la parter, înghesuită pe scaune, aşteptând audierea. El urcă pe rampa uşor înclinată care ducea la primul etaj. Uşa biroului Elvirei Ochoa era deschisă, păzită de două poliţiste. Cunoscându-l pe Malko, îl lăsară să treacă.

Elvira Ochoa ridică privirea din spatele biroului. Avea trăsăturile obosite, cearcăne sub ochi, tenul cenuşiu.

— Aveţi veşti despre Guadalupe Diaz? o întrebă imediat Malko.

Mexicanca scutură din cap.

— Nu, nimic. Nu am dormit mai deloc, am patrulat peste tot, am scotocit toate locurile, acolo unde găsim frecvent cadavre. Nimic.

— Poate este un semn bun…

— Nu, zise ea.

Nu îndrăzni să o contrazică… De altfel, intenţionat, Elvira Ochoa schimbă subiectul.

— Am primit o informaţie de la Poliţia Federală, zise ea. Printr-un amic din Mexico City. De aceea voiam să vă văd. Cel mai renumit *sicario* din Columbia a sosit ieri la Mexico City, după care a luat un zbor spre Ciudad Juarez. Un anume John Henry

Millian.

— Nu a fost arestat?

Elvira Ochoa scutură din cap.

— Nu. În Mexic, nu a comis niciun delict, iar în Columbia a fost reabilitat! După moartea lui Pablo Escobar, a contactat presa şi a declarat că vrea pe viitor să-şi dedice viaţa acţiunilor prin care să-i avertizeze pe tineri să nu ajungă criminali. Autorităţile l-au reţinut câteva săptămâni, apoi l-au eliberat…

Malko era consternat.

— Şi l-au crezut?

— Era convenabil pentru toată lumea, cred că a dat multe informaţii poliţiei locale. Totuşi, a recunoscut că a îndeplinit 246 de „contracte”. Printre care femei… Evident, erau infractori, niciun poliţist, altfel nu ar fi scăpat.

Siderat, Malko întrebă:

— Se ştie pentru ce a venit la Ciudad Juarez?

Privirea Elvirei Ochoa se fixă asupra lui.

— Cred că vine să vă omoare.

O privi pentru a vedea dacă glumea, dar nu era cazul… *Comandante* continuă:

— Este prima dată când vine în Mexic. De ce Ciudad Juarez? În plus, am aflat printr-un poliţist de la aeroport că a venit să-l ia o maşină. Un 4×4 cu geamuri fumurii, care aparţine, aparent, bandei Aztecos…

Malko era încă circumspect. De ce un ex-*sicario* columbian ar veni special la Ciudad Juarez pentru a-l ucide?

— Credeam că a încetat cu asasinatele.

— Aşa a declarat poliţiei, dar nu încetezi niciodată

să fii un *sicario.*

— Ştiţi unde se află?

— Nu.

— Ce trebuie să fac?

— Atenţie. Foarte mare atenţie. Acest individ loveşte ca un şarpe. Repede şi mortal.

Deodată, Malko îşi aminti de fotograful de la intrarea în clădire.

— Sunt frecvent oameni care fac fotografii în faţa cartierului general? întrebă el.

Elvira Ochoa păru sincer surprinsă.

— Nu. De altfel, este interzis. Nu trebuie să fie fotografiate forţele de ordine…

— Era totuşi unul, confirmă Malko, şi cred că mi-a făcut o fotografie.

Elvira Ochoa îl privi îndelung.

— Este îngrijorător. Cele două lucruri poate că au legătură. Fiţi atent!

— Ce pot face?

— Dacă îl întâlniţi, trageţi primul.

Capitolul XXI

Malko o fixă cu privirea pe *comandante* Ochoa.

— Ar trebui să-l întâlnesc, corectă el, şi apoi să-l recunosc. Şi eu am ceva să vă spun. Graţie pontului dumneavoastră, am obţinut informaţia despre libanezi.

Îi povesti de plimbarea în Anapra. Poliţista nu părea surprinsă.

— Cunosc acest loc, confirmă ea: este un mare depozit de cocaină al bandei Aztecos. Este păzit permanent de cei mai buni *sicarios.*

— Poliţia nu a făcut niciodată percheziţii?

— Nu am reuşit niciodată să obţinem un mandat de percheziţie... Oameni cu funcţii înalte au interes ca nimeni să nu se atingă de această cocaină. Oricum, se pare că există mai multe tuneluri săpate sub deal, pentru a-i evacua pe cei care păzesc depozitul. Ce veţi face acum?

Vorbea ca şi cum hangarul s-ar fi aflat în Statele Unite.

Malko preferă să nu-i spună de drone.

— Nimic! zise el. Voi raporta datele americanilor.

Tocmai voia să răspundă, când sună telefonul fix. Răspunse şi, după câteva secunde, Malko o văzu cum se schimbă la faţă. Pronunţă un singur cuvânt:

— *Llegamos*![118]

Când Malko îi întâlni privirea, aceasta i se păru stinsă.

Moartă.

— Au găsit-o! făcu ea cu o voce absentă.

Se ridicase deja în picioare şi îşi punea maşinal vesta antiglonţ GK din Kevlar. Ieşind pe culoar, le dădu un ordin poliţistelor care o păzeau şi coborî scările, urmată de acestea.

Jos, avu loc o scurtă discuţie cu un alt poliţist şi o maşină de poliţie se aşează în spatele camionetei.

— Pot veni cu dumneavoastră? o întrebă Malko.

Ocupată să discute cu poliţistul, Elvira Ochoa nu răspunse şi, profitând de tăcerea ei, Malko urcă pe bancheta camionetei. Micul convoi demară, cu sirenele urlând şi girofarurile pornite.

Elvira Ochoa se întoarse şi îi zise cu o voce slabă:

118 Sosim!

— A fost găsită pe un *campo algonero*[119].

*

Cele două maşini de poliţie se opriră în mijlocul unui drum neasfaltat, chiar în faţa a opt cruci mari, înfipte la marginea câmpului. Două dintre ele fuseseră răsturnate, poate de vânt.

Malko nu văzu altceva.

Traversaseră jumătate din oraş spre sud, pentru a ajunge la cartierul Los Pinos. Poliţiştii săriră din vehicule şi luară poziţie, deşi nu era nici ţipenie în jur.

Flancată de cele două poliţiste, Elvira Ochoa se duse până la cruci. Atunci, Malko văzu, aşezate în faţa lor, două valize mari, maro. De fiecare mâner era legată o etichetă cu numele „*comandante Elvira Ochoa”.* Poliţista se întoarse spre gărzile ei de corp.

— Deschideţi una!

O poliţistă se precipită şi se aplecă în faţa valizelor. Încuietorile săriră şi dădu la o parte capacul. Înlemnită de oroare. Malko zări saci din plastic. Se distingea clar un braţ. Îşi reprimă un acces de vomă: avea în faţă resturi de corp omenesc.

Elvira Ochoa îşi făcu cruce încet şi zise cu o voce slabă:

— Închideţi-o! Luaţi-le!

Cu precauţie, ca şi cum ar fi fost încă în viaţă, cele două poliţiste încărcară valizele în camionetă, pe platformă. Elvira Ochoa se întoarse spre Malko.

— Aici, în 2001, au fost descoperite opt cadavre de femei. Nu s-a aflat niciodată cine le-a omorât.

119 Câmp de bumbac.

Se urcă înapoi în maşină, lăsându-l pe Malko încremenit de oroare. Indirect, din cauza lui fusese asasinată Guadalupe Diaz. I se alătură comandantei.

— Din cauza mea, zise el. Vă cer iertare.

Elvira Ochoa scutură din cap.

— Nimeni nu m-a forţat să vă ajut... Sunt nişte monştri. Eu voi fi următoarea.

— Puteţi pleca dincolo de frontieră, sugeră Malko.

— Nu înainte de a o răzbuna.

Promisiune inutilă.

Liniştea se lăsă până la sediul central al poliţiei. Elvira Ochoa părea descurajată. Întinse mâna spre Malko, absentă.

— Vă voi suna.

El nu insistă şi se duse la maşina sa, bulversat.

*

Ca de fiecare dată, Malko inspectă atent bulevardul Lincoln înainte de a se opri în faţa hotelului Ramada. Federalii erau tot acolo. Angajatul de la recepţie îl salută politicos. Luând-o înspre patio, Malko remarcă un cuplu întins pe şezlonguri, în faţa piscinei. Bărbatul avea figura acoperită de o pălărie cu boruri largi şi corpul acoperit de tatuaje.

Femeia, la vreo treizeci de ani, cu părul lins, bine făcută, îl urmări pe Malko din priviri cum se îndrepta spre cameră. El avu o senzaţie ciudată.

După ce rămase câteva minute în camera sa, ieşi şi se duse la recepţie, interpelându-l pe angajat cu un zâmbet.

— Aveţi clienţi noi?

Nu era niciodată nimeni pe marginea piscinei.

— Oh, nu sunt din hotel! îl corectă mexicanul. Au venit doar pe timpul zilei. Pe ea am mai văzut-o, mai mereu cu băieţi răi, iar el nu este de pe aici, are accent columbian. Îmi vor cere, desigur, o cameră…

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Un columbian şi o târfa locală: nu putea fi decât acel *sicario* venit la Ciudad Juarez să-l asasineze.

*

Malko se întoarse în camera lui, întrebându-se ce să facă. Se gândi imediat la Elvira Ochoa, dar ea avea destule probleme şi, apoi, ce putea face? John Henry Millian, în ciuda celor 246 de crime, nu era căutat de justiţie.

Nu mai rămânea decât o soluţie: înfruntarea. Evident, cel mai simplu ar fi fost să iasă, să se apropie de el şi să-i tragă un glonţ în cap, pentru ca apoi să traverseze podul Santa Fe. Dar mai avea treabă la Ciudad Juarez. *Sicario* nu va întârzia să lovească, neştiind că Malko îl identificase. Atunci ar trebui să acţioneze. Cu riscurile şi pericolele de rigoare.

Verifică pistolul şi aşteptă, întins pe pat, întrebându-se care avea să fie planul columbianului.

*

John Henry Millian îşi recunoscuse „ţinta” din fotografiile date de banda Aztecos. Blanca, femeia pe care i-o „împrumutase” „El Diablo”, avea în geantă pistolul Hi-Standard, cu un glonţ pe ţeavă. Columbianul nu avea de gând să stea prea mult la

Ciudad Juarez: avea deja o rezervare la un zbor spre Mexico City, la ora şapte seara.

Execuţia nu trebuia să-i ia mai mult de câteva minute, cum procedase de fiecare dată. Apoi, maşina Blancăi îl va duce direct la aeroport.

Cel mai simplu era să meargă să ciocănească la uşa ţintei şi să-i tragă direct un glonţ în cap. Trebuia mereu ţintit capul. Un bărbat atins în piept poate riposta. Nu şi dacă este lovit la cap.

Deodată, zări o cameristă ieşind dintr-o cameră. O mexicancă grasă care se ocupa de puţinii clienţi.

Ea era soluţia.

— *Chica*[120], zise el în şoaptă, du-te la maşină şi aşteaptă-mă, gata de plecare.

Fără măcar să răspundă, Blanca se ridică. Nu-i plăcea să asiste la crime: ispăşise deja trei ani pentru răpire şi nu avea chef să rişte. Îmbrăcată, se duse să-şi ia geanta, dar columbianul o opri.

— Lasă-mi-o! făcu el sec.

Ea nu insistă şi se îndreptă spre ieşire. *Sicario* îşi făcea calculele. Menajera mai avea o cameră de făcut până să ajungă la cea în care era *gringo.* Imediat ce va deschide uşa, va fi numai bine, în timp ce făceau curat, cameristele lăsau mereu uşa întredeschisă. *Sicario* nu ar mai avea decât să se strecoare în urma ei şi să-şi ia victima prin surprindere... Dacă ar fi avut un amortizor, ar fi fost fără cusur. Dar aşa, împuşcătura avea să-l alerteze pe angajatul de la recepţie. La plecare, John Henry Millian era obligat să-l lichideze şi pe el: nu se lasă martori, era regula de aur. Evident, era un mexican, deci cam problematic, dar erau destule crime în

120 Micuţo.

Ciudad Juarez, încât una în plus ar trece neobservată.

Trebuia să o lichideze *şi* pe menajeră.

John Henry Millian îşi puse cămaşa pe el. Mexicanca grasă tocmai ieşea şi parcurgea cei câţiva metri până la camera în care se găsea *gringo.*

Columbianul se ridică, se întinse, îşi puse pantalonii şi luă geanta partenerei sale. Ca şi cum ar fi uitat-o. Apoi, cu un mers calm, ocoli piscina pentru a ajunge în spatele mexicancei.

Aceasta tocmai ciocănea la uşa camerei.

*

Malko se străduia să respire calm. Neştiind când avea să lovească adversarul său. Întins pe pat, cu pistolul Glock pe covor, era gata de orice. Ciocănitul de la uşă îl făcu să tresară. Se ridică chiar în momentul în care o voce feminină anunţa:

— *Limpiador!*[121]

În acelaşi moment, se deschise uşa şi o văzu pe mexicanca grasă care se opri brusc: nu avea voie să facă curăţenie când clienţii erau acolo.

— *Me disculpe!*[122]

Vru să închidă uşa. Avea cu o cameră mai puţin de făcut... Ramada nu ţinea morţiş la acest gen de treburi.

În momentul în care camerista se întorcea, Malko zări o siluetă în spatele ei şi pulsul îi explodă. Dintr-un salt, sări din pat, cu pistolul în mână.

Apoi, totul se petrecu repede.

121 Curăţenia!
122 Scuzaţi-mă!

Se auzi o bubuitură şi mexicanca păru încremenită câteva fracţiuni de secundă, apoi se prăbuşi, lăsând loc bărbatului de la piscină, care ţinea în mână un pistol cu ţeavă lungă.

Fusese obligat să scape de femeie, care urma să închidă uşa şi să-i blocheze astfel calea.

Ochii păreau că i se micşorează, avea umerii traşi în faţă, trăsăturile încordate. El şi Malko se priviră în ochi şi ridicară braţul în acelaşi timp.

Nemulţumirea că nu-şi surprinsese victima îl costă câteva fracţiuni de secundă pe *sicario.*

Când degetul său apăsă pe trăgaciul pistolului Hi-Standard, un glonţ de 9 mm îl izbi chiar deasupra gurii, spulberându-i câţiva dinţi şi continuându-şi traiectoria spre creier. Asasinul îşi pierdu cunoştinţa instantaneu, fără ca măcar să simtă ceva, şi se prăbuşi, fulgerat.

Două minute mai târziu, apăru angajatul de la recepţie, cu o carabină în mână: echipamentul standard al recepţionerilor de hotel din acest oraş.

Cum acesta rămăsese blocat în cadrul uşii, Malko îi zise:

— Chemaţi poliţia.

*

Din fericire, Elvira Ochoa sosise în acelaşi timp cu Poliţia Municipală. Federalii, care erau postaţi în faţa hotelului, ajunseseră primii şi scotoceau hotelul. Era evident că individul omorât de *gringo* o împuşcase pe menajeră, dar afacerea părea ciudată. Un turist obişnuit nu se plimbă cu o armă.

Când *comandante* le spuse numele mortului,

lucrurile se schimbară. *Sicario* columbian era cunoscut ca un cal breaz. În plus, apartenenţa lui Malko la un organism internaţional aranja lucrurile. În cele din urmă, fu de acord să meargă să dea o declaraţie, escortat de Elvira Ochoa. Prezenţa ei uşură mult lucrurile şi, într-o oră, totul se termină.

Bineînţeles, poliţia reţinuse arma, ca probă.

— Aţi scăpat la mustaţă! oftă *comandante,* când ieşiră din clădirea poliţiei. Aţi fi putut fi a 247-a victimă a acestui *sicario.* Ce veţi face acum?

— Aştept un răspuns de la americani, explică el. Nu pot să mă mişc de aici altfel. Aţi putea să-mi procuraţi o armă?

Ea zâmbi.

— N-ar fi greu, este suficient să căutăm în depozitul cu arme confiscate. Veniţi cu mine la birou.

*

„El Diablo” a aflat foarte repede, prin oamenii săi din Poliţia Municipală, ce se întâmplase la Ramada. Moartea columbianului nu-i pica nici bine, nici rău. Din contră, le-ar putea spune columbienilor că John Henry Millian nu fusese mai bun decât oamenii lui.

Rămânea problema cu *gringo.*

Acesta părea protejat de soartă, iar şeful clanului Aztecos, superstiţios, era aproape convins că nu mai trebuia să încerce să-l omoare. Oricum, în trei zile, cei cinci libanezi vor fi de cealaltă parte a frontierei, iar problema se va rezolva de la sine. Era nerăbdător să anunţe vestea prietenilor săi din Bogota, pentru a relua relaţiile normale.

Pentru a închide definitiv afacerea, mai avea un punct de rezolvat: lichidarea Elvirei Ochoa. Nu putea lăsa în viaţă o femeie care îl înfruntase, în plus, dădea un exemplu prost poliţiei. Se gândise că moartea sălbatică a asistentei sale ar fi trebuit s-o descurajeze, dar ea se afişase în continuare cu *gringo* la Poliţia Municipală.

Cum spuneau *gringos* de pe celălalt mal al fluviului Rio Grande: *„she had to go”*[123].

*

Elvira Ochoa ieşi din camera alăturată biroului ei şi îi întinse un pistol automat, Taurus 9 mm. Practic nou.

— Deţinătorul nu a avut timp să-l folosească, zise ea. A fost doborât înainte. Sper că nu-ţi va aduce *mala suerte*[124].

Malko băgă arma în geantă. Cântărea o tonă... Nici vorbă să-l poarte la curea. Din cauza căldurii copleşitoare, îi era greu să suporte o haină.

Elvira Ochoa îşi aprinsese o ţigară şi îi zise cu o voce descurajată:

— *Ahorita,* vedeţi ce înseamnă Ciudad Juarez! Numai astăzi au fost patru crime...

— De ce rămâneţi aici? o întrebă Malko. Puteţi să vă instalaţi de cealaltă parte, unde DEA nu vă va lăsa baltă.

— Oh, ştiu, făcu mexicanca, dar înainte aş vrea să o răzbun pe Guadalupe. Va fi îngropată mâine dimineaţă. Avea doar douăzeci şi unu de ani. Aceşti

123 Trebuia să dispară.
124 Ghinion.

coioţi au tranşat-o în opt bucăţi. Ca pe un animal.

Vocea i se schimbă, şi Malko văzu cum i se umezesc ochii de lacrimi.

Îi respectă tăcerea.

— Voi veni şi eu la înmormântare, zise el. Din cauza mea a murit.

— Mâine dimineaţă, ora nouă, aici, făcu mexicanca.

*

Când Malko ieşi din clădire, sentimentele sale oscilau între furie şi disperare. Era munca lui Sisif! Imposibil să lupţi cu succes împotriva traficanţilor. Cu cât omorai mai mulţi, cu atât veneau mai mulţi. Erau peste douăzeci de mii de tineri în Ciudad Juarez dispuşi să devină *sicario* pentru foarte puţini bani. Era singura lor speranţă: analfabeţi, fără pregătire, nu aveau nicio şansă în viaţă.

În timp ce aparţinenţa la un cartel le furniza multe avantaje.

Tocmai se aşeza la volanul maşinii, când sună telefonul.

— Puteţi trece pe la consulat? îl întrebă consulul.

Malko ajunse acolo în douăzeci de minute; sute de mexicani făceau coadă în spatele barierelor metalice în speranţa obţinerii unei „visa-laser” care să le permită să intre în Statele Unite fără a fi controlaţi.

Consulul îl conduse într-un birou alăturat.

— Trebuie să sunaţi la acest număr la Washington, îl informă el.

Era numărul lui Ted Boteler.

Malko îl formă imediat de pe telefonul criptat al consulatului. Nu era decât o oră de decalaj orar faţă de Washington. Ted Boteler răspunse imediat.

— *Bad news!* anunţă el. După o evaluare, Casa Albă anulează operaţiunea „Dronele”.

Era lovitura de graţie.

— De ce? întrebă Malko.

— *They chicken out!*[125] răspunse cu amărăciune şeful diviziei de operaţiuni. Se tem că mexicanii vor protesta.

— Este vorba de un caz de terorism.

— Ei ştiu. Spun că trebuie să ne descurcăm cu mijloacele noastre şi cu autorităţile mexicane. *Bad joke.*[126]

Se lăsă o lungă tăcere. Malko era copleşii Toate aceste eforturi şi aceste crime pentru nimic…

— Bine, zise el. *Ich gebe auf!*[127]

În tulburarea sa, vorbise în germană.

— Mâine am o obligaţie aici, apoi traversez podul Santa Fe.

Când ieşi din consulat, avu impresia că soarele dogorea şi mai puternic decât de obicei. Petrecuse o săptămână în infern degeaba. Singur, îi era imposibil să atace cartelul Juarez. Când se gândea că cei cinci terorişti se aflau în apropiere, înnebunea.

Americanii erau, ca întotdeauna, laşi.

Se întrebă ce va face până a doua zi… Evitând în acest timp să fie asasinat.

Capitolul XXII

125 S-au speriat!
126 Ce glumă proastă!
127 Abandonez!

Un soare arzător dogorea cimitirul Recinto de la Oracion, situat în zona verde, care includea Club Campestre şi hipodromul. Unul dintre cele mai selecte locuri din Ciudad Juarez, la mai puţin de un kilometru de frontieră. Una dintre puţinele zone rezidenţiale din oraş.

Un şir lung de maşini de poliţie se întindea pe avenida Antonio Bermudez. Federalii, poliţişti statali şi Poliţia Municipală.

Peste o sută de poliţişti în uniformă erau adunaţi în jurul mormântului deschis, înconjurat de jerbe de flori care acopereau sicriul în care se odihnea Guadalupe Diaz.

Malko era în primul rând, printre ofiţerii de poliţie cu feţe grave.

Un preot sosi şi se opri în faţa sicriului de pe care se dădură la o parte florile. Liniştea era impresionantă, întreruptă de o voce plină de emoţie.

— *Estamos aqui para dir adios a Guadalupe Diaz, la ultima victima de uno feminicidio*.[128]

Oamenii plângeau. O poliţistă se închină lent. *Comandante* Elvira Ochoa, în uniformă, semăna cu o statuie de marmură. Malko, bulversat, nu mai asculta slujba preotului. Răvăşit de emoţie.

Această moarte era într-un fel şi a sa.

Nimeni nu se clinti până ce sicriul, după ce fu stropit cu apă sfinţită, nu fu coborât lent în groapă.

Apoi, după prima lopată de pământ, aruncată de Elvira Ochoa, poliţiştii începură să se împrăştie, traversând peluza pentru a ajunge la maşini.

128 Ne-am adunat aici pentru a ne despărţi de Guadalupe Diaz, ultima victimă a unui asasinat.

Fotografilor nu fi se permisese accesul, pentru a nu-i putea identifica pe cei prezenţi.

Elvira Ochoa rămase tăcută până ce ajunse în maşină, cu Malko alături.

— Gata, făcu ea. Data viitoare va fi rândul meu.

Spunea asta fără asprime şi fără speranţă.

Malko simţea un nod în gât.

— Plecaţi, o imploră el. Nu o veţi răzbuna niciodată pe Guadalupe Diaz.

Se întoarse spre el.

— Dumneavoastră nu plecaţi... totuşi.

— Am o idee, răspunse Malko. Mi-a venit mai devreme, în faţa sicriului acestei nefericite. Mi-aţi spus că cei din cartelul Sinaloa sunt interesaţi de mine?

— Da. Sunt interesaţi de ceea ce faceţi aici. A trecut mult timp de când nu au mai văzut un *gringo* venit din partea DEA.

— Aţi putea să-i contactaţi? Aş vrea să-l întâlnesc pe şeful lor.

— Chapo Guzmann?

— Da.

— Dar este omul cel mai căutat de americani după moartea lui bin Laden! Nu va accepta niciodată să se întâlnească cu dumneavoastră. Se va teme că este o capcană.

— Ce capcană? Sunt singur în Ciudad Juarez. Transmiteţi-i că am un „business plan” să-i propun.

Elvira Ochoa îl privea ca pe un nebun.

— Vă va ucide! Este un ucigaş înnăscut. Îi urăşte pe americani.

— Eu nu sunt american.

— De ce vreţi să-l vedeţi?

— Vă voi spune *după,* promise Malko, dacă mai am ocazia. Vreţi să încercaţi?

— Vreau. Dar sunteţi *loco.*

Malko acţiona dintr-un impuls de furie. În astfel de cazuri, adrenalina domina creierul…

*

Recepţionerul de la Ramada îl salută pe Malko cu un respect neobişnuit. Apreciindu-i performanţa. Canal 5 anunţa că cel mai celebru *sicario* din Columbia fusese doborât în Ciudad Juarez de un *gringo* pe care încercase să-l asasineze. Fără să menţioneze numele lui Malko.

Deodată, ajungând în patio, zări două poliţiste, cu cască, vestă, puşti M 16 pe umăr. Acestea îi zâmbiră, iar el le întrebă:

— Pentru mine vă aflaţi aici?

Cea mai feminină dintre ele aprobă.

— *Orden de la comandante Ochoa.*

Elvira Ochoa avea simţ practic… Malko îşi zise că poliţista, chiar cu ţinuta ei de luptă, era chiar sexy. Schimbară o privire, iar el citi acelaşi lucru în ochii ei. Se duse în cameră.

Sejurul său la Ciudad Juarez se termina oricum. Ori cartelul Sinaloa păstra tăcerea, ori îl atrăgea într-o cursă, prea bucuros să elimine un *gringo* din DEA.

Porni televizorul şi dădu peste imaginea cadavrului lui John Henry Millian. Se auzi un ciocănit la uşă: era recepţionerul care îi aduse cu respect tabloidul *P.M.,* abia ieşit. Tabloidul consacra prima pagină morţii asasinului columbian. Cu o superbă

fotografie a cadavrului întins în dreptul uşii camerei lui Malko...

Se preciza chiar şi calibrul glonţului care îi străpunsese creierul.

Păzit de „femeile” trimise de Elvira Ochoa, Malko reuşi să se relaxeze. Era ca pisicile, scăpând de o moarte sigură graţie ajutorului lui Dumnezeu.

Adormi, când se auzi un ciocănit uşor în uşă. Fără măcar să-şi pună cămaşa, se duse să deschidă şi rămase încremenit.

Era Elvira Ochoa, în uniformă.

Cele două poliţiste dispăruseră. Aceasta intră şi se uită lung la Malko.

— Nu sunteţi supărat pe mine? Aveam nevoie să-mi schimb dispoziţia după tot ceea ce s-a întâmplat. Apoi aveam ceva să vă spun.

Inima îi bătu mai repede.

— Ce?

— Îţi voi spune mai târziu, făcu ea, revenind la tutuială, cu un deget pe buze.

Privirea era elocventă. Când Malko se apropie de ea, mexicanca îşi puse mâinile pe bustul lui.

— Ce frumos, un bărbat! zise ea visătoare.

Îşi întinse gâtul şi îl sărută pe Malko. Mai întâi, uşor, apoi cu furie.

La rândul lui, îi desfăcu vesta uniformei de poliţist. Pe dedesubt, nu purta decât un sutien negru. Femeia tresări când mâinile lui Malko îi cuprinseră sânii, iar bazinul i se apropie de al lui.

Erau tot în picioare, ca şi cum nu îndrăzneau să meargă mai departe. Totuşi, Elvira Ochoa venise hotărâtă să facă dragoste. Îşi băgă mâna în pantalonii lui Malko, cu un gest de femelă posesivă.

Apoi, lucrurile îşi urmară cursul. Fără să se dezbrace complet de haine niciunul. Cu fusta de la uniformă ridicată pe şolduri, Elvira Ochoa îl primi pe Malko în adâncul ei. Mâinile i se înnodară în jurul lui pentru a-i accentua mişcările. Se freca de el furioasă şi juisară practic în acelaşi timp.

Atât de puternic, încât Elvira zise cu un zâmbet:

— Cred că mi-ai făcut un copil…

Apoi, rămaseră întinşi, unul lângă celălalt. Mexicanca fu cea care rupse tăcerea.

— Voiam să fac dragoste cu tine pentru ultima dată.

— De ce „ultima dată”?

— Fiindcă ai întâlnire cu Chapo Guzmann mâine, la ora opt seara, la restaurantul Aroma. Cred că nu te vei mai întoarce, după cât de repede au acceptat.

Malko simţi un uşor frison pe mâini. Un amestec de teamă şi excitare.

— Nu fii pesimistă, o linişti el.

Se aplecă şi îl sărută pe piept.

— Ai putea fi mexican! Adesea, aici, se fac lucruri nebuneşti pentru a-l înfrunta pe Dumnezeu! Dar Dumnezeu nu este uşor de înfruntat. Se răzbună.

Se ridică în şezut şi desfăcu lanţul de aur de la gât, de care atârna o cruciuliţă, apoi îl puse la gâtul lui Malko.

— Sfânta Elvira să te apere! zise ea. *Buena suerte.*

Când îşi puse tocul pistolului la centură, îi zise:

— *Manana, a las ocho de la tarde. No olvida.*[129]

*

129 Mâine, la ora opt seara. Nu uita.

O pancartă anunţa: PARQUE INDUSTRIAL RIO BRAVO, Maquinadora THOMSON. Microbuzul cu geamuri fumurii, negru ca infernul, încetini la intrare pentru a face la dreapta, de-a lungul unei clădiri mari la care ultima uşă era deschisă.

În interior, se aflau mai multe camioane, unele fiind în curs de încărcare.

Microbuzul opri lângă ultimul camion, iar din el coborâră şapte bărbaţi, cei cinci libanezi şi doi membri ai bandei Aztecos. Aceştia luară o cutie voluminoasă şi o deschiseră: conţinea un televizor mare cu ecran plat pe care îl puseră jos. Unul dintre mexicani se întoarse spre libanezi.

— Puneţi-vă lucrurile aici.

Membrii Hezbollah îşi puseră jos genţile şi începură să transfere conţinutul în cutia enormă. Lucraseră o parte din noapte la confecţionarea centurilor cu explozibil, acţionate de un dispozitiv foarte simplu: un detonator electric.

Fiecare avea şi câte un Kalaşnikov cu pat pliant, încărcătoare şi pistoale Glock, plus numeroase cutii de muniţie. Aveau destulă. Trebuiră să golească o a doua cutie. În fine, într-o jumătate de oră, îşi transferaseră toate materialele.

„El Stich”, însoţitorul lor, concluzionă:

— Astfel, poimâine, veţi putea pleca de aici cu mâinile în buzunare, ca nişte imigranţi. Dacă sunteţi arestaţi de poliţie, nu va fi nicio problemă.

— Şi televizoarele?

Mexicanul zâmbi.

— Pe unul îl voi da mamei mele, iar pe celălalt îl voi face cadou unui prieten. *Ahorita vamos.*

După ce încărcară cele două cutii în camion şi

închiseră uşa din spate, se urcară înapoi în microbuz. Cei cinci libanezi nu mai puteau de bucurie. În patruzeci şi opt de ore vor ajunge pe teritoriul american, în drum spre Washington. Cum puteau fi confundaţi cu hispanicii, existau puţine şanse să fie reţinuţi până la Houston. Zona era plină de mexicani. Toţi aveau paşapoarte sud-americane.

Hussein El Hadi le zise celorlalţi patru:

— *Allah ou Akbar!* Urmează să devenim *shahids*[130] şi să-l răzbunăm pe şeicul Osama, Allah să-l aibă în Sfânta Grijă.

*

Aroma era pe jumătate plin, ceea ce se întâmpla rar în Ciudad Juarez. Clienţi cât de cât eleganţi, în orice caz bogaţi. În faţa restaurantului, nu erau decât maşini 4×4 noi, fără plăcuţe de înmatriculare.

Malko încercă să mănânce din friptura acoperită cu guacamole, fără să reuşească; nu-i era foame.

Nu scăpa din ochi uşa. De acolo urma să vină moartea sau succesul.

Îşi lăsase arma la hotel. La ce bun?

Evident, era singurul *gringo* din sală. Se uită la ceas: opt şi zece. Totul părea normal. Nu mai veneau. Puteau însă apărea mai mulţi ucigaşi care l-ar ciurui, după care să dispară, aşa cum se întâmpla adesea.

Deodată, uşa restaurantului se deschise şi intrară doi tineri, bine îmbrăcaţi, cu cămăşi mexicane. Cu o umflătură în dreptul curelei. Se apropiară de şeful de sală şi îi spuseră câteva cuvinte.

130 Martiri.

Imediat, acesta din urmă se opri în mijlocul sălii şi anunţă:

„Señores y señoras, una muy importante persona esta llegando... Por favor, abandonar telefonos mobiles y cameras.”[131]

Unul dintre cei doi tineri luă un coş de pâine şi începu să facă turul meselor. Nimeni nu protesta, aruncând telefoanele în coş. Aparate foto nu erau. Când îi veni rândul, Malko îl puse şi pe al lui.

În acest timp, ospătarii continuară să-şi servească clienţii şi o mică orchestră de trei persoane încerca să anime sala.

Fără prea mare succes.

Timp de zece minute, nu se întâmplă nimic, apoi uşile se deschiseră în acelaşi timp, pentru a lăsa să intre patru bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikov şi încorsetaţi în vestele antiglonţ. Luară loc în cele patru colţuri ale sălii, în linişte.

Malko simţea cum pulsul îi creşte tot mai repede.

S-ar fi auzit şi musca zburând.

Uşa se deschise din nou, de această dată apărând un bărbat înalt, slab, cu părul dat pe spate, uşor cocoşat, cu cămaşă şi pantaloni negri. Două gărzi de corp îl însoţeau, înarmate.

Bărbatul se opri, examină sala şi înaintă spre Malko.

— *Buenas tardes, Caballero!* făcu el pe un ton grav. Mă numesc Chapo Guzmann. Voiaţi să mă vedeţi?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, se aşeză în

131 Doamnelor şi domnilor, urmează să sosească o persoană foarte importantă. Vă rog să predaţi telefoanele mobile şi aparatele foto.

faţa lui.

Treizeci de secunde mai târziu, un ospătar servil aşeza în faţa mexicanului camarones[132] şi o bere.

Chapo Guzmann zâmbi:

— Aici îmi cunosc gusturile. Este mai uşor.

Malko îl privea, fascinat: nu-i venea să creadă. Acest om, pe al cărui cap se pusese un premiu de cinci milioane de dolari, urmărit teoretic de toate poliţiile din Mexic, se pregătea să cineze liniştit în cel mai bun restaurant din Ciudad Juarez.

Acesta începu să mănânce din camarones, apoi ridică privirea şi zise pe un ton simplu:

— *Señor,* am venit aici fie să vă omor, fie să fiu convins. Vă ascult.

Prin cămaşa întredeschisă, Malko sesiză Kevlarul unei veste antiglonţ GK. Mulată pe bust. Oamenii din sală începură şi ei să mănânce.

— Chiar sunteţi Chapo Guzmann? întrebă Malko.

Mexicanul ridică privirea, cu o strălucire de furie în ochii întunecaţi.

— Credeţi că sunt un mincinos?

— Nu, zise Malko, sunt doar surprins.

Uşor calmat, Chapo Guzmann, care vorbea o engleză destul de bună, întrebă:

— Sunteţi de la DEA?

— Nu.

— Atunci de ce vă aflaţi la Ciudad Juarez? Mi s-a spus că aveţi un diferend cu Los Aztecos. Sunt duşmanii noştri.

— Sunt aici în urmărirea unor terorişti, zise Malko. Aparţin de Central Intelligence Agency.

— O puteţi dovedi?

132 Creveţi.

— Nu.

Chapo Guzmann îl privi tăios şi îl arătă pe unul dintre cei patru care supravegheau masa.

— Îl vedeţi pe acel bărbat? Dacă această întâlnire este o capcană, dacă se întâmplă ceva, veţi muri în câteva secunde.

— Nu este nicio capcană, îl asigură Malko. Aş vrea doar să vorbim.

Mexicanul zâmbi, plin de ironie.

— Jurnaliştii sunt cei care vor să vorbească cu mine... Nu sunteţi jurnalist.

— Nu, vreau să vă propun o afacere.

Brusc, Chapo Guzmann lăsă deoparte furculiţa.

— Afacere! repetă el, dumneavoastră, un *gringo!* Americanii vor să mă vadă mort! Ce fel de afacere?

Evident, nu-l credea.

Malko îi înfruntă privirea, ca la poker.

— Am nevoie de dumneavoastră într-un fel care v-ar fi foarte convenabil.

— Vreţi să cumpăraţi droguri mai ieftine?

Izbucni în râs. Malko nu renunţă.

— Vreţi să ascultaţi propunerea mea?

— *Como no!*

Vorbea din nou în spaniolă. Malko se aplecă peste masă.

— *Señor* Guzmann, nu mă ocup de trafic de droguri, nici cei pentru care lucrez. Doar de interesele strategice ale Statelor Unite.

— Adică? Nu înţeleg.

— Am venit la Ciudad Juarez ca să opresc cinci terorişti libanezi să intre în Statele Unite pentru a comite atentate. Altceva nu mă interesează. Şi am nevoie de dumneavoastră pentru a-i elimina.

Chapo Guzmann privi un enorm platou cu parillada[133] care tocmai îi era aşezat în faţă şi izbucni în râs.

— Vreţi să-mi daţi o medalie?

Malko nu dezarmă şi căută privirea şefului cartelului Sinaloa.

— Nu, o tonă de cocaină pură.

De această dată, mexicanul nu râse. Ochii i se îngustară şi îl privi pătrunzător pe Malko.

— Este o glumă?

— Nu. Sunteţi un om de onoare?

— Bineînţeles, de ce?

— Fiindcă mă voi lăsa pe mâna dumneavoastră.

— Adică?

— Cunosc locul unde se află această tonă de cocaină sosită din Columbia şi cei cinci terorişti libanezi. Vreau să-i omorâţi pe aceşti terorişti în schimbul cocainei.

Lansase momeala şi apetitul îi reveni brusc, începând să mănânce din friptură.

Era o partidă de poker mortală, cu un bărbat care îl putea ucide cu un simplu pocnet din degete.

Totul avea să se joace în minutele următoare.

Capitolul XXIII

— Unde se află această cocaină? îl întrebă Chapo Guzmann.

În acea secundă, Malko află că marcase un punct.

— Când vă voi spune, veţi putea să mă omorâţi, pentru că nu veţi mai avea nevoie de mine. Vă pun o simplă întrebare: acceptaţi propunerea mea?

133 Mixed-grill, (n. red.).

După privirea sa, Malko înţelese că Chapo Guzmann chiar se gândea la propunere. Mexicanul bău o gură de bere din sticlă şi îl privi, pronunţând un singur cuvânt.

— *Şi.*

Malko avu impresia că plutea. Făcuse un pas uriaş, chiar dacă traficantul putea să mintă şi să nu facă ce i se ceruse. Oricum, nu avea de ales.

— În plus, sublinie el, dacă aceşti terorişti reuşesc să treacă în Statele Unite, afacerea dumneavoastră va fi afectată. CIA este de o sută de ori mai puternică decât DEA. Se va răzbuna, făcând traficul de droguri impracticabil. Chiar dacă ar cheltui miliarde de dolari pentru a distruge cartelul.

Chapo Guzmann nu răspunse, dar înţelesese perfect.

— OK, continuă Malko, pe dealul alăturat celui pe care se află biserica Jesus de Nazareth se găseşte un hangar mare, cu o uşă vopsită în albastru cu verde. Cocaina se află acolo, sub paza mai multor *sicarios.* Acolo sunt şi cei cinci libanezi. Aceştia trebuie să moară. Asta este înţelegerea.

Se întreba ce ar spune Ted Boteler dacă ar afla că tratase cu unul dintre cei mai mari şefi de cartel din Mexic, un inamic al Americii. Doar că nu mai exista altă cale, ori asta, ori o retragere ruşinoasă.

Chapo Guzmann îl privi îndelung, puse furculiţa şi îi întinse mâna.

— Cei cinci bărbaţi sunt morţi, zise el calm. Acum, să mâncăm liniştiţi.

*

Chapo Guzmann termină o îngheţată enormă, se uită la ceas şi se ridică.

— *Adios,* îi zise lui Malko.

Fără niciun cuvânt în plus.

Cinci minute mai târziu, dispăruse. Nu stătuse mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Abia plecă, iar managerul anunţă:

— Toate notele de plată sunt suportate de *señor* Guzmann.

Un ospătar tocmai restituia telefoanele mobile.

Malko se întrebă dacă nu visase, dar farfuria goală din faţa lui îi amintea de prezenţa şefului cartelului Sinaloa.

Ieşi printre primii. Un vânt violent se pornise, cald şi plin de praf.

Pentru prima dată de când se afla la Ciudad Juarez, se simţea relaxat în timp ce rula pe străzile pustii.

Chiar dacă îl asasinau, zarurile erau aruncate.

Poate că Chapo Guzmann nu se va ţine de cuvânt.

El pariase că se va ţine.

*

Malko adormise ca un copil. Trezindu-se, primul lucru pe care îl făcu fu să formeze numărul de telefon al Elvirei Ochoa.

Dădu peste mesagerie.

Ceea ce îl făcu să sune pe fix. O voce de bărbat răspunse în spaniolă, dând legătura unei femei, care vorbea engleza.

— *Comandante* Ochoa a sosit? întrebă Malko.

— Nu, nu va veni. *De parte de qui?*

— *Señor* Malko Linge.

După o scurtă liniște, femeia îi zise cu o voce nesigură:

— A fost răpită. O căutăm.

Bulversat, Malko sări din pat şi se băgă sub duş. De asta se temuse de la început. Elvira Ochoa, care îşi lua atâtea măsuri de precauţie! Brusc, întâlnirea din ajun cu Chapo Guzmann trecea pe planul secund.

O oră mai târziu, se oprea în faţă la *Fiscalia* şi urca spre biroul Elvirei Ochoa. Acesta era ocupat de un bărbat pe care îl ştia din vedere şi care se prezentă: *comandante* Moreno.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Au aflat unde locuia, au interceptat maşina şi au răpit-o. Nişte vecini ne-au anunţat. Maşina era în mijlocul drumului.

— Ce vor, după părerea dumneavoastră?

Poliţistul ridică o privire plictisită spre Malko şi zise două cuvinte:

— *Matar la*.[134]

— Nu aveţi nicio şansă să o găsiţi?

Comandante Moreno făcu un gest de neputinţă.

— Los Aztecos au zeci de *casas de segnridad* în Ciudad Juarez. Nu le ştim pe toate.

Sună telefonul. Răspunse scurt şi se ridică.

— Trebuie să vă las, *señor,* a fost găsit un cadavru. Vom verifica. *Buenos dias.*

Malko coborî scările mari, tulburat. După Guadalupe Diaz, Elvira. Era responsabil în mare parte de ceea ce li se întâmplase celor două femei şi complet neputincios. Era ca bolnav.

134 S-o omoare.

*

Elvira Ochoa, în ţinuta ei obişnuită, era legată de un pat cu picioare din alamă cu ajutorul a patru cătuşe, plus o centură mare care o împiedica să-şi ridice bazinul. O bandă de scotch negru îi acoperea gura, dar nimic pe ochi. Ceea ce însemna că traficanţii urmau să o omoare. Nu riscau nimic dacă erau identificaţi.

Trecuseră deja mai multe ore de când era acolo. La început, o copleşise stupefacţia. Avusese nevoie demult timp pentru a realiza situaţia.

Disperată.

Cu toate puterile, se ruga la Dumnezeu să-i rezerve o moarte blândă, ştiind că avea puţine şanse de a fi salvată.

Cei care o răpiseră erau cunoscuţi pentru ferocitatea lor. Doi *sicarios* o păzeau, aşezaţi în fotolii, uitându-se la Canal 5 şi bând bere luată dintr-un frigider.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat cu ochelari de soare. Când şi-i scoase, Elvira Ochoa îl recunoscu: Manuel Urbina, „El Chupon”, fost poliţist, cunoscut pentru cruzimea sa. Se aşeză în faţa ei şi zise:

— Eşti bine? Ai tot ce-ţi trebuie?

Ironia era imensă, dar nu era un intelectual.

— *Bueno,* zise el, privind-o cu răceală. O să merg să-l văd pe *El Jefe* pentru a-mi spune tratamentul *special* care îţi va fi aplicat. Ai greşit mult, aşa că l-ai înfuriat foarte tare.

Comandante închise ochii. Ca şi cum ar fi vrut să alunge viitorul. Manuel Urbina ieşi foarte repede,

după ce le atrase atenţia celor doi *sicarios* să fie vigilenţi.

Dacă ar fi fost după el, ar fi pus capul Elvirei Ochoa pe un perete în faţă la *Fiscalia,* dar „El Diablo” era cel care decidea. Se întrebă dacă avea dreptul să o violeze înainte de execuţie. Era totuşi o femeie frumoasă.

*

Malko îl anunţă pe John Mac Cain de răpirea Elvirei Ochoa. Americanul era dărâmat.

— O vor ucide! zise el. Nu este nicio îndoială. A greşit rămânând aici atât de mult. Dumneavoastră?

— Am aruncat sticla în mare, zise Malko, vorbim mai târziu.

— De ce nu reveniţi dincoace de podul Santa Fe? Vă vor prinde şi pe dumneavoastră.

— Voi încerca să fac ceva pentru Elvira, răspunse Malko. Din cauza ajutorului pe care mi l-a acordat a ajuns acum...

— *Don’t be stupid!* zise John Mac Cain. Nu puteţi face nimic, în afară de a-i pune flori pe mormânt, dacă va avea unul, şi de a o plânge. Acest oraş este casa Diavolului. Ar fi nevoie de 20.000 de oameni hotărâţi pentru a doborî cartelurile şi de o voinţă politică. Mexicanii nu au nici una, nici alta. Deci, plecaţi de-acolo. Voi face un raport către Washington, în care voi expune cum aţi făcut imposibilul pentru a-i împiedica pe terorişti să intre în Statele Unite, cu riscul vieţii dumneavoastră. Nimeni nu se va supăra că aţi eşuat: era o sarcină imposibilă.

— Încă nu am eşuat complet, îl corectă Malko. O să aflu foarte curând.

După ce închise, începu să se gândească. Luptătorii Hezbollah îi ieşiseră din minte, dar încerca să găsească disperat o modalitate de a veni în ajutorul Elvirei Ochoa.

Îşi aminti deodată de sosirea Mărgăritei, fosta secretară a lui John Mac Cain, care trădase în favoarea cartelului Juarez. Revedea locul unde fusese lăsată de taxi. Era o *casa de seguridad* a cartelului. Chiar dacă nu era decât o şansă la o sută, trebuia să rişte.

*

— Nr. 3633 pe strada Persioneros.

Comandante Moreno repetă gânditor adresa care tocmai îi fusese comunicată de Malko, respectiv locul unde o văzuse pe secretara lui John Mac Cain.

Poliţistul se uită pe hartă în ce *colonia* se afla strada. La sud-vest de Panamerican. Ridică privirea şi zise:

— *Bueno.* Luăm o maşină normală şi mergem să vedem.

Coborâră în garaj şi luară o maşină Nissan veche cu vopseaua scorojită.

Ciudad Juarez era un amestec de câteva clădiri modeme, case modeste, terenuri virane şi drumuri de pământ cu câteva drumuri asfaltate. Câmpurile, pe vremuri cultivate, erau în paragină, fiind zona preferată pentru „narcofose”.

După ce viră pe avenida de Independencia, *comandante* Moreno intră pe o stradă mărginită de

câteva case prost întreţinute, intercalate cu terenuri virane: strada Persioneros.

— Este mai departe, pe dreapta, zise Malko.

Strada era foarte lungă, şerpuind în jurul aeroportului. Circulaţie zero.

Comandante Moreno încetini şi scoase o exclamaţie când văzu panoul: „Happy Child”.

— Dar, este o creşă! zise el.

Continuară şi se opriră un kilometru mai departe. *Comandante* Moreno era uimit.

— Încă nu am identificat creşe utilizate de traficanţi, mărturisi el. Este ciudat. Sunteţi sigur că aceasta este adresa?

— Absolut, confirmă Malko, am urmărit taxiul. Chiar dacă ar fi o şansă la un milion, trebuie să încercăm.

— *Bueno,* vom reveni, trebuie să discut cu superiorii mei…

— Cu oameni *de încredere,* sublinie Malko. Până atunci, ar trebui să supraveghem casa.

— Bună idee.

Poliţistul se opri şi, de pe telefonul mobil, sună la cartierul general.

— *Bueno,* zise el după ce închise, două maşini tară însemne vor veni şi se vor poziţiona la capetele străzii. Este tot ce putem face pentru moment.

Aşteptară la colţul cu avenida de Independencia sosirea celor două maşini de poliţie. Când acestea se poziţionară, ei porniră spre nord.

*

Manuel Urbina îşi parcă maşina 4×4 fără numere

în faţa creşei „Happy Child” şi intră în clădire.

Primise cu umilinţă felicitările de la „El Diablo” pentru răpirea Elvirei Ochoa şi plutea pe un nor roz.

Cei doi *sicarios* se ridicară vioi când îl văzură şi şeful întrebă:

— Merge?

Era deja gata să o sugrume pe *comandante,* dar după ce o viola.

Manuel Urbina îşi calmă pornirile.

— *Bueno. El Jefe* a avut o idee. O să-i dăm cocaină. Până ce crapă. Apoi, o ducem înapoi acasă şi vom lăsa să se înţeleagă că se droga. Că a murit de o supradoză...

Era mai puţin distractiv decât să o sugrume, dar cei doi se înclinară.

— Cum o facem să prizeze? întrebă unul dintre ei.

— O injectăm, făcu Manuel Urbina. Este suficient să diluăm cocaina. Am adus ceea ce trebuie.

Elvira Ochoa auzise totul. Din nou, neputincioasă, se rugă. Încă invoca numele Domnului când acul o înţepă în venă, aproape de cot. Privirea lui Manuel Urbina strălucea de excitaţie. Încă nu omorâse pe nimeni în acest mod.

*

Ocupat cu telefonul, *comandante* Moreno încerca să strângă elementele necesare unei intervenţii la creşa „Happy Child”. Deloc uşor. Superiorii săi nu prea îl credeau. Pentru ei, Elvira Ochoa era ca şi moartă.

Telefonul mobil îi sună, iar când răspunse, Malko, aşezat în faţa lui, îl văzu schimbându-se la faţă.

Închise amândouă telefoanele şi îi zise:

— Unul dintre oamenii mei care au rămas acolo a văzut un 4×4 fără numere, cu geamuri fumurii, oprind în faţa creşei „Happy Child”. Erau patru bărbaţi la bord. Cu siguranţă sunt traficanţi. Aveţi dreptate. Mergem.

Capitolul XXIV

Maşinile 4×4 se îndreptau spre biserica Jesus de Nazareth, atât pe *carretera* din Anapra, cât şi prin Camino Real, un fel de periferie care înconjura Ciudad Juarez. Nimeni nu le dădea atenţie. Adesea, traficanţii celebrau căsătorii fastuoase în mica biserică albă şi, oricum, locuitorii cartierului erau obişnuiţi să vadă astfel de vehicule, conduse de *sicarios* din cartelul Juarez.

Camino Real se termina brusc, şi vehiculele porniră pe drumuri care şerpuiau printre maghernițe.

Cele două coloane erau însoţite de un nor de praf ocru care se ridica în urma lor. Când maşina 4×4 din frunte ajunse la biserică, trecu printr-o vale, pentru a urca panta care ducea la hangarul mare cu uşă vopsită în albastru şi verde.

Se lăsase noaptea. Oamenii erau în case şi nimeni nu îi băga în seamă.

Maşina 4×4 ajunse la platoul unde se afla hangarul şi se opri. I se alăturară celelalte vehicule care se aşezară într-un semicerc.

Nu se întâmplă nimic timp de câteva minute, apoi uşa albastră se deschise şi un bărbat ieşi afară, uitându-se la maşini.

Intrigat şi îngrijorat.

În loc să meargă până la ele, consideră mai prudent să se retragă înăuntru. În momentul în care trecu de uşă, avu loc o explozie înfundată, venind dinspre una dintre maşini, urmată de o dâră de foc orizontală care se îndrepta spre hangar.

Paznicul nu avu timp să se adăpostească. Racheta RPG 7 lovi tabla de lângă el, înfăşurându-l într-o sferă de foc.

Uşa, spulberată de explozie, se dislocă parţial, lăsând să se vadă în interior.

Cei care erau înăuntru se ridicară brusc, luându-şi armele.

*

Chapo Guzmann se afla într-un Cherokee negru, blindat, care se oprise pe platoul din faţă. În ciuda blindajului, îşi pusese vesta din Kevlar, model GK, care îl proteja chiar şi de armele de război. Cu un Kalaşnikov cu pat rabatabil pe genunchi, se întoarse spre cel de la volan.

— *Ahorita, vamos!*

Maşina 4×4 grea se urni, urmată de celelalte. Erau pline de *sicarios.* Mândri, dar şi morţi de frică: era prima dată când atacau un fief al bandei Aztecos.

Maşina lui Chapo Guzmann înaintă, îndepărtând resturile de tablă, şi intră în hangar, cu farurile aprinse.

Chapo Guzmann distingea siluete ameţite peste tot şi, îndată ce se opri, rafale puternice se declanşară. Fără blindaj, maşina Cherokee ar fi fost

făcută bucăţi...

Alte patru maşini 4×4 intrară în hangar şi, deschizând portierele, ieşi o gaşcă de *sicarios,* care începură să-şi descarce armele.

Aceştia nu aveau veste antiglonţ. Erau prea scumpe.

Timp de câteva minute, nu se auzi decât zgomotul împuşcăturilor.

Un masacru.

Unul câte unul, paznicii hangarului se prăbuşeau, doborâţi de adversari.

Chapo Guzmann urmărea scena din maşina sa blindată. Luă o staţie, pronunţă câteva cuvinte, apoi coborî, înconjurat de cei mai buni *sicarios.* Nu se mai trăgea aproape deloc.

Două minute mai târziu, un camion cu prelată pătrunse în hangar, oprind în mijloc.

Chapo Guzmann se apropie de un prizonier.

— *A donde es la cocaina?*

Sicario, încremenit, nu răspunse. Chapo Guzmann îi trase imediat un glonţ în cap şi se apropie de alţi supravieţuitori. Punând aceeaşi întrebare. Nu aveau timp să răscolească amănunţit, având în vedere că cei din Aztecos, alertaţi, puteau să riposteze. Or, se aflau pe teritoriul lor.

Şeful cartelului Sinaloa mai puse de două ori întrebarea, fără ca prizonierii să răspundă. Trase două gloanţe în capul lor.

Cum se apropia de un al patrulea, acesta, un bărbat foarte tânăr, cu trăsături de copil, întinse mâna spre un colţ.

— *Aqui, señor.*

El nu dorea să moară.

Îl conduse pe Chapo Guzmann până la o trapă mare de doi metri pe unu. Când o deschiseră, descoperiră o scară care ducea la un subsol cimentat. Un bec puternic lumina încăperea.

Chapo Guzmann se întoarse spre tânăr.

— Vrei să mori sau să lucrezi cu mine?

Acesta, înnebunit, bâigui câteva cuvinte.

Şeful traficanţilor îi puse mâna pe umăr.

— *Muy bien,* o să începi imediat să lucrezi. Coboară.

Bărbatul era atât de emoţionat, încât alunecă pe scară şi căzu. Câteva secunde mai târziu, urca treptele cu un balot din plastic transparent, plin cu săculeţi de un kilogram de cocaină.

Acum nu mai risca să schimbe tabăra… Aztecos l-ar tăia în bucăţi. Cocaina era ceva sacru.

Toţi bărbaţii din camion intrară în ascunzătoarea subterană, sub privirea mulţumită a lui Chapo Guzmann. O tonă de cocaină avea să genereze profituri colosale. Cu care să cumpere puţinii politicieni care încă mai rezistau. Se uită la ceas şi îi zise secundului său:

— Într-un sfert de oră trebuie să plecăm.

Oamenii săi urcau şi coborau scara ca nişte furnici.

Se vor încadra în timp.

Îi mai rămânea să se ţină de cuvânt; se apropie de grupul de *sicarios* aliniaţi la un perete, păziţi de câţiva dintre oamenii săi.

Toţi, cu mâinile pe cap, se întrebau cât timp le mai rămăsese de trăit. În astfel de cazuri, nu existau supravieţuitori…

În faţa lor, Chapo Guzmann îi scruta. Deodată, un

bărbat se desprinse de lângă perete şi făcu un pas spre el, cu mâinile pe cap.

— *Señor,* zise el, noi nu suntem din banda Aztecos. Suntem soldaţi libanezi. Luptăm împotriva americanilor. Suntem şi prieteni cu FARC. Trebuie să ne cruţi.

— *Muy bien,* făcu traficantul, câţi sunteţi?

— Cinci.

— Daţi-vă deoparte, acolo.

Arăta o porţiune de zid în unghi drept. Imediat, cei cinci libanezi se aliniară.

Un *sicario* veni alergând.

— *Jefe,* am terminat de încărcat.

— Mergeţi, ordonă Chapo Guzmann, venim după voi.

Calm, ridică la orizontală Kalaşnikovul şi deschise focul asupra celor cinci libanezi. Meticulos, până ce căzură toţi pe jos. Întinse apoi arma uneia dintre gărzile sale de corp şi scoase de la curea un Glock 32, o armă cu şaisprezece cartuşe. Apropiindu-se de corpurile întinse pe jos, le trase câte un glonţ în cap.

Apoi, se întoarse în maşina 4×4, liniştit. Tocmai recuperase o tonă de cocaină pură, administrase o lovitură severă cartelului Juarez şi dovedise că este un om de onoare faţă de acest *gringo* pe care nu-l va mai revedea vreodată.

*

Comandante Moreno lăsă binoclul şi se întoarse spre Malko.

— Nu mişcă nimic. Trebuie să luăm o decizie.

De două ore, un dispozitiv important fusese

instalat în jurul creşei „Happy Child”. Nimeni nu intra şi nu ieşea din clădire, în afară de şoferul maşinii 4×4 identificate în ajun: deci erau puţine şanse să fie o creşă adevărată.

Vreo cincisprezece maşini ale Poliţiei Federale şi ale Poliţiei Statale fuseseră mobilizate. Dintre care patru echipate cu mitraliere grele. În total, vreo sută de oameni bine înarmaţi, cu căşti şi veste antiglonţ.

O singură problemă: chiar dacă atacau rapid, în cazul în care *comandante* Ochoa se afla înăuntru, răpitorii aveau timp suficient să o execute.

Altfel, dacă nu făceau nimic, era şi mai rău.

— Să mergem! propuse Malko. Dacă avem vreo şansă, trebuie să profităm.

Comandante Moreno dădu ordine prin staţia radio. Două camionete cu cincisprezece oameni aveau să se apropie de casă, în timp ce altele blocau terenul viran din spatele ei. Maiorul şi Malko urmau să intre în casă în acelaşi timp cu poliţiştii.

Amândoi, încordaţi, pândeau de la celălalt capăt al străzii. Când văzură apărând cele două camionete, *comandante* îi zise şoferului:

— *Vamos!*

Cele trei vehicule sosiră în acelaşi timp în faţa creşei.

Mai mulţi poliţişti săriră din maşini, doi dintre ei ţinând un berbec. Din două lovituri, uşa zbură în bucăţi şi toţi se precipitară în interior urlând:

— *Fiscalia del Estato!*

Comandante Moreno, înarmat cu un Uzi, iar Malko cu pistolul Taurus săriră în urma lor. În mai puţin de un minut, tot parterul fu verificat. Nu era nimic. Niciun copil! Lăzi şi cutii prăfuite, o bucătărie

abandonată.

Poliţiştii urcară scările.

Un bărbat apăru la primul nivel, cu o armă în mână şi deschise focul. Poliţiştii ripostară.

Într-o fracţiune de secundă, *sicario* fu practic spulberat.

Malko se strecură printre poliţiştii care ocupau primul etaj, verificând diferite camere.

Comandante Moreno şi cu el intrară în camera de unde ieşise *sicario,* urmaţi de ceilalţi poliţişti. La vederea lor, un bărbat aşezat lângă pat, foarte tânăr, în tricou, cu un aer speriat, ridică mâinile. Împins brutal spre perete, rămase acolo, sub paza poliţiştilor.

Malko privi patul.

Elvira Ochoa era întinsă, cu mâinile şi picioarele legate cu cătuşe de stâlpii din alamă. Avea ochii închişi, tenul foarte palid, complet inconştientă. Malko se apropie de ea şi puse degetul pe carotida stângă.

— Trăieşte! zise el întorcându-se.

Comandante Moreno tocmai îl interoga pe prizonier.

— Nemernicii au injectat-o cu cocaină! Are o supradoză! Va muri.

Faţa i se crispase de furie. Fără să ezite, îndreptă arma spre *sicario* şi trase o rafală lungă în abdomen.

Sicario se prăbuşi pe loc.

Poliţiştii desfăcură cătuşele cu cheile potrivite. Tânăra nu reacţiona. Auziră o sirenă de ambulanţă care se apropia.

— Trebuie transportată la spital, zise Malko.

Comandante Moreno se întoarse.

— Există riscul să vină să o ucidă. Nu-i cunoaşteţi. Ar trebui să o ducem dincolo de graniţă.

Malko luă deja telefonul. Îl scoase pe John Mac Cain dintr-o şedinţă şi îi explică situaţia. Americanul nu ezită.

— O să rechiziţionez o ambulanţă de la unul din spitalele de aici. Aduceţi-o pe *comandante* până la intrarea pe podul Cordova, cel pe care se trece cu „visa-laser". Un om de-al meu va veni cu ambulanţa. Fiţi acolo într-o oră. Voi alerta ICU[135].

Paramedicii ajunseră în cameră. O aşezară pe Elvira Ochoa pe o targă şi Malko coborî cu ei, însoţit de *comandante* Moreno. Poliţiştii se agitau în jurul casei, dar nu mai găsiră pe nimeni, în afară de o cutie plină cu bancnote de 1.000 de pesos uzate.

Precedată de o maşină de poliţie, ambulanţa intră pe Panamerican, cel mai scurt drum până la Rio Grande. Aşezat pe locul de lângă targă, Malko îi ţinea încheietura Elvirei Ochoa, simţind un puls uşor, care dovedea că încă trăia.

Pentru cât timp?

Capitolul XXV

Nu ajunseseră de zece minute la intrarea pe podul Cordova, că şi apăru o ambulanţă cu numere americane, cu farurile aprinse, în viteză.

Trecu de arcul care separa Mexicul de SUA şi se opri lângă ambulanţa în care se afla Malko. Doi paramedici ieşiră din vehicul însoţiţi de un medic care se prezentă lui Malko:

— Doctor Matthews Iron, şeful ICU de la West End

135 Intensive Care Unit (Terapie intensivă).

Hospital, din El Paso. Vom începe imediat tratamentul.

În mai puţin de trei minute, Elvira Ochoa fu instalată în ambulanţa americană. Malko se aşează pe locul din faţă, lăsând medicul să se ocupe de pacientă. Escortaţi de o maşină de poliţie, ajunseră la podul Cordova pe bulevardul Las Americas.

Trafic lejer, cu excepţia camioanelor încărcate cu produsele asamblate în *maquinadoras.* Niciunul nu se oprea decât câteva secunde la barieră înainte de intrarea în Statele Unite, atât cât să introducă „visa-laser” în fanta cititorului.

Şoferul ambulanţei făcu la fel.

Malko se întoarse şi întrebă medicul:

— Care este pronosticul dumneavoastră, doctore?

Doctorul Matthews, care tocmai îi pusese o perfuzie mexicancei, ridică privirea.

— Imposibil să vă spun acum. Trebuie să facem analize ale sângelui pentru a afla cantitatea de drog care i-a fost administrată. I-am dat un vasodilatator pentru a contracara efectul cocainei care este un puternic vasoconstrictor. Apoi…

Lăsă fraza în suspensie.

Ajunseră la un important nod rutier şi ambulanţa făcu la stânga, pentru a ajunge la spital. Erau în Statele Unite. Aici, Elvira Ochoa nu mai avea de ce să se teamă de traficanţi. După zece minute, ambulanţa oprea în faţa unui mic spital ultramodern. Mai multe persoane aşteptau în faţă, printre care şi John Mac Cain.

Paramedicii o scoaseră pe mexicancă din ambulanţă şi, escortaţi de doctorul Matthews, merseră la secţia de terapie intensivă de la ultimul

etaj.

— Bravo! zise şeful DEA strângându-i mâna lui Malko.

Surprins, Malko întrebă:

— De ce „bravo”?

— Omologul nostru de le Poliţia Federală ne-a comunicat că, ieri seară, un important comando înarmat a atacat hangarul care aparţinea bandei Aztecos din Anapra. Au fost mai mulţi morţi, printre ei şi cinci străini, cu diferite paşapoarte sud-americane. Ne-au comunicat şi paşapoartele: sunt cele ale „prietenilor” noştri din Hezbollah. Cum aţi reuşit?

Malko făcu un gest evaziv.

— Vă voi explica mai târziu. Pentru moment, rămân lângă Elvira Ochoa. Fără ea, nimic nu ar fi fost posibil.

Urcă în lift, spunându-şi că Chapo Guzmann îşi ţinuse promisiunea.

Ceea ce nu salva viaţa Elvirei Ochoa.

*

Când Malko intră în cameră, mexicanca avea ochii deschişi, tuburi peste tot, dar era ceva mai puţin palidă.

Era clar că îl recunoscu pe Malko, deoarece schiţă un zâmbet.

Se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

Aplecat spre ea, îi şopti:

— Elvira, vei scăpa. Aici, nimic nu ţi se poate întâmpla. Poliţiştii americani păzesc afară.

Buzele mexicancei se mişcară şi ea încercă să

vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Malko nu insistă şi se aşează lângă pat. Câteva momente mai târziu, simţi degetele Elvirei strângându-l de mână. Fără prea mare forţă.

A ştiut în acel moment că nu va mai putea pleca din cameră.

*

Era ora două dimineaţa şi o linişte absolută domnea în spital.

Anchilozat, Malko nu îndrăznea să se mişte, cu mâna prinsă de degetele Elvirei Ochoa. Aceasta avea momente de agitaţie urmate de linişte, dar nu vorbise. Cu ochii închişi, părea că doarme, dar de fiecare dată când Malko îşi mişca mâna, degetele tinerei îl strângeau. O infirmieră intră pentru a verifica diferitele monitoare. Cel care înregistra pulsul tinerei funcţiona foarte lent, în ritmul inimii ei.

— Ce v-a spus doctorul? întrebă Malko.

Infirmiera părea jenată.

— Pacienta a primit o doză foarte mare de cocaină, explică ea. Sper că circulaţia nu-i va ceda. Facem tot ce ne stă în putinţă.

— Sunt sigur, o linişti Malko.

Rămas singur, încercă să lupte cu somnul; nu putea nici mânca, nu putea nici să se mişte, cu mâna Elvirei Ochoa agăţată de a lui. Minutele şi orele treceau lent.

Mexicanca părea că doarme, cu un suflu imperceptibil. Fără să vrea, Malko închise ochii şi adormi.

Când îi deschise, camera era luminată de ziuă.

Ceasul arăta ora şase şi zece.

Deodată, simţi ceva nou: degetele Elvirei Ochoa îi slăbiseră strânsoarea. O privi: era nemişcată ca o statuie. Dintr-un salt, apăsă pe sonerie. Infirmiera apăru în câteva secunde.

Privirea i se îndreptă imediat spre monitorul cardiac. Nu mai oscila, afişând doar o linie orizontală.

Se uită la Malko şi zise pe un ton plin de tristeţe:

— Doctorul Matthews a spus că şansele de supravieţuire erau extrem de mici. I s-a administrat prea multă cocaină.

Malko privi faţa Elvirei Ochoa. Trăsăturile i se relaxaseră, dar încetase să mai trăiască. Corpul avea acea imobilitate minerală a morţii.

Îi puse mâna pe frunte: încă era caldă. Malko se aplecă şi o sărută pe frunte, după care ieşi din cameră.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Marus Tudor
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2012
ISBN: 978-606-93177-7-8

Mai rău decât infernul!

Maşina 4x4 cu geamuri fumurii apăru brusc şi frână în dreptul maşinii lui Malko.

Portierele se deschiseră, şi din maşină ieşiră doi bărbaţi, cu feţe ascunse în spatele unor măşti de „Halloween” cu guri rânjite şi buze de un roşu-fluorescent.

În schimb, mitralierele lor nu erau accesorii de

carnaval.

Nici nu coborâră bine, că deschiseră focul asupra lui Malko.